

Aan de zijde van de engelen

Het levensverhaal van Gordon Higginson,
opgetekend door Jean Bassett
Voor het eerst gepubliceerd in 1993
© Jean Bassett

Foto's op kaft: Gordon Higginson

Uitgegeven door José Gosschalk en Karel Besseling

Oorspronkelijke titel: *On the Side of Angels*

!^e Nederlandse druk 2010
Nederlandse vertaling Janneke Leber
Boekomslag en vormgeving Marja van Wezel

2010 © José Gosschalk en Karel Besseling

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, dan wel opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch databestand of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Aan de zijde van de engelen

Opgedragen aan:

Mijn zuster Hazel, mijn nicht Gillian en mijn schoonzuster Elsie, voor alle hulp die ze me door de jaren heen hebben gegeven.

Gordon Higginson

In Memoriam

Gordon Higginson ging over naar de spirituele wereld op 18 januari 1993, vier dagen na het aanbrengen van de laatste correcties aan dit boek. Hij overleed plotseling in zijn huis in Longton, Staffs. Als medium en als voorzitter van de Spiritualists' National Union, heeft Gordon de spirituele wereld tientallen jaren met grote inzet gediend.

Zowel de uitgever als de schrijfster van dit boek, wensen hem het allerbeste in het hogere leven en willen bij deze hun dankbaarheid uiten voor zijn hulp bij en zijn medewerking aan het tot stand komen van dit boek.

Het is een gepast eerbetoon aan een groot man, zowel als mens, als als medium.

Jean Bassett, schrijfster
Tony Ortzen, Tudor press (London)

Inhoudsopgave

Voorwoord

- 1 Mijn moeder
- 2 Met de steun van mijn familie
- 3 Roept u mij?
- 4 Mijn ontwikkeling in cirkels
- 5 Trance
- 6 De oorlog
- 7 Beroepsopleiding
- 8 De jaren na de oorlog
- 9 Materialisaties
- 10 De Spirit hield woord
- 11 Televisie of geen televisie?
- 12 Dieren in het hiernamaals
- 13 Het opleiden van mediums
- 14 Mijn grootste liefde
- 15 Een witte olifant?
- 16 Goed bewijs
- 17 Alle mensen samenbrengen
- 18 De doden zien
- 19 Hoe de spirituele wereld mij stuurde
- 20 Meeste stemmen gelden
- 21 Beschuldigingen
- 22 Moeder keert terug
- 23 Het spiritualisme wijst te weg
- 24 Spoken en geesten
- 25 De media
- 26 Healing
- 27 Hoe ik het zie
- 28 Er is geen einde

Aan de zijde van de engelen

Dankbetuiging

Graag willen wij onze dankbaarheid uitdrukken aan Jean Bassett die ons toestemming heeft gegeven om dit mooie boek te laten vertalen. Iedereen die geïnteresseerd is in het mediumschap zal via de ervaringen van Gordon Higginson kennis en inspiratie kunnen opdoen.

In het bijzonder willen we Janneke Leber bedanken voor de toewijding waarmee zij dit boek heeft vertaald vanuit het Engels naar het Nederlands. Ook bedanken we Nicole Willemse voor haar werk als co-reader. En Marja van Wezel die de vormgeving voor haar rekening heeft genomen. Door hun inspanningen wordt dit werk voor een groot publiek in Nederland toegankelijk.

Karel Besseling en José Gosschalk,
uitgevers, Academie voor Mediumschap (Naarden)
José Gosschalk

Voorwoord

Ik denk dat mijn levensverhaal begint op het moment dat mijn moeder veertien jaar was. Mijn geboorte was namelijk voorspeld! Mijn moeder, Fanny, kreeg jaren voordat ze getrouwd was van de spirituele wereld te horen dat ik, haar zoon, een medium zou zijn en dat ik belangrijk werk op deze aarde zou verrichten. Zelfs ik begrijp niet waarom zoiets soms zo wordt voorspeld, maar ik weet dat het bij mij is gebeurd. En ik weet dat de Spirit gelijk had. Alles kwam uit, precies zoals het gezegd was.

En zo lag dus lang voor mijn geboorte mijn lotsbestemming al vast. Hoewel het nu volgende verhaal gaat over hoe mijn moeder in contact kwam met het spiritualisme, gaat het ook over hoe ik ermee in aanraking kwam, lang voordat mijn moeder mijn vader ontmoette.

Mijn moeder was veertien toen ze werd meegenomen naar een **spiritualistische kerk**¹ door haar tante, Mrs Taylor. Zij was degene die de eerste spiritualistische kerk in Blackpool oprichtte en ze nam moeder mee naar de spiritualistische kerk in Longton, alwaar die avond een medium een demonstratie zou geven.

Na een tijdje richtte dit medium zich tot mijn moeder en ze gaf een gedetailleerde beschrijving van een vrouw. Opvallend was de beschrijving van een moedervlek op haar gezicht, zo groot als een muntje van drie penny.

Verder zei ze: "Deze dame heet Fanny. En u bent naar haar vernoemd." Mijn moeder zei: "Dat klopt, dat is mijn moeder. Maar zij leeft nog. We komen net bij haar vandaan."

"Nee lieverd", zei het medium. "Je moeder is zonet overleden. En je moest hier vandaag komen om het volgende te horen. Op een dag zul jij hier staan, op deze plek. En je zoon zal je opvolgen. Jouw naam zal meer dan honderd jaar aan deze kerk

¹ *Spiritualistische kerk: in het Verenigd Koninkrijk is het spiritualisme een erkende religie. In de bijbehorende kerken worden spiritualistische diensten gehouden waarbij o.a. mediums contacten leggen met overleden dierbaren van aanwezigen in de zaal, er wordt gezongen en er vindt een healing plaats.*

verbonden blijven. En in die tijd zal het ook een goedlopende kerk zijn.”

Mijn moeder accepteerde de boodschap niet. Ze ging in tranen naar huis. Daar bleek dat haar moeder tijdens haar afwezigheid was overleden. En zij was het inderdaad geweest met wie het medium in Longton contact had gelegd. Dit bijzondere contact met de spirituele wereld veranderde mijn moeders leven.

Ze maakte een afspraak met het medium, wiens echtgenoot de voorzitter was van de kerk. Het medium was Annie Brittain, een van de beroemdste trance-mediums van het land. Ze nam mijn moeder onder haar hoede en trainde haar en haar tante. Mijn moeder kon altijd al overledenen zien, maar had het nooit echt begrepen. Ze had er alleen ooit met haar tante over gesproken. Nu werden zij beiden opgeleid door dit beroemde medium.

Op datzelfde moment werd er nog een medium opgeleid in Longton, Lilian Bailey, die later op haar beurt een beroemd trance-medium zou worden. Lilian's ouders runden het Crown and Anchor hotel in Longton. Annie Brittain trainde meerdere mediums die groot zouden worden, zoals zijzelf ook was.

Mijn moeder was een medium op het moment dat ze met mijn vader trouwde. Na vier jaar opleiding begon ze te werken en gaf haar eerste demonstratie in Longton toen ze achttien jaar oud was. Mijn vader was geen spiritualist, maar ze vertelde hem dat zij dat wel wilde blijven en dat ze als medium wilde blijven werken. Dat moest ze wel, gezien de eerder gedane voorspelling.

Moeder vond dat haar kinderen van haar geloof moesten weten, maar dat ze ook grootgebracht moesten worden met het geloof van hun vader: het christendom. Zo groeiden wij op met twee geloven.

Het eerste kind dat mijn ouders kregen was een zoon, mijn moeder dacht dat hij het medium zou zijn. Hij kreeg een **naming service**¹ in Longton. Ook hun tweede kind was een zoon, dus toen

¹*Naming service: de spiritualistische versie van de doop. Tijdens deze dienst krijgt een kind of volwassene zijn spirituele naam toebedeeld. Die naam wordt vanuit de spirituele wereld doorgegeven aan het medium dat de dienst leidt.*

dacht mijn moeder: 'Het moet de een, of de ander zijn.' Ook hij werd op spiritualistische wijze gedoopt. Daarna volgde er een dochter en mijn ouders besloten het bij drie kinderen te laten.

Toen bijna drie jaar later bleek dat ik onderweg was, waren ze daar niet blij mee, maar ik kwam toch. En ik bleek het voorspelde medium te zijn! Mijn zus en mijn twee broers hebben geen mediamieke talenten.

Zo hoorde moeder dus op haar veertiende dat ze ooit als medium op het podium in Longton zou werken en dat ze een zoon zou krijgen die haar zou opvolgen. Moeder werkte zeventig jaar in Longton. Ik gaf mijn eerste demonstratie aldaar op mijn twaalfde.

Zo hebben we er samen meer dan een eeuw gewerkt. En zolang ik er werk, zal mijn moeders naam aan deze kerk verbonden blijven.

Er was niets aan de hand met moeders moeder toen zij die middag naar Longton vertrok. Ze overleed aan een plotselinge hartaanval. Maar daardoor kreeg moeder met overtuigend bewijs te zien welke weg ze moest gaan. Niet alleen voor haar, maar ook voor mij. Hieruit blijkt dat mediums niet per ongeluk ter wereld komen, maar dat daar een hogere intelligentie achter zit die de dingen stuurt.

Het christendom is gebaseerd op twee bezoeken van de spirituele wereld aan de aarde. Het ene bezoek was aan Maria, die hoorde dat ze een zoon zou krijgen en dat hij Jezus zou heten. En het andere was aan Jozef, die te horen kreeg dat hij met Maria moest trouwen. De wereld is, in de loop van de geschiedenis, al vaak door engelen bezocht.

Hoofdstuk 1

Mijn moeder

Ik wist dat mijn moeder wist dat ze gauw zou overlijden. En ik wist ook dat ze wilde dat ik erbij zou zijn. We hadden dan ook zoveel gedeeld in het leven. Bovendien vertrouwde ze er niet op dat de arts zou weten wanneer ze overgegaan zou zijn, maar wel dat ik als medium dat zou weten, een medium dat zichzelf had opgeleid.

Mijn moeder stond er dus op dat ik erbij zou zijn en dat had ze me ook duidelijk gemaakt. Ze was altijd al vastbesloten geweest en ik wist dat het precies zou gaan zoals zij het wilde.

Ik stopte met een deel van mijn werkzaamheden in die tijd, want er moest altijd iemand van de familie bij haar in de buurt zijn. Op een dag was ik aan het werk in de winkel die wij met een aantal familieleden runden, toen de telefoon ging. Ik moest meteen naar huis komen.

Toen moeder me zag, leek dat haar gerust te stellen. "Ik ben zo moe", zuchtte ze. "Ik wil echt gaan. Het is zover." En zo was het. Ze glimlachte, verliet het lichaam waar ze 88 jaar in had gewoond en ging vredig heen, naar huis. Haar vriendin Kath en ik hielden haar handen vast toen haar geest haar lichaam verliet.

Het was een prachtig heengaan. Ook een emotioneel heengaan natuurlijk, maar ik wist dat het zo moest zijn. Mijn moeder had zo hard gewerkt haar hele leven lang en nu ging ze naar haar vrienden en geliefden. Fysiek verloor ik echter wel degene die mij het meest na aan het hart lag.

Moeder was een prachtig medium. Het beste medium dat ik heb gekend. Ze was mijn mentor, mijn leraar en mijn criticus. Ze legde de lat hoog voor zichzelf en voor degenen om haar heen. Veel mensen die ze geholpen heeft als medium, herinneren zich haar nog steeds.

De laatste jaren van haar leven werkte ze niet veel meer, hoewel ze nog wel af en toe een consult gaf aan mensen in nood. Ze vertrouwde er altijd op dat de informatie die ze doorkreeg vanuit

de spirituele wereld volledig klopte.

Een jaar of zes voordat ze overleed, gaf ze een consult aan een jonge vrouw en haar moeder. De jonge vrouw, Marjorie Hackney, had haar vader verloren. Zij en haar moeder wilden zeker weten dat het nu goed met hem ging en dat hij over zijn tragische overlijden heen was gekomen. Toen moeder hen daarvan had overtuigd met haar bewijzen, kwam er nog een andere overledene door: een jongen die Anthony heette. Marjorie kende hem, hoewel hij geen familie was.

Anthony vertelde over een roos die zijn vader had meegenomen na zijn begrafenis. Op zich niets vreemds, want dat gebeurt wel vaker. De roos zou ter nagedachtenis meegenomen zijn en nadat hij was uitgebloeid, zou zijn vader hem begraven hebben. Wat wel vreemd was, was dat jaren later op diezelfde plek als uit het niets een rozenstruik begon te groeien. Anthony vertelde hierover en voorspelde dat de struik ook nog zou gaan bloeien. Marjorie checkte dit later. En inderdaad: zes knoppen stonden op het punt om uit te komen.

Moeder kon zulke prachtige details doorgeven, maar ze was ook niet bang voor controversiële informatie. De spirituele wereld zocht regelmatig contact met haar op ongebruikelijke manieren. Zo zat ze eens in de bioscoop naar een film te kijken waarin steeds hetzelfde kerkgezag gezongen werd: *'Sweet Spirit, hear my prayer.'* Ze kende deze lofzang niet, maar de volgende dag belde er een vrouw aan die kerkelijke zangteksten verkocht, waaronder Sweet Spirit.

Een paar uur later bezocht ze een dienst in een spirituele kerk en toen ze in zichzelf de lofzang zong, voelde ze ineens iemand uit de spirituele wereld heel dicht bij haar. Later vertelde ze me dat het volgende gebeurde: "Ik kreeg het gevoel dat ik met iets scherp in mijn borst gestoken werd. Ik schreeuwde het uit: 'Nee! Dood me niet!'" Ze vertelde dat deze persoon zich bekendmaakte als Major Bailey. Hij vertelde dat hij zijn vrouw had vermoord. En dat zijn eigen lichaam nu onder een gezonken boot lag, op de bodem van de rivier de Serpentine in Londen.

Moeder ging op onderzoek uit. Major Bailey werd inderdaad gezocht vanwege de moord op zijn vrouw. Alleen dacht men dat hij zich had aangesloten bij het vreemdelingenlegioen.

Weer later wist de betreffende man de exacte locatie van zijn lichaam aan haar door te geven. Het gebied werd afgezocht en zijn gehavende lichaam werd inderdaad gevonden, onder een gezonken boot, zoals hij had beschreven. Nu de restanten van zijn fysieke lichaam waren gevonden, gaf dat de overleden majoor rust. Zo kon hij zich weer verder ontwikkelen, mentaal en spiritueel, zodat hij zijn leven onder ogen kon zien.

We vergeten vaak dat overledenen ook problemen hebben en dat we ze soms moeten helpen voordat ze weer verder kunnen. Bij moeder leek dat soort communicatie altijd zo eenvoudig.

Aan een vrouw die bij haar kwam omdat haar man was overleden, vertelde ze dat haar man helemaal niet dood was en dat er een ander in zijn plaats was begraven. Dapper als ze was, voelde ze geen enkele twijfel dat deze informatie van de Spirit klopte.

De vrouw ging weg in verwarring. Ze kende mijn moeders reputatie, maar niets had er tot dat moment op gewezen dat haar man nog leefde. Haar rouwproces werd plotseling onderbroken, want het consult bleek van grote waarde toen haar man later inderdaad nog in leven bleek en ze hem toch weer in haar armen kon sluiten zonder het schuldgevoel dat ze anders gehad zou hebben omdat ze hem had dood gewaand.

Moeder was misschien niet altijd het meest tactvolle medium ter wereld. Maar ze gaf wel om de mensen die bij haar kwamen. Ze gaf ook om Major Bailey. Ze wist dat hij een misdaad had begaan tijdens zijn aardse leven, maar ze begreep dat eerst zijn zorgen over zijn fysieke lichaam opgelost moesten worden voordat hij kon beginnen aan die veel belangrijker taak: het rechtzetten van de fouten die hij had gemaakt tijdens zijn leven.

Moeder gaf echt om mensen die haar hulp inriepen. Of ze nou spiritualisten waren of niet. Ze gaf ook veel om haar familie, om mij, en ze maakte zich ook zorgen om mij.

Diep van binnen wilde ze eigenlijk niet dat ik een medium zou worden. Omdat ze wist dat mensen die voor de spirituele wereld werken vaak veel te verduren krijgen van anderen. Ze wist dat ik dat ook allemaal zou moeten meemaken als ik zou volharden in mijn wens om een medium te worden. Eigenlijk had ze gewild dat ik predikant zou worden, maar dan niet voor de SNU. Maar tegelijkertijd realiseerde ze zich dat het mediumschap mijn lot was. En wanneer ik daar zelf aan twijfelde, stond ze altijd klaar om me juist te bevestigen. Als ik leed, dan leed zij mee, omdat ze me eigenlijk wilde beschermen.

Mijn dierbare vriend Eric Hatton, die de vicevoorzitter van de SNU is op het moment dat dit geschreven wordt, leidde de dienst van haar begrafenis. Dat moet hem zwaar gevallen zijn, want hij had moeder zo goed gekend en hij was bijna als een zoon voor haar.

Er kwamen meer mensen naar haar begrafenis dan er in de zaal pasten, zodat we besloten om nog een dienst te houden. De begrafenisondernemer zei dat hij nog nooit zoveel bloemen had gezien. Er kwamen brieven en telegrammen van over de hele wereld. Zelfs nu nog sturen mensen bloemen naar de kerk op haar verjaardag. Ze wordt nog steeds herinnerd.

Ik heb veel verdriet gehad toen ze overleed, dat zeg ik zonder schaamte. Ik hou van mijn moeder en ik mis haar nog steeds hier op aarde. Ik weet dat ze er zal zijn op de dag dat ik over ga. En dan zal ze me zeker vertellen hoe ik de dingen beter had kunnen doen!

Hoofdstuk 2

Met de steun van mijn familie

Ik ben ervan overtuigd dat we een taak hebben en dat we hier niet toevallig zijn. Van begin af aan was mijn moeder niet een gewoon medium, maar een groot medium. En toen ik, de jongste thuis, spirituele talenten begon te vertonen, wist ze wat haar te doen stond. Ze moedigde me aan, beschermde me en leidde me op voor het werk dat ik op een dag zou gaan doen.

Door onze gezamenlijke mediamieke eigenschappen, werd de band tussen ons heel hecht en belangrijk. Vader heeft nooit gewerkt als spiritualist, maar hij besteedde veel tijd aan de zorg voor ons, zodat mijn moeder kon blijven werken. Zo brachten we veel tijd met hem door in de weekends, als mijn moeder elders aan de slag was.

Vader wilde niet dat ik een medium zou worden. Hij had gezien hoeveel beslag het op een mens legt en hij gunde mij de vrijheid van een normaal leven. Ik deed niet veel aan sport – moeder probeerde me altijd weg te houden bij dat soort wilde dingen – maar ik speelde wel tennis en basketbal, tot genoegen van mijn vader.

Moeder wist dat mijn leven in het teken zou staan van spiritualiteit omdat dat was voorspeld en daarom bereidde ze me op dat leven voor. Dat zag ze als haar verantwoordelijkheid. Maar ook de rest van de familie steunde me, ieder op zijn eigen manier. Ik was de jongste van het gezin en ze waren dol op me! Ze wisten dat er iets speciaals met mij was op het spirituele vlak, maar ik werd ook gewoon verwend omdat ik de jongste was.

Een van mijn eerste spirituele ervaringen was het contact met mijn overleden oma. Ik was met haar in gesprek toen mijn moeder de kamer in kwam lopen. Ze vroeg tegen wie ik praatte en ik vertelde dat er een mevrouw was. Mijn moeder zei: "Beschrijf haar eens?" Dat deed ik en ik vertelde dat ze een bepaalde moedervlek had. "Hoe heet ze?", vroeg mijn moeder. Dat wilde de mevrouw niet

vertellen, maar ze zei dat moeder naar haar vernoemd was, wat dus precies de manier was waarop Annie Brittain het jaren geleden gezegd had! En ik heb een moedervlek op mijn gezicht, precies op dezelfde plek als mijn oma had. Dat bevestigde dat ik het medium zou worden. Jaren later nam ik een vriend van mij, George Mitchell, mee naar een consult bij Annie Brittain. We hadden op zijn naam gereserveerd. Annie had mij niet meer gezien sinds mijn vierde en op dat moment was ik 26. Ze kon me dus niet herkennen.

We gingen samen naar binnen en Annie ging **in trance**¹. Haar gids kwam door hij zei dat het consult niet voor mijn vriend zou zijn, maar voor mij. Ze zei ook dat ze mijn moeder kende, wat inderdaad klopte. En zo volgde er nog veel meer prachtig bewijs.

Achteraf vroeg Annie of de bewijzen klopten. Ik vertelde wie ik was en toen herinnerde zij zich weer wat er destijds gebeurd was.

Ook mijn vriend George kreeg nog een contact met zijn vader, die voor de oorlog overleden was. Er kwam heel accurate informatie door, zelfs over zijn uniform, feiten die Annie Brittain en ik niet konden weten. George was erg onder de indruk.

¹Trance: een vorm van bewustzijn waarin de concentratie niet is gericht op de omgeving, maar op de spirituele wereld. Er zijn verschillende gradaties van trance. In het geval van een diepe trance, kan een medium zichzelf zozeer 'opzij zetten', dat een spirit van gene zijde zich via dit medium kenbaar kan maken en het medium kan laten bewegen of via hem/haar spreken. Het medium is zich hier niet meer van bewust. Ook een medium dat een contact maakt met de spirituele wereld, waarbij hij/zij in zo goed als volledig zelf in controle blijft gebeurt vaak in lichte 'trance'.

Hoofdstuk 3

Roept u mij?

Ik weet nog precies hoe Cuckoo eruitzag. Cuckoo was een onzichtbaar vriendinnetje. Cuckoo was niet haar naam, maar het woord waarmee ik haar riep en dat zij dan terugriep. Sindsdien is ze altijd bij me geweest en later is ze ook bekend geworden.

Ik weet nog dat ik een tijdje ziek was geweest waardoor ik niet naar school had gekund. Dat zorgde ervoor dat ik achterop was geraakt. Cuckoo praatte altijd met me en ze was ook vaak meegeweest naar school.

Omdat ik zo achter lag, vroeg ik aan Cuckoo om me te helpen en om antwoorden voor te zeggen, want dat deed ze altijd als ik het haar vroeg. Niet helemaal eerlijk misschien, maar zo zag ik dat niet in die tijd. Helaas vertelde ze me er niet bij hoe ze tot dat antwoord kwam en dat vonden de leraren verdacht. Ik gaf immers de goede antwoorden, terwijl ik de stof niet kende.

Mijn moeder moest naar school komen om het uit te leggen. Mijn vader weigerde mee te gaan. Hij zei tegen haar: "Het is jouw schuld. Jij bent het medium dus ga jij het maar uitleggen." Moeder vroeg me hoe het zat en ik vertelde van Cuckoo. Daarna mocht Cuckoo me niet meer helpen op school. Ik weet niet hoe ze het heeft uitgelegd, maar mijn leraren waren niet boos op me.

Cuckoo was eigenlijk als een schoolvriendinnetje. "Wat is het voor iemand?", vroeg moeder vaak. En dan zei ik: "Eigenlijk net zo iemand als wij, alleen is ze zwart."

Thuis hadden we het goed. Niet dat we veel hadden, maar we leefden ook niet in armoede. En er waren altijd muzieklessen. Moeder was zelf muzikante en ze wilde dat we daarin degelijk geschoold werden. Ik had een goed muzikaal gehoor en als ik een stuk een keer had gehoord, kon ik het naspelen.

Dat was een talent, maar zodra ik mijn **mediamieke krachten**¹ begon te ontwikkelen, nam mijn muzikaliteit af.

iet dat ik het helemaal kwijtraakte, want ik speel nog steeds wel af en toe, maar mijn focus kwam te liggen op iets anders en dat vond ik belangrijker. Ik heb het gevoel dat mijn muzikaliteit en mijn mediamieke gave met elkaar verbonden zijn, maar ik heb een keuze gemaakt. Of was die al gemaakt voor mij, nog voordat ik geboren werd? Ook kreeg ik nog zangles en spraakles, bedoeld voor mijn stemontwikkeling. Ik wist dat mijn stem een belangrijk onderdeel zou gaan zijn voor het vervullen van mijn levensdoel, dus ik moest hem goed ontwikkelen.

Ik ontdekte al jong dat ik vrij populair was. Thuis was ik zeer geliefd, als de benjamin van het gezin, maar ik werd ook erg verwend door de vrienden van mijn moeder. Ik had veel vriendjes, op school en in de buurt, maar ook binnen het Lyceum, wat de spiritualistische versie is van de zondagsschool. Daar ontmoette ik andere kinderen die ook interesse hadden in de spirituele wereld, waardoor ik nooit het idee heb gehad dat mijn gave iets vreemds was.

Nog steeds komen sommige vrienden uit die tijd nog wel eens naar Longton Church om mij te zien werken. Ik prijs me gelukkig dat ik in zo'n liefdevolle omgeving ben grootgebracht. Sommige schoolvriendjes kwamen met hun ouders ook in de spiritualistische kerk. Daar hoorden ze dingen over mij waarna ze me vragen stelden over het spiritualisme. In de klas kreeg ik wel eens briefjes van kinderen waarop stond: 'Kun je nu ook iemand zien? Zijn er spoken hier?' Dat vond ik wel leuk, want het gaf me het gevoel dat ik belangrijk was.

¹Mediamieke krachten: De krachten die ontwikkeld moeten worden door een medium om mediamiek te functioneren. Eén vorm van mediamiek contact is om als medium in staat te zijn een goed contact op te bouwen met de spirituele wereld en zo overledenen via goed bewijs herkenbaar te kunnen maken bij dierbaren die nog hier op aarde zijn. Ook andere vormen van mediamieke krachten, zoals healing, trance voice speaking en materialisaties vallen onder dit begrip.

Ook de leraren wisten dat ik mediamieke gaven had, vooral vanaf het moment dat ik negen of tien was en mensen erover begonnen te praten. Ze gingen er goed mee om en ik kon prima met ze overweg. Het was niet altijd makkelijk om een medium en een kind tegelijk te zijn, maar ik had het veel slechter kunnen treffen.

Als mensen wisten hoeveel tijd er ging zitten in mijn training, vroegen ze me wel eens of ik het niet erg vond om zoveel andere dingen te missen en of ik geen hekel had aan al die lessen. Maar ik vond het normaal. Zo was mijn leven nu eenmaal, ik wist niet beter en het had ook genoeg voordelen.

Ik had altijd moeite met het vak godsdienst, omdat de stof daarin vaak in tegenspraak leek te zijn met dat wat ik zondags op het Lyceum leerde. De vakken waar ik van hield waren geschiedenis, kunst en natuurlijk muziek. Moeder stond er altijd op dat we goed opletten in de klas en netjes ons huiswerk deden. Daar kwamen we niet onderuit want ze was erg gesteld op discipline en ze was liefdevol en streng tegelijk.

Moeder leerde ons te genieten van school en van leren. Ik was dan ook graag naar de universiteit gegaan, maar dat zat er niet in voor mij. Ik leerde steno en haalde mijn typediploma en ging na de oorlog naar Wolverhampton Technical College (*vergelijkbaar met onze hts – vert.*). Vader was veel rustiger dan moeder, maar hij was er altijd! Dat is belangrijk voor kinderen, om te weten dat hun ouders er altijd voor ze zijn.

Het was dus een goede jeugd met mooie herinneringen. Zoals moeder die altijd aan het bakken was. Als we op straat iemand tegenkwamen die honger leed, dan gaf zij hem of haar te eten. En ik heb haar ook nog wel eens een matras neer zien leggen voor een vreemdeling die geen slaappleats had.

Dat is iets wat nu moeilijker gaat en soms zelfs gevaarlijk kan zijn. Maar in die tijd kon je nog mensen helpen zonder risico te lopen. En mijn vader steunde mijn moeder ook altijd in alles wat ze deed.

Dat ik de spirituele wereld kon zien, is altijd iets natuurlijks geweest voor mij. Ik herinner me dat ik mensen zag waarvan ik niet

wist of ze nu in de spirituele wereld leefden of op aarde. Dat was geen probleem voor me omdat mijn moeder een medium was en me dus begreep. Ik weet dan ook niet wanneer mijn gave zich voor het eerst begon te manifesteren. Maar een groot moment was wel mijn eerste communicatie met mijn overleden oma. Iets wat ik niet begreep, was de dood. De mensen waar ik contact mee had waren zo echt! Gelukkig wist moeder hoe ze me daarmee om moest leren gaan. Zo leerde ik als kind al de essentie van het spiritualisme.

Ik herinner me dat moeder mij als klein jongetje meenam naar Blackpool. Dat was ergens begin jaren dertig, ik was een jaar of tien, elf. We gingen kijken naar een demonstratie van de tante van mijn moeder, Mrs Taylor, die een heel goed medium was. Zij en moeder waren immers samen opgeleid door Annie Brittain in Longton.

Iedere week huurde deze oudtante een zaaltje, waar ze zelf een dienst organiseerde. Die trok zoveel mensen aan, dat je lang in de rij moest staan om binnen te komen. Mijn moeder wilde mij voorstellen aan haar tante omdat ze haar advies wilde vragen met betrekking tot mijn opleiding. Aanvankelijk vond ik deze vrouw nogal oud en vreemd overkomen, maar die mening zou snel veranderen.

Moeder zag dat haar tante zich die dag niet zo lekker voelde en bood aan om de dienst van haar over te nemen. Tevergeefs. "Ik leid de dienst, zelfs al wordt het mijn dood!", verklaarde mijn oudtante. Ja, bij de vrouwen in mijn familie lag het hart voor op de tong. Nog altijd voel ik me bevoorrecht dat ik heb kunnen zien hoe ze de mensen raakte, hoe ze met het publiek omging en hoe de hele zaal bomvol zat.

Op een bepaald moment richtte ze zich tot een man die onderaan de trap zat. Ze zei dat diens overleden vrouw hem wilde spreken en ze noemde haar naam. Op dat moment ontstond er wat commotie buiten de zaal en toen kwam er een man binnen die er erg vermoeid uitzag en die doorweekt was van de regen. "U wist niet dat u hier zou komen vanavond", zei mijn oudtante. "Nee", zei de man. "Ik kwam ook eigenlijk alleen maar even schuilen voor de

regen.”

“Nou”, ging ze door, “uw overleden vrouw wist dat u hier zou komen. Ze is onlangs gestorven en ze wil u hoop en troost brengen. Ze vertelt me nu dat ik van dit podium af moet komen en in uw jaszak moet voelen, want daar zit iets in waarvan ze wil dat u het weggooit.”

De man leek verbijsterd en wilde weglopen. Mijn oudtante riep de omstanders op om hem tegen te houden. Ze liep op hem af en haalde uit zijn zak een klein flesje. Er bleek gif in te zitten.

“U dacht erover om uzelf van het leven te beroven vanwege het overlijden van uw vrouw”, zei ze. “Maar ze wil nog niet dat u zich bij haar voegt. U heeft nog dingen te doen en u moet dus nog door in dit leven. Beloofd u mij dat u die gedachte uit uw hoofd zet?” De man barstte in huilen uit. Daarmee had hij zijn belofte gedaan.

Wat een ervaring was dat, om daarbij aanwezig te zijn en zulk uitmuntend goed bewijs te zien van leven na de dood. Niet alleen vanwege de boodschap, maar ook vanwege het werk dat de Spirit allemaal achter de schermen verricht had. De hele organisatie om die man te laten schuilen op de juiste plek en op het juiste moment zodat zijn vrouw, via mijn oudtante, kon voorkomen dat hij zichzelf zou ombrengen. Ik vermoed dat zijn leven enorm veranderd is na deze bijzondere gebeurtenis.

Het spiritualisme gaat niet over sterven, maar over leven. Het gaat niet over samenwerken met lage krachten, maar over samenwerken met God. Als je dit soort gebeurtenissen meemaakt, besef je dat er een goddelijke kracht is die overal in doordringt. We zien hoe God onze gebeden beantwoordt. We zien wat we kunnen doen voor mensen die zich in een crisis bevinden, ook al hebben ze geen kennis van of vertrouwen in het spiritualisme. God kan gebeden beantwoorden, maar niet alleen. Hij heeft daarvoor de hulp nodig van mensen die als kanalen functioneren.

Ik wilde dit verhaal vertellen omdat het weliswaar lang geleden gebeurd is, maar het gebeurt nog altijd. Dus waarom zijn er zoveel vooroordelen? Waarom keuren mensen het spiritualisme af? Natuurlijk zijn er binnen deze beweging ook zwarte schapen, maar

de meesten doen prachtig werk voor anderen en ze geven mensen de kracht om door te gaan, ondanks de moeilijkheden die ze hebben. Het zijn die ervaringen die het spiritualisme zo bijzonder maken.

Hoofdstuk 4

Mijn ontwikkeling in cirkels

Mijn eerste deelname aan een **cirkel**¹ zal ik nooit vergeten. Ik was nog te klein om in een stoel te zitten, dus ze moesten een krukje voor me zoeken. Ik voelde me zo belangrijk, temidden van al die volwassenen.

Mijn moeder vroeg aan alle aanwezigen wat ze hadden gezien of gevoeld, behalve aan mij! Op een keer vroeg ik: "Waarom vraag je mij niks?" Ze zei: "Een van de eerste dingen die je moet leren is discipline en gehoorzaamheid. Als ik denk dat je er klaar voor bent om iets te vertellen, dan zal ik je ernaar vragen."

Twaalf maanden lang mocht ik niks zeggen of doen. Toen ik een jaar of vijf, zes was, mocht ik ook gaan staan en vertellen wat ik had gezien, gehoord of gevoeld. En pas daarna mocht ik over mijn ervaringen vertellen in twee andere cirkels die mijn moeder leidde.

Daar oefende ik in **psychometreren**² en trainde ik mijn helderziendheid met een blinddoek voor. Soms waren daarbij ook nog mijn oren gesloten. Hierdoor ontwikkelde ik mijn spirituele zintuig, dat apart functioneert van de vijf andere zintuigen. Het was erg hard werken en ik moest veel geduld opbrengen. Vaak maakte mijn moeder gehakt van de boodschap die ik doorgaf en dan moest ik er alsnog iets goeds van zien te maken. Als ik achteraf terugkijk, realiseer ik me hoe belangrijk deze fase is geweest voor mijn latere werk.

Mijn broers en mijn zus zaten allemaal in mijn moeders thuis-cirkel. Bij die gelegenheid ging zij in trance, waarna haar **gids doorkwam**³ en met ons praatte. Dat vonden wij heel normaal.

¹Cirkel: een oefengroep voor mediums waarin gewerkt wordt aan mediamieke ontwikkeling en/of aan de kennis van en de relatie met de spirituele wereld.

²Psychometreren: het voelen en 'lezen' van de energie rond voorwerpen. Een goed getraind medium kan veel informatie uit deze energie halen. Bij psychometreren wordt geen contact gelegd met de spirituele wereld.

³Het doorkomen van gidsen: ieder mens wordt in het leven bijgestaan door helpers aan gene zijde. Dit zijn mensen die ons steunen van onze geboorte tot onze dood in het vervullen van ons spirituele taak hier op aarde. Mediums bouwen een bewust contact met hun gidsen op.

Pas heel veel later begreep ik hoe bevoorrecht ik was en hoeveel ik had geleerd van deze eerste ontmoetingen met de spirituele wereld. De spirits waren zo liefdevol en ook zo behulpzaam bij onze ontwikkeling.

Mijn eerste demonstratie deed ik op mijn twaalfde verjaardag. Dat was een verrassing die mijn moeder voor me geregeld had. Ze had een nieuwe broek, een wit shirt en een jasje voor me gekocht en dat vond ik al prachtig, maar toen ze me vertelde dat ik later die dag met haar het podium mocht delen, was dat het mooiste cadeau dat ik me kon wensen. Ik verlangde er zo naar om te gaan werken en ik wist ook zeker dat ik het kon. Na de dienst verwachtte ik niets dan complimenten, maar moeder vond dat ik toch nog terug moest naar de oefen-cirkel om nog meer aan mijn gave te werken. Ik begon wel consulten te geven, maar altijd samen met mijn moeder.

Ik mocht van moeder hooguit twintig minuten op het podium werken. Ze leerde me zuinig om te gaan met mijn kracht en mijn gave, mezelf niet uit te putten en om mijn emoties onder controle te houden. Die lessen en die discipline hebben een grote bijdrage geleverd aan mijn mediumschap.

Zo werd ik dus op mijn twaalfde een 'kind-medium' en als zodanig ging ik op pad met mijn moeder en een **speaker**¹. Mijn moeder scherpte mijn mediumschap aan tot het niveau dat zij noodzakelijk achtte. In die tijd werkten er trouwens nog meer jongens en meisjes op podiums door het hele land. Daar zaten een paar hele goeie tussen, maar die tijd lijkt voorbij. Dat vind ik jammer. Blijkbaar beginnen mensen nu pas op latere leeftijd met hun training. Misschien heeft dat te maken met sociale omstandigheden. Jongeren gaan langer naar school en studeren harder, wat geen ruimte overlaat voor een mediumtraining op jonge leeftijd, daarom hebben we nu geen kind-mediums meer. Ikzelf moest ook mijn schoolwerk, muzieklessen en mijn spirituele training doordeweeks

¹Speaker: bij een demonstratie van mediumschap neemt de speaker het spreekgedeelte van de avond voor zijn rekening. Zo kan het medium zich volledig op het contact met de spirituele wereld richten.

doen, omdat ik in het weekend demonstraties gaf.

In deze tijd zouden de autoriteiten er waarschijnlijk ook bezwaar tegen maken als ouders hun kinderen zo hard zouden laten werken. Maar ik denk dat we daardoor wel een hele bijzondere jeugd hebben gehad. Een andere jeugd dan andere kinderen, dat wel, maar de band die we met de spirituele wereld hadden, gaf ons ook heel veel.

Al voor de oorlog stond ik erom bekend dat ik complete namen en adressen van overledenen door kon geven. Dat werd als heel bijzonder gezien en er werd over geschreven in de kranten van de steden waar ik werkte en ook in de spirituele kranten. De reden dat ik dat kon, lag bij moeder. Zij had me aan het werk gezien tijdens een demonstratie en besloot dat ik beter kon.

Daarom trainde ze me nog verder. Ze deed een doek om mijn hoofd zodat ik niets kon zien en horen, behalve dan dat wat van de spirituele wereld kwam. Op die manier was er geen enkele afleiding. Zo zette ze me voor een groep waar ik voor moest demonstreren, zonder ook maar iets te zien of te horen, behalve dan van de spirituele wereld.

Het was via deze weg dat ik leerde om mij volledig bewust te worden van de overledenen om mij heen. Soms vroeg moeder mij ook dingen tijdens de demonstratie, zoals 'Waar denk je dat deze persoon woonde?', of 'Hoe ziet het huis eruit?' en het was verrassend om te zien welke informatie ik kon geven, gewoon door de spirituele wereld om meer details te vragen.

Het werd bekend dat ik op deze manier werkte. Ik deed dat twee jaar lang, terwijl moeder aantekeningen maakte om achteraf te kunnen verifiëren hoeveel van de informatie klopte. Het is belangrijk om je als medium te concentreren op de Spirit en niet op de ontvanger. Oefeningen als deze zorgen ervoor dat het medium een nauwere band krijgt met de spirituele wereld.

Voor de oorlog werkte ik in elke plaats die op reisafstand van Stoke lag. We reisden per bus, want we hadden nog geen auto. En aanvankelijk werkte ik altijd samen met mijn moeder. Als ik tijdens een demonstratie een fout maakte, of geen verdere

informatie meer kreeg, dan zei ze: "Nu is het mijn beurt." Als ik de mist in ging, bleef ze vriendelijk. Nooit zou ze me bekritisieren ten overstaan van het publiek. Dat deed ze pas als we weer in de bus naar huis zaten, want dan kreeg ik het te horen! Ze stond erop dat ik zou bewijzen dat ik een link had met de spirituele wereld. En daarmee moedigde ze me aan om nog harder te werken.

We werkten in die tijd altijd samen met iemand die als speaker optrad. Dat deed ik in de eerste periode nog niet zelf, omdat ik er niet veel mee had. Soms was het mijn moeder die de avond aan elkaar praatte, maar soms waren er ook anderen. Ik heb met een aantal hele goede mensen samengewerkt en ik keek goed hoe zij contact maakten met het publiek, want ik realiseerde me dat dat een belangrijk onderdeel was van het werken op het podium.

Hoofdstuk 5

Trance

Ik had al vrij jong in de gaten dat ik een trancemedium was. Dat kwam door een bepaalde, zeer onverwachte gebeurtenis waarvan je zou kunnen zeggen dat die per ongeluk ontstond. Maar gezien de omstandigheden is het toch duidelijk dat de spirituele wereld hierachter zat.

Ik was achttien, toen ik een keer gevraagd was voor een demonstratie tijdens een zondagsdienst in de Hanley Spiritualist Church in Potteries. De vrouw die de avond leidde vroeg of ik ook de inleidende toespraak wilde doen, aangezien de spreker er nog niet was. Ik zei dat ik dat niet wilde, omdat ik alleen getraind was als helderziende en niet als spreker. En ik stelde voor dat deze dame, Mrs Northall, zelf dit gedeelte op zich zou nemen. Ze was vroeger altijd een toegewijde heilsoldate geweest voordat ze spiritualist was geworden en ze kon dus vast wel iets vertellen over haar bekering. Mrs Northall ging daarmee akkoord.

Hanley Church was een prettige kerk, met een hechte parochie en een ouderwetse preekstoel. De dienst begon, ik nam plaats, maar tijdens het gezang werd ik overvallen door vermoeidheid. Mrs Northall begon het openingsgebed en ik besloot om heel even mijn ogen te sluiten. Mensen verwachten ook dat een medium dat doet, ofwel voor het gebed, ofwel ter voorbereiding van de demonstratie. Ik besloot dat het niemand echt zou opvallen, aangezien ik een beetje achter de zijanten van de preekstoel verborgen zat. Ik sloot mijn ogen en doezelde weg, me niet bewust van wat er gebeurde.

Het eerstvolgende dat ik meekreeg was dat de spreekster naast me stond en me een glas water aanbood. Ik dacht dat ik was flauwgevallen, excuseerde me en zei: "Zal ik dan nu met de demonstratie beginnen?" "Ja, na de volgende psalm", zei ze. Ik vroeg haar of de toespraak goed was gegaan. "Maar die heb jij gedaan!", zei Mrs Northall.

Ik zei dat dat onmogelijk was. Maar ze vertelde dat ik in trance een uitstekend verhaal had verteld, dat ik uit de preekstoel was gekomen en tussen de mensen was gaan staan. De gids die mij in mijn trance-staat had begeleid had ook nog een boodschap voor mij gegeven, voor als ik uit trance zou komen.

De boodschap was voor mijn moeder. Het ging over een enveloppe waarin de naam van deze gids zou staan: Light. Dat zou tevens mijn spirituele naam zijn. Ik wist helemaal niet van het bestaan van zo'n brief en ik was nogal nerveus over het feit dat ik mijn moeder moest gaan vertellen dat ik in trance was geweest.

Ze wilde niet dat ik mij al zou ontwikkelen als trancemedium, omdat ze het idee had dat dat nog te vroeg was. Ik was nog jong en had een baan en daarnaast mijn spirituele werk. Moeder dacht dat ik te zwaar belast zou worden als ik er ook nog trance-werk bij zou gaan doen. Ik verzamelde dus al mijn moed en vertelde haar wat er gebeurd was.

Ik verwachtte een uitbrander, maar in plaats daarvan liep ze naar haar kamer en kwam terug met een verzegelde enveloppe. Daarin zat een brief van Annie Brittain, geschreven voor mijn naming service, de spiritualistische variant van de doop. Al die jaren had mijn moeder de brief bewaard. En natuurlijk was de naam die erin stond: Light.

Tijdens mijn naming service had Mrs Brittain geweigerd om mijn spirituele naam bekend te maken. In plaats daarvan had ze hem opgeschreven en gezegd: "Er komt een dag waarop dit kind zijn naam zelf bekend zal maken. Er zal een bijzondere gebeurtenis plaatsvinden die het spirituele levensdoel van dit kind zal bevestigen." De betreffende gids, die achttien jaar eerder genoemd was en zich tijdens mijn toespraak in trance als Light bekendgemaakt had, is sindsdien altijd bij mij gebleven. En ik kon niet anders dan aanvaarden dat deze opvallende openbaring aantoonde dat er ontegenzeggelijk een spiritueel doel was in mijn leven dat ik moest vervullen.

Het medium dat eigenlijk op die bewuste zondag het spreekgedeelte voor zijn rekening had moeten nemen, was

Mr Brock. Een uitstekend en betrouwbaar demonstratiemedium en iemand die al heel vaak naar de kerk in Potteries was gekomen. Maar die avond belandde hij in de verkeerde bus, kwam helemaal op de verkeerde plek terecht en bereikte de kerk pas aan het eind van de dienst. Zat de spirituele wereld hierachter? Misschien was het zo bedoeld om mij deze ervaring op te laten doen en mij zo in contact te laten komen met de gids die vanaf dat moment voor altijd met mij zou werken.

Na deze ervaring stopte ik nog meer tijd in mijn spirituele ontwikkeling. Het werd het belangrijkste in mijn leven. Hoewel deze eerste trance-ervaring mij geen enkele moeite had gekost, gold dat niet voor de keren daarna. Het duurde zelfs jaren voordat ik het zo goed onder de knie had dat ik het in demonstraties kon laten zien. Dat kwam ook door andere factoren die van invloed waren. Ik moest in dienst, naar ik dacht voor zes maanden, maar het werden meer dan zes jaren aangezien de oorlog uitbrak.

Dat ik als trance-medium kon werken, had ik geaccepteerd, maar daarmee zag ik aanvankelijk nog niet het belang in van deze vorm van mediumschap. Dat kwam pas kort na de oorlog, toen ik een keer een neutraal advies van de Spirit wilde en mijn moeder aanbod om me dat te geven. Dat kon ze, omdat ze zelf een uitstekend trancemedium was. Maar hoewel ik niet twijfelde aan haar integriteit, wees ik haar aanbod toch af. Moeder was zo nauw bij mij betrokken en had ook zulke duidelijke meningen, dat het niet anders kon dan dat die meningen haar zelfs in trance zouden beïnvloeden.

Ik ben ervan overtuigd dat een waar medium ook potentie heeft om in trance te werken. Wanneer je echt in contact staat met de spirituele wereld, dan is het belangrijk om je band met de spirituele wereld sterker te maken. Als mensen zeggen dat ze medium van nature zijn, dan is het maar al te vaak zo dat ze bedoelen dat ze wel dingen zien, maar niet via de spirituele wereld! Ik zou het willen omdraaien en zeggen dat je niet kunt werken zonder de invloed van de spirituele wereld.

Als je puur **psychic werkt**¹ dan geldt dat niet, maar dan werk je ook niet als medium. Ieder medium beschikt over waardevolle krachten die door de spirituele wereld gebruikt kunnen worden.

Wanneer een goed medium aan het demonstreren is, verliest hij of zij zichzelf daarin tot op zekere hoogte. Het is het verlies van het gevoel van tijd en soms hoor je zelfs niet eens dat de voorzitter van de avond zegt dat de tijd om is. Het is de spirituele wereld die ons die ervaring bezorgt en het is die ervaring die we verder kunnen ontwikkelen tot een diepere trance-toestand.

Een voorbode hiervan is ook vaak wanneer mediums een toespraak houden; de kracht neemt het dan over en het medium hoort zichzelf dingen verkondigen waar hij of zij het niet eens mee eens hoeft te zijn. De kennis is er wel bij het medium, maar de spirituele wereld oefent een sterke invloed uit op hetgeen wordt gezegd. Naderhand voelt het medium zich vaak uitgeput. In het verleden ontwikkelden mediums altijd eerst hun trance-capaciteiten voordat ze gingen werken aan hun helderziendheid en helderhorendheid.

Het is nooit te laat om trance-capaciteiten te ontwikkelen. Veel mediums werken jarenlang en ontdekken dan dat er iets gebeurt: ze voelen hoe de kracht van de spirituele wereld hen overneemt, zoals dat gebeurt in trance. Je mediumschap verandert op bepaalde momenten in je leven en er zullen je dingen overkomen die je voor onmogelijk had gehouden. Groei is altijd mogelijk, maar alleen als je er klaar bent.

Ik denk dat veel mensen nog steeds bang zijn voor trance. Ze zijn bang voor wat er zal gebeuren op het moment dat ze niet bij bewustzijn zijn, voor wie er door zal komen en of het zal kloppen. Besef goed, en dit is belangrijk: soort zoekt soort. Vooral binnen het spiritualisme is dat een feit. Het is belangrijk om je

¹ *Psychic werken: het afstemmen van de ziel en op de andere delen van het energieveld / de aura van het medium op de ziel van een cliënt om op deze manier informatie te ontvangen over de persoon. In tegenstelling tot mediamek werken, wordt er bij psychic werken geen contact gemaakt met de spirituele wereld.*

gaven goed te ontwikkelen, zodat er een goede vertrouwensband opgebouwd kan worden tussen het medium en de spirituele werkers aan de andere kant. Als die samenwerking er eenmaal is, dan is de angst voorbij.

We weten dat sommige mediums enorme krachten hebben, maar die niet echt gebruiken. De spirituele wereld is altijd bij ze, maar ze realiseren zich niet dat als ze een beter kanaal zouden zijn, ze die krachten ook beter zouden kunnen gebruiken. De spirituele helpers blijven desondanks wel bij ze, omdat ze ervoor gekozen hebben om met deze persoon te werken en misschien ook in de hoop dat ze toch veel kunnen bereiken via de kwaliteiten die wel worden aangesproken. Wat soms misgaat, is dat het medium niet in contact blijft met de spirituele wereld.

Ik had een vriend, George Bailey, die een eersteklas medium was. Het bewijs dat hij leverde klopte altijd. Mijn moeder had hem getraind en probeerde hem over te halen om in trance te gaan. Maar George weigerde dat; hij wilde de spirituele wereld niet kunnen zien omdat hij er bang voor was. Met veel moeite kreeg moeder George zover dat hij wilde toetreden tot haar cirkel. Daar viel hij in slaap, maar wat moeder hem achteraf niet vertelde was dat hij op dat moment in een trance-staat was. Zijn gidsen vertelden ons dat hij veel angst had voor de dood. Deze gidsen maakten onderdeel uit van zijn bewustzijn, maar hij wilde ze niet erkennen.

George was kind-medium. Op zijn achttiende was hij dat eigenlijk nog steeds. Hij was goed in zijn werk, waarschijnlijk omdat moeder hem had geholpen bij zijn ontwikkeling. Ze had hem geholpen te worden tot wat een echt medium is: een communicatiekanaal voor de spirituele wereld.

Lilian Hutter had een man als **control**¹. Toen ze op haar twaalfde in trance ging, klonk er een mannenstem. Het was fascinerend om te zien en te horen. Jaren later zou ze een bijzonder

¹Control: we spreken van een 'spiritual control' als iemand uit de geestenwereld een medium sterk beïnvloedt tot soms voor bijna 100 procent 'overneemt'.

transfiguratie medium² worden. In die jaren was trouwens bijna elk medium een trancemedium en daarmee stonden ze in contact met de kracht van de Spirit. De trancestaat zou eigenlijk bij alle potentiële mediums als eerste ontwikkeld moeten worden.

Ik denk dat deze vorm van mediumschap een hele belangrijke rol speelt in de toekomst van het spiritualisme. Het levert sterk bewijs. En ik denk dat velen het talent ervoor hebben, zonder dat te weten.

Eenieder die zich wil gaan trainen in trance, moet allereerst erkennen dat er sprake is van een verandering in de persoonlijkheid. In de eerste fase van de training is het niet erg als je je nog bewust bent van wat er gaande is. Dat wordt vaak wel gedacht, maar dat is ten onrechte. Mensen denken dat het alleen echt is als ze zich nergens meer van bewust zijn. Dat komt pas later.

Verder is het heel persoonlijk en werkt het het beste in een kleine groep. Je moet leren om in stilte te contempleren en de nabijheid van je gidsen te voelen. Ik vond het heerlijk om dat met mijn gidsen te doen.

Maar er zijn ook valkuilen, want je kunt niet met iedereen zitten voor trance. Het is belangrijk mensen te kiezen die je graag mag. Niet de hoeveelheid mensen is belangrijk, maar het soort mensen.

Ze moeten kennis hebben van de begeleiding en ze moeten minstens twee of drie uur van tevoren niet meer gegeten hebben. Met een volle maag kun je niet de ontspannen toestand bereiken die belangrijk is voor deze training. Verder is het belangrijk om diep adem te halen, zodat het lichaam, de geest en de ziel samen kunnen komen.

Om goed in trance te leren gaan, is het ook belangrijk om

²*Transfiguration medium: transfiguratie is een vorm van fysiek mediumschap. Dat wil zeggen dat een dergelijk medium niet in woorden bewijs levert van het bestaan van leven na de dood, maar in fysieke vorm. Een van die vormen is transfiguratie. Hiervoor worden aan het medium – dat in trance verkeert – stoffen onttrokken die een masker kunnen vormen voor zijn of haar lichaam (meestal voor het gezicht). Dit masker vertoont de uiterlijke kenmerken van overledene.*

ademhalingstechnieken te leren. Hiervoor is de juiste zithouding van belang. Als je gewoon maar gaat zitten, dan zijn je schouders niet recht en krijgt de borstkas niet genoeg ruimte. Het heeft geen zin om in een luie stoel te gaan zitten, want dan val je in slaap. Je moet leren om de stilte te ervaren en met behulp van je ademhaling en de Spirit één te worden met de vibraties.

Ik moet dit hoofdstuk afsluiten met een prachtig verhaal waaruit twee dingen blijken. Ten eerste, wat ik al eerder zei, dat het medium niet weet wat de gids doet, maar wel door hem of haar beïnvloed kan worden, zelfs in bewuste toestand.

En ten tweede bewijst het ook dat er een bijzondere samenwerking kan zijn tussen twee mensen in de spirituele wereld. We zijn nog wel eens geneigd om te denken dat wij alleen zorgen voor communicatie tussen hun wereld en de onze, maar uit dit verhaal blijkt heel duidelijk dat ze ook met elkaar communiceren, iets wat vaak vergeten wordt.

Ik had een keer gevraagd of ik met moeder naar een van de **séances**¹ van Silver Birch kon komen. Silver Birch is de gids van Maurice Barbanell, die jarenlang in de krant de "Psychic News" schreef en Silver Birch is daarnaast een van de beste spirituele leraren. Ik schreef een keurige brief naar Barbanell en kreeg te horen wanneer we konden komen. Moeder had altijd al gehoopt op deze bijzondere ervaring.

We vertrokken met de auto, maar moesten onderweg steeds stoppen omdat moeder niet lang stil kon zitten. Er kwam mist opzetten en ik begon in paniek te raken. De cirkel zou om zeven uur beginnen en laatkomers werden niet meer toegelaten. Ik zei tegen moeder dat we beter konden terugkeren omdat we toch te laat zouden komen. Ik voelde me erg opgelaten, omdat ik zeker wist dat we weggestuurd zouden worden en zo een slechte indruk zouden achterlaten.

¹Séances: bijeenkomsten met als doel de spirituele wereld uit te nodigen om via fysiek mediumschap dichterbij te treden en zich kenbaar te maken. Dit kan zijn door objecten te laten bewegen (tafels, trompetten) of door bijvoorbeeld stemmen of klopsignalen te laten horen of zelfs in de vorm van 'materialisatie van de geestenwereld' (het verschijnen van overledene in de vorm van ectoplasm).

Maar moeder zei: "Maak je geen zorgen. Harold Vigurs zit bij ons in de auto." Ik zei: "Wat doet die hier in hemelsnaam? En trouwens, ik zie hem niet." Ik moet even uitleggen dat Harold een vroege spiritualist was. Ik kon zijn aanwezigheid in dit geval niet voelen, maar ik geloofde mijn moeder wel. Ik zei: "Als hij hier dan is, laat hem dan tegen Silver Birch zeggen dat we onderweg zijn en later komen."

We reden door. Ik bleef maar tegen moeder zeggen: "Weet je zeker dat je het gezegd hebt?" We kwamen een half uur te laat aan. En net toen ik op de bel wilde drukken, opende Maurice Barbanell de deur en zei: "Ah, daar zijn jullie! Ik wilde net gaan kijken of jullie nog kwamen." Ik excuseerde me voor onze vertraging en Barbanell zei dat hij al dacht dat we wel eens later konden komen door de mist. Mijn opluchting was groot.

Bij dit soort cirkels **werkten** we altijd eerst **met de tafel**¹ voordat Silver Birch sprak, om eerst overleden vrienden, familieleden en andere gidsen te begroeten. Moeder en ik vroegen of vader er ook was, maar die was er niet. En ook andere vrienden die we verwachtten waren er niet. Maar wie er wel was, was Harold Vigurs!

Toen Silver Birch het woord nam, sprak hij eerst een prachtig gebed uit en richtte zich vervolgens tot ons allemaal, één voor één kwamen we aan de beurt. Toen hij bij mij kwam, zei hij: "Ik heb je boodschap ontvangen hoor! Mr Vigurs kwam naar me toe en vertelde dat jullie vertraging hadden opgelopen." Ik legde de rest van de aanwezigen uit wat er gebeurd was. Ik was verbijsterd, maar mijn moeder niet. "Ik zei het toch", lachte ze.

Hieruit blijkt dat Barbie, die dacht dat hij op ons wachtte vanwege de mist, niet wist dat Silver Birch een boodschap had ontvangen van Mr Vigurs en invloed op hem uitoefende, zodat hij zou wachten. Iets wat Barbanell anders nooit zou doen, want hij

¹*Met de tafel werken: een van de vormen van fysiek mediumschap. Het doel bij 'het werken met de tafel' is om, via contact met de spirituele wereld, deze wereld invloed te laten uitoefenen op een tafel (of een ander object). Zo kan de tafel gaan schuiven, kantelen en zelfs gaan zweven. Deze vorm van mediumschap vindt nu nog maar weinig plaats.*

stond er altijd op om op tijd te beginnen. Hij was geen helderziende, dus Silver Birch kon hem niet op die manier bereiken. Niettemin had hij toch invloed op zijn geest. Door de jaren heen heb ik het bewijs van leven na de dood alleen maar zien groeien. Maar in mijn ogen het beste bewijs via trance.

Hoofdstuk 6

De oorlog

Oorlog is iets vreselijks. Het moedwillig vernietigen van levens en dromen is onbegrijpelijk en valt niet goed te praten. Toch stond ik voor dat grote dilemma. Hoe slecht Hitler was en tot hoe ver hij bereid was te gaan, wisten we pas veel later, maar het was ons aan het begin van de oorlog al wel duidelijk dat zijn doelstellingen en zijn dromen het einde betekende voor de vrijheid van velen. Soms moeten zelfs spiritualisten de wapens opnemen om de mensheid te beschermen tegen het kwaad.

Eigenlijk hoefde ik niet in dienst voor mijn 21ste, maar ik werd eerder opgeroepen en dus vierde ik mijn 21ste verjaardag in het leger. Aanvankelijk zag ik vreselijk op tegen de maanden die voor me lagen, want zo lang dacht ik dat mijn dienstitijd zou duren. Later raakte ik ervan overtuigd dat ik deze ervaring door moest maken. Ik heb, met mijn gave voor het mediumschap, zo veel jonge mannen kunnen helpen.

Ik kende er zoveel die de oorlog niet zouden overleven. Hen kon ik vertellen dat het leven doorgaat en over het bestaan van de spirituele wereld. Natuurlijk kon ik mijn kennis over hun lot niet met ze delen, maar op een bepaalde manier kon ik ze wel voorbereiden zodat hun overlijden een minder angstige ervaring zou worden. Velen van hen zijn me later, vanuit de spirituele wereld, komen bedanken voor mijn hulp.

Anderen konden mijn kennis gebruiken in hun latere leven hier op aarde. Of ze voelden zich veilig in mijn buurt, want ik wist dat ik de oorlog zou overleven. Die wetenschap gaf mij veel zelfvertrouwen en dat werkte aanstekelijk. Nog steeds heb ik contact met sommigen waar ik in die tijd bevriend mee raakte. Tussen mensen die samen in gevaarlijke situaties hebben gezeten, ontstaat een hele hechte band.

Ik geloof dat het zo moest zijn dat ik het leger in ging. Ik vocht net als alle anderen, maar ik stond er wel op dat op mijn

identiteitsplaatje mijn eigen religie zou worden vermeld: spiritualist. Zodat als ik het toch niet zou overleven, ik deze wereld in elk geval zou verlaten als spiritualist, iets waar ik trots op was.

Toen ik mij aanmeldde voor het leger, in Bodmin, Cornwall, en ik opgaf dat ik spiritualist was, werd mij fijntjes duidelijk gemaakt dat dat geen religie was! Andere bekende spiritualisten hadden hetzelfde probleem. Ik werd naar de bevelvoerende officier gebracht omdat ik weigerde akkoord te gaan met de titel 'spiritist'¹. Uiteindelijk, en ik zeg dit met trots, gingen ze overstag.

Ik maakte er in het leger geen geheim van dat ik een medium was en dat het spiritualisme mij kracht gaf. Ik was nog jong, maar had toch al veel zelfvertrouwen als medium omdat ik al acht jaar werkte en een goede reputatie had opgebouwd. Bovendien was ik opgegroeid met veel oudere mensen om mij heen die vaak over veel kennis beschikten waardoor ik goed over het spiritualisme kon praten en ik die kennis tegelijkertijd met mijn mediumschap kon bewijzen.

Ik kreeg veel vrienden waarvan ik wist dat ze de oorlog zouden overleven, want een medium is zich niet alleen bewust van het verleden en het heden, maar ook van de toekomst. Wanneer mediums werken, zijn ze zich niet bewust van tijd omdat ze in contact staan met een tijdloos bewustzijn.

Toen ik me dat realiseerde, merkte ik dat ik makkelijker met mensen kon praten. Ik wist van hun angst voor de dood en kon ze vertellen over mijn ervaringen met de spirituele wereld. Soms kon ik een contact voor ze maken met een overleden familielid, zodat ze zich bewust werden van het feit dat er leven en hoop en zelfs plezier was na de dood.

Soms kon ik ze ook dingen vertellen over hun leven in de toekomst en ze vertrouwden me. Toen wist ik waarom ik in het leger in moest. Ik had verwacht dat ik iedere minuut zou haten, maar zo was het niet. Ik begon zelfs van iedere minuut te genieten. Vanwege

¹*Spiritisme: ook een stroming die zich sinds de 19e eeuw bezighield met de relatie tussen de spirituele wereld en mensen op aarde.*

het feit dat ik zoveel mensen mocht ontmoeten en ik zo velen van hen kon helpen.

Ik begon met cirkels, eerst met een of twee anderen, maar uiteindelijk zelfs met veertig of vijftig jongemannen die allemaal meer wilden weten over het leven na de dood. Ik heb zo veel prachtige ervaringen mogen meemaken in die jaren en ik wist dat de spirituele wereld voor mij zorgde. Mijn mannen kregen dat ook in de gaten dus ze waren graag in mijn buurt wanneer we onder vuur lagen.

Voor sommigen moet het moeilijk geweest zijn om te begrijpen hoe bewust ik mij was van de spirituele wereld. Vaak wist ik het als een van ons binnenkort zou overlijden. Soms zag ik iemand van zijn familie bij hem en kon ik daar iets over zeggen. En omdat deze mannen wisten dat het klopte wat ik zei, gaf het ze de kans na te denken over de betekenis van het leven. Ik ben ervan overtuigd dat dat ze heeft geholpen tijdens hun overlijden. Het is goed om daar van tevoren over na te denken, want zo kan de spirituele wereld dichterbij komen, zelfs bij diegenen die niets zien of horen.

Op een keer zaten we vast in vijandig gebied. Onze vluchtroute, een brug, was opgeblazen. Er leek geen ontsnappen meer mogelijk, behalve dan door een rivier, maar die was verraderlijk en op sommige plaatsen heel diep.

Ik kon zwemmen in uniform, maar dat gold niet voor alle anderen. Ik had de leiding en ik vroeg me af wat ik kon doen om deze mannen te redden. Op een gegeven moment raakte ik in paniek bij de gedachte wat er allemaal kon gebeuren. Iedereen keek naar mij in de hoop dat ik een oplossing had.

Ik trok me even terug en sprak met mijn spirituele helpers. Ik zei: "Jullie kennen de situatie. We moeten naar overkant, maar we weten niet welke route veilig is." Ik was wanhopig en vroeg om hulp. Cuckoo was er en ze zei dat ik op haar kon vertrouwen. Ze beloofde me dat ze ons de veilige weg zou laten zien en zei: "Denk aan de stuiterbal." Daarmee herinnerde ze me aan het eerste spel dat we samen speelden en dat ze nu gebruikte om ons in veiligheid

te brengen.

Toen we het water naderden, zag ik de bal. Ik wist dat ik die moest volgen en vertrouwen moest hebben. We staken de rivier over en soms kwam het water tot aan onze kin. Maar we kwamen er allemaal doorheen, zelfs de kleineren onder ons.

Tot op de dag van vandaag weet ik niet hoe het kan, maar het lukte ons wel. We waren zo blij toen we aan de overkant waren! Geen wonder dat mijn mannen allemaal dol waren op mijn kleine, zwarte gidsje. Sommigen verzamelden zelfs plaatjes van zwarte kinderen en noemden ze Cuckoo. Ze hadden allemaal vertrouwen gekregen in mijn kleine vriendin.

Later maakte ik deel uit van de British Expeditionary Forces. We werden geëvacueerd uit Duinkerken, gingen vervolgens naar Algiers, Tunesië, Cape Bonne, Sicilië en Italië. Ik kreeg de kans om officier te worden, maar op dat moment voelden de leden van mijn bataljon allemaal als vrienden en ik wilde ze niet in de steek laten.

Ik verloor een aantal vrienden tijdens de evacuatie van Duinkerken. Er heerste zo'n chaos en verwarring op het strand. Duitse vliegtuigen bleven maar overkomen en beschoten ons en ook de schepen die voor de kust lagen te wachten om ons veilig naar Engeland terug te brengen. Soldaten lagen, zaten, stonden en renden overal en probeerden de kogels van de machinegeweren van de vijand te ontwijken. De hitte en het lawaai waren onvoorstelbaar. En natuurlijk waren we bang, maar de enorme moed van de mannen en vrouwen daar op dat strand vormde een licht in de duisternis van de wanhoop. We konden niet toegeven aan onze emoties, want we moesten door.

Samen met mijn bataljon wachtte ik op instructies om aan boord van een schip te gaan, toen ik plotseling enorme dorst kreeg. Ik moest water hebben, dus ik verliet de groep en ging op zoek naar een watervat. Toen ik weer terugkwam, kon ik mijn collega's niet meer vinden.

Uiteindelijk gaf ik het zoeken op en ging aan boord van een ander schip. Daar werd ik overvallen door een enorme slaap. Ik vond een plek ergens aan dek en ging liggen. Ik viel in een diepe,

diepe slaap, temidden van alle herrie en consternatie. Ik werd pas wakker toen we Engeland naderden. Toen vertelden de mensen om mij heen wat er was gebeurd tijdens mijn slaap.

Er was een vliegtuig overgekomen dat ons onder vuur wilde nemen, maar de machinegeweren weigerden. Het vloog over en stortte daarna neer in zee. Ik had hier niets van meegekregen, maar ik realiseerde me dat mijn leven en dat van de anderen aan boord was gered. Toen ik mijn mannen weer terugvond, bleken er een paar vermist te zijn. Hun schip, waar ik eigenlijk ook op had moeten meevaren, was getroffen door de Duitsers.

Ik wist dat ik niet zou sterven in de oorlog. Ik had nog werk te doen voor de spirituele wereld, want die had duidelijke plannen met mij. Ik moest het overleven, omdat dat voorspeld was. Maar het was met grote nederigheid dat ik dat onder ogen zag. Ik wist zeker dat dit geen toeval was geweest, maar dat er invloed was geweest van boven. Mijn geboorte was voorspeld, de Spirit had mijn moeder verteld wat mijn taken in het leven zouden zijn, ik had een zeer speciale training gehad binnen een familie die mijn positie had geaccepteerd en mijn lot kon nu niet worden ontkend.

In Griekenland, waar we later nog gestationeerd werden om te observeren vanaf een berg, raakte ik bevriend met een oudere dame. Zij bracht ons, heel aardig, vaak koffie en wat te eten. We spraken elkaars taal niet en konden dus niet communiceren, maar ze bracht ons veel troost, temeer daar onze rantsoenen nogal mager waren. Ik vond haar vanaf het begin al bijzonder. We leken elkaar heel goed te begrijpen en we zagen elkaars ziel.

Later werden we overgeplaatst naar Athene en daar ontmoette ik een prachtige vrouw. Ze was een zeer getalenteerde pianiste en we werden goede vrienden. We mochten in haar huis slapen, in plaats van in onze tent. En samen bezochten we concerten. Op een dag spraken we over het spiritualisme en ze vertelde me dat ze een oudere dame kende die dezelfde gave en dezelfde ervaringen had als ik. Ik zei dat ik haar graag wilde ontmoeten. We reden de bergen in en kwamen aan bij een klein

hutje. En daar was de oude dame die ons koffie en eten had gebracht! We omhelsden elkaar. We gingen zitten in een cirkel en al gauw ontstonden er de meest bijzondere spirituele fenomenen. De overledenen die we zagen waren zo solide, dat we ze echt konden aanraken. Het waren de mooiste materialisaties die ik ooit heb gezien. Via een tolk vroeg ik haar later eens hoe ze wist van ons observatiestation op die berg, want dat lag namelijk verscholen. De oude dame zei dat ze een stem had gehoord die haar vertelde dat we daar zaten en die zei dat ze ons eten moest brengen.

Ik besepte hoe bijzonder het was dat de spirituele wereld deze ontmoeting tot stand had gebracht, terwijl ze nog zo veel meer te doen had op dat moment. Ook kwam ik tot de conclusie dat de geestenwereld mij, dankzij mijn gaven, kon gebruiken terwijl ik sliep en mij hulp liet bieden op plekken waar ik fysiek niet naartoe kon gaan. Ik heb later gesproken met andere mediums die de oorlog ook mee hebben gemaakt en die dezelfde ervaring hadden.

Dat vond ik troostend, omdat ik, noodgedwongen mensen heb moeten doden en daar leed ik onder. Ik denk dat duizenden anderen precies hetzelfde ervaren hebben, maar we konden niet anders. In die tragische jaren werden onze levens voor ons bepaald. Maar het is onvermijdelijk dat we alles wat we doen tegen de spirituele wetten ingaat, ook weer moeten rechtzetten. Ik heb de kans gehad om iets terug te doen voor de spirituele wereld en daar ben ik dankbaar voor.

Met een goede vriend van mij, George, had ik vaak gesprekken over het spiritualisme. Zijn vader, waar hij veel van hield, was overleden voordat de oorlog begon waarin ook George mee zou gaan vechten. George miste zijn vader vreselijk.

Toen ik in Italië gelegerd was, werd ik mij op een dag bewust van de aanwezigheid van George. Ik realiseerde me dat hij was overleden, maar dat hijzelf zich daar nog niet van bewust was. George lag naast me, terwijl ik in de verte de bommen in zag slaan.

"Ik dacht even dat ik er geweest was", zei hij. "Maar ik bedenk ineens dat jij zei dat jij veilig uit de oorlog zou komen en dat er geen kogel was met jouw naam erop." George was in de war en

ik begon tegen hem te praten.

Ik zei: "George, je vader houdt heel veel van je. Hij kan veel meer voor je doen dan ik. Als je naar voren kijkt, dan zie je hem. Je moet naar hem toelopen en dan zal hij je verder helpen." En natuurlijk kwam zijn vader en nam mijn vriend mee naar zijn volgende leven. Ik zag ze samen en ik was heel blij voor ze.

Door deze gebeurtenis begon ik nog meer te begrijpen over leven en dood, een onderwerp waar ik met veel mensen gesprekken over heb gevoerd en waarvan er velen ook na hun dood nog bij mij teruggekomen zijn. Ze zijn niet 'verloren'. Ze zijn gewoon 'eerder gegaan'. Ik denk vaak aan ze op **Armistice Day**¹ (*de Dag van de Wapenstilstand, 11 november – vert.*). En dan besef ik ook hoe anders deze dag is voor ons, spiritualisten.

Het is moeilijk om te denken aan al die jonge mannen en vrouwen die in de oorlogsjaren zijn overleden. Wij hebben als spiritualisten veel om dankbaar voor te zijn. Aan de ene kant hadden we verdriet als er iemand overleed die we goed kenden, maar aan de andere kant wisten we waar ze waren. We geloofden niet alleen in het leven na de dood, we wisten ook gewoon dat het zo was. We worden geboren om door dit leven te gaan en niet om er eeuwig in te blijven. Als onze tijd gekomen is, gaan we naar onze eigen realiteit en blijkt dat dit leven slechts als een droom was.

In iedere omgeving en situatie is het innerlijke zelf, de ziel, verbonden met God. Wij allen hebben in ons deze grote kracht, dit grote licht dat alles regeert.

Het spiritualisme geeft betekenis aan het leven. Het laat zien dat je hier niet bij toeval bent, maar dat er een groter doel achter zit. Dat er een goddelijke wet is. Dat we gedreven worden door de wetenschap dat het leven niet eindig is, maar doorgaat. Het leven kan op zoveel manieren veranderen, er zijn zoveel wendingen die wij nog moeten ondergaan.

¹Armistice Day (ook wel bekend als Remembrance Day): 11 november, de dag waarop stilgestaan wordt bij de wapenstilstand tussen de strijdende partijen in WO I, in 1918.

En wat een heerlijk idee is het dat het leven eindeloos doorgaat. We weten niet hoe het verder met ons gaat, omdat we er nog niet klaar voor zijn om onze goddelijke toekomst te accepteren.

Het probleem in onze wereld is dat mensen zich zijn gaan afsluiten voor de werkelijkheid. Ze denken dat het leven alleen dat is wat ze kunnen zien, maar er is nog zoveel meer.

Velen die zijn overleden zijn nog bij me gekomen om te vertellen dat ze hun leven zo anders geleefd zouden hebben als ze de waarheid hadden gekend. Dan zouden ze namelijk al voor hun dood het doel van hun leven gekend hebben. We zouden dit moeten weten voordat wij overlijden, zodat we makkelijker de draad kunnen oppakken van ons andere leven dat we gaan leiden als we overgaan naar de spirituele wereld.

Hoofdstuk 7

Beroepsopleiding

Omdat we allemaal jonge mannen waren die, voordat we een beroepsopleiding hadden kunnen volgen, meteen het leger in waren gegaan, kregen we een aantal cursussen aangeboden.

Ik begon met volgen van zo'n cursus terwijl ik nog in Griekenland was. Het was een cursus etaleren, met heel veel aandacht voor het gebruik van kleur.

In mijn mediumschap ben ik altijd erg geïnteresseerd geweest in kleuren en nog altijd vind ik het werken met kleuren spannend. Nu was ik in een door oorlog verwoest land, bezig met het bestuderen van dingen waar ik de rest van mijn leven profijt van zou hebben. Ondanks de moeilijke omstandigheden heb ik zoveel waardevols van dat land gekregen! De cursussen gingen me gemakkelijk af en deze al helemaal. Ik genoot enorm van deze fase van mijn leven.

Ik had bijzondere vriendschappen opgebouwd in Griekenland en ik kon nu volop genieten van de kunst en de schoonheid van het land. Ook mocht ik de etalage van de grootste winkel in Athene inrichten, van begin tot eind en helemaal naar eigen inzicht. Er werden foto's van gemaakt door de pers, maar tot mijn spijt heb ik daar geen kopieën meer van. Gelukkig heb ik nog wel de herinneringen en misschien is dat uiteindelijk ook wel het mooiste.

Hierna deed ik een cursus verkopen en marketing waar ik baat bij had toen ik uit het leger kwam en naar het Technical College (*onze vroegere hts – vert.*) ging. Ik kan me niet goed meer herinneren hoe ik me voelde in die tijd toen ik weer thuiskwam, behalve dat ik wilde veranderen.

Ik was zes-en-half jaar in dienst geweest en ik heb nooit spijt gehad van deze ervaring. Het is belangrijk dat je je als medium kunt inleven in heel veel verschillende omstandigheden en dat je veel uiteenlopende ervaringen opdoet in je leven. Het is voor

de spirituele wereld namelijk veel gemakkelijker om informatie door te geven die het medium herkent.

Toen ik uit het eger kwam, voelde ik dat de Spirit nog steeds interesse had voor datgene waar ik mee bezig was. Ik wilde graag de kennis die ik had opgedaan tijdens de cursussen in de praktijk gaan brengen en ik besloot me vooral te richten op management en etaleren. Wat ik niet wilde, was teruggaan naar het bedrijf waar ik voor de oorlog gewerkt had. Eigenlijk moesten we ons weer melden bij onze oude werkgever, maar dat had ik niet gedaan.

Ik had zoveel meegemaakt; ik was een andere persoon geworden. En dus wilde ik niet terug, maar liever juist vooruit, nieuwe mogelijkheden onderzoeken. In zekere zin was ik zes-en-half jaar van mijn leven kwijtgeraakt. En vanuit een ander perspectief had ik veel meer dan zes-en-half jaar aan levenservaring opgedaan. Terug naar mijn oude werk gaan voelde als terug in de tijd gaan. Daar zagen ze me nog als een twintigjarige met weinig ervaring. En zo zag ik mezelf niet meer.

Ik vertelde mijn moeder dat ik een paar mediums ging opzoeken om advies in te winnen over de kant die ik op moest gaan. In het zuiden van Londen waren een paar mediums gevestigd die mij niet kenden en die een goede reputatie hadden. Zo had ik een aantal goede consulten van o.a. Annie Brittain, Billy Redmond, Ena Twigg en Joe Benjamin. Hoewel zij duidelijk bewijs konden leveren van de aanwezigheid van overleden dierbaren van mij, kon niemand mij vertellen wat ik in de toekomst zou gaan doen. Terwijl dat was wat ik echt wilde weten.

Toen ik weer thuiskwam, zei mijn moeder: "Je bent teleurgesteld." En dat was ook zo. Ze bood me een consult van haarzelf aan. Ik had mijn moeders mediumschap hoog zitten, maar wist ook dat ze wilde dat ik bepaalde dingen zou gaan doen waarvoor ik de tijd nog niet rijp achtte. Dus besloot ik dat ik dan alleen een consult in trance wilde. Zo kon ze niet weten wat ze me vertelde en zou ze ook niet beïnvloed worden door haar eigen gedachten en emoties. Het was denk ik op dit punt in mijn leven dat ik de echte waarde

van trance begon in te zien. Mijn moeder was akkoord en ging in trance.

Ze kwam met prachtig bewijs dat ging over een ring die ik had gekregen van een vrouw tijdens de oorlog. Deze vrouw had me laten beloven dat ik de ring nooit af zou doen, want het was een hele speciale ring voor haar. Ik was erg dol op haar en nam de ring aan.

Toen ik in Schotland was voor een training van het leger, moesten we een meer overzwemmen met kleren aan. Op een dag verloor ik daar de ring. Waarschijnlijk was hij van mijn vinger gevallen toen mijn vingers dunner werden van het koude water, maar ik had het niet gevoeld. Ik vond dit heel erg, maar ik kon er niets meer aan doen.

Nu kwam deze dame door bij mijn moeder, die overigens niets van deze hele geschiedenis wist. En ze vertelde me dat ze wist wat er gebeurd was en dat ze niet boos was dat ik mijn belofte niet had kunnen nakomen. Ze zei ook dat ze nog een duplicaat van de ring had in de spirituele wereld en dat ze die voor me zou bewaren voor als ik ooit zou overgaan. Ze vertelde alles tot in detail en door de manier waarop de informatie werd doorgegeven, wist ik dat mijn moeder echt in trance was.

Toen vertelde een gids dat mijn toekomst in een bepaald gebied lag. Dat was helemaal niet de kant die ik op wilde en dat zei ik ook. "Er komen drie brieven", zei hij toen. "Ik wil dat je belooft dat je de eerste brief opent die je ontvangt en dat je de inhoud accepteert."

Ik had op drie banen gesolliciteerd, waarvan eentje in Londen waar ik graag naartoe wilde omdat daar een vriend van mij woonde. De andere twee banen waren in de Midlands, en een daarvan in Stafford. Als ik de baan in Londen niet kon krijgen, dan wilde ik graag die in Stafford, omdat die er interessant uitzag met mogelijkheden om hoger op te komen.

Er kwamen brieven, maar slechts twee. Ik opende de brief met het poststempel van Stafford. De brief kwam van mijn oude bedrijf. Dat was gevestigd in Wolverhampton, hoewel het stempel

dus van Stafford was. Een kwartier later kwam de postbode terug en verontschuldigde zich. Hij had de derde brief bij zich, die hij per ongeluk ergens anders had bezorgd. Het was de brief die ik als eerste open had willen maken als hij samen met de andere twee was bezorgd. Maar ik had de Spirit een belofte gedaan waarvan ik wist dat ik me eraan moest houden en dus ging ik terug naar mijn oude werk.

Mijn moeder had ook al gezegd dat mijn toekomst daar lag en ze had gelijk, al had ik haar nooit willen geloven. En als ik een poststempel van Wolverhampton had gezien, had ik die brief nooit als eerste geopend. Dingen waren nooit zo gelopen zoals ze nu zijn gelopen en ik had waarschijnlijk niet kunnen bereiken wat ik nu heb bereikt, als ik niet had geluisterd naar de gids die via mijn moeder doorkwam.

Op dat punt besloot ik dat ik een trancemedium wilde worden. Zo kon ik ook consulten geven aan mensen die ik te goed kende om er niet door beïnvloed te worden. En tranceconsulten maken het contact met de Spirit ook zoveel sterker.

Afijn, toen mijn diensttijd erop zat, pakte ik ook weer mijn spirituele werk op, hoewel ik daar nooit echt mee gestopt was tijdens de oorlog, want de spirituele wereld gebruikt mediums toch wel, ongeacht de situatie waar ze in zitten. Een probleem in die tijd was dat de kerken grote delen van hun parochie waren kwijtgeraakt tijdens de oorlog. Jonge mannen waren opgeroepen en vrouwen moesten gaan werken om de economie draaiende te houden. In die situatie bevond zich ook Longton Church.

Ze vroegen mijn moeder of ik op donderdag en zondag de dienst wilde verzorgen zodat ze wat geld konden verdienen om hun voortbestaan te garanderen. Tijdens de oorlog zat er op zondag bijna niemand meer in de kerk!

Dat baarde mij natuurlijk grote zorgen. Ik besloot naar de jaarlijkse openbare vergadering te gaan met het voorstel dat een vriend van mij, Norman Tabbinor, tevens een goed medium, de voorzitter zou worden. Ikzelf wilde dat eigenlijk niet. Ik was vicepresident geweest op mijn achttiende, nog voor de oorlog en ik

wilde nu geen officiële positie meer in de kerk. Maar de Spirit had iets anders voor ogen.

Ik droeg Norman voor toen het moment daar was. Maar iemand anders droeg mij voor en weer iemand anders deed hetzelfde. En voordat ik het wist, was ik de president van Longton! Ik accepteerde de positie. Ik besloot de kerk weer nieuw leven in te blazen en daarna weer mijn eigen weg te gaan. Maar ik had het mis. Nu, tijdens dit gesprek, ben ik nog steeds de voorzitter.

Van de leden kreeg ik toestemming om mijn eigen bestuur samen te stellen. Ik benoemde Norman tot secretaris. We wisten dat het een zware klus zou worden om er weer een evenwichtige kerk van te maken, maar we besloten te werken als een team. Ik bedacht dat het het beste zou zijn als de kerk ons eigen bezit zou zijn en zo besloten we de kerk te kopen. Vervolgens boekten we goede mediums en deden we veel aan publiciteit.

De SNU¹, de Spiritualists' National Union, verstrekke ons een lening uit een van hun fondsen. Zonder dat geld hadden we nooit hetzelfde kunnen bereiken. Hoewel ik altijd al verbonden was met de SNU via de kerk, had ik nooit echt nagedacht over mijn SNU-lidmaatschap omdat ik vooral druk was met mijn ontwikkeling en mijn werk. Maar doordat de SNU ons die lening verstrekke, heb ik in die tijd ook veel nagedacht over deze bond.

Door de jaren heen heb ik letterlijk duizenden ponden besteed aan de kerk. Daarom begrijp ik de problemen waar andere kerken mee kampen ook zo goed, omdat wij door precies dezelfde moeilijkheden zijn gegaan. Ik weet hoe moeilijk het is om een kerkgemeenschap bijeen te houden in moeilijke tijden. En ik heb veel geluk gehad in Longton, omdat ik altijd de steun heb gehad van goede mensen. En onze leden zijn altijd heel loyaal en ondersteunend geweest. Ik heb te doen met de kerkbesturen die het niet lukt om genoeg hulp te krijgen, die moeten vechten om de eindjes aan elkaar te knopen en die zich er zo voor inzetten en er zo weinig voor terugkrijgen.

¹SNU: *Spiritualists National Union*. Overkoepelend orgaan van de Engelse Spiritualistische Kerk, waaronder ook de beroepsvereniging voor mediums en healers valt.

Zo werd ik dus voorzitter van mijn eigen kerk in 1947 en ben ik dat sindsdien altijd gebleven. Het lijkt erop dat sommigen van ons geboren worden om een spirituele rol te vervullen in het leven en tegelijkertijd een materiële rol en dat ze moeten leren om die twee werelden bij elkaar te brengen. Ik heb er geen spijt van dat ik zoveel heb gegeven aan mijn werk voor de Spirit, want ik heb het voorrecht gehad om door de jaren heen duizenden mensen te helpen en soms zelfs om hun leven ten goede te veranderen. Dat geeft mij een warm gevoel. Het is een enorme vervulling in je leven om met de spirituele wereld in contact te treden en om met de spirits te werken om samen te proberen iemand te helpen die anders zijn of haar problemen niet zou kunnen oplossen.

Ik pakte ook mijn oefencirkel weer op, om bezig te blijven met mijn mediumschap en me daarin te verbeteren. We deden alles zoals mijn moeder het me geleerd had en daarna zette ik ook een cirkel voor fysiek mediumschap op. Tot op de dag van vandaag heb ik nog contact met de mensen die in die cirkel voor mij zaten. We hebben nog de verslagen waarin beschreven staat welke prachtige fysieke en spirituele fenomenen zich voordeden. Fenomenen die, zonder twijfel, het voortbestaan van het leven na de dood bewezen.

Zo herinner ik me een séance waaraan een vrouw deelnam wiens man was overleden. Ze kende niemand van ons. Haar man materialiseerde en liep op haar af. Hij noemde zijn naam en vertelde dat hij voor eeuwig van haar hield. Hij vertelde dingen die zij had gedaan na zijn overlijden en over de handelingen die ze voor hem verrichtte op de begraafplaats.

Het bleek dat hij had toegekeken tijdens de begrafenis en dat hij had gezien dat ze had geweigerd om een handvol zand direct op zijn kist te gooien. In plaats daarvan had ze de kist eerst bedekt met klimopbladeren. Tijdens de séance vroeg hij haar haar hand uit te steken en legde daar vervolgens een blaadje van de klimop in. Pas later, toen ze weer was gekomen van alle emoties, kon ze ons vertellen wat de betekenis was van dat blad.

Destijds had ze de bladeren uit haar eigen tuin meegenomen naar de begrafenis, en ze stelde vast dat het blad

dat haar man nu had **geapporteerd**¹ van dezelfde klimopsoort afkomstig was. We maakten zoveel van zulke prachtige momenten mee die binnen een andere religie misschien als 'wonderen' bestempeld zouden worden, maar waarvan wij spiritualisten weten dat daar de kracht van onze vrienden in de geestenwereld achter zit.

Dit soort zaken verandert een mensenleven. Ze vormen namelijk het bewijs dat er echt leven na de dood is en dat er een God is, een enorme, creërende kracht. Het lijkt erop dat deze God deeltjes van zichzelf weggeeft. Als een enorme, stromende kracht die door een wet wordt opgewekt. Ik vermoed dat we dit zowel een natuurlijke als een spirituele wet kunnen noemen, of een samengaan van die twee. Dankzij die wet kunnen wij, als spiritualisten, met onze aangeboren gaven een grote rol spelen in het helpen van die kracht zodat deze kan blijven creëren en zich kan vormen, uitbreiden en manifesteren. Allemaal aspecten die zo belangrijk lijken in deze tijd.

Hoeveel veertienjarigen zouden aandacht besteed hebben aan de voorspellende woorden van een medium, zoals mijn moeder dat gedaan heeft? Zelfs met het bewijs van het terugkeren van haar moeder. Hoeveel mensen zouden er blijvend vertrouwen in die voorspelling hebben gehad? Sommige mensen zeggen dat we doodgaan en dat het dan over is. Hoe zou dat kunnen als er zulke prachtige dingen gebeuren? Die ervaring heeft mij op deze wereld gebracht. Zou ik ook geboren zijn als ik niet in die familie terecht was gekomen die mij zoveel jaren op mijn taak had voorbereid?

Alles wat gebeurd is, tot en met het medium dat mij mijn spirituele naam heeft gegeven, is gebeurd om mijn geloof te versterken zodat ik het werk kon doen dat ik geacht werd te gaan doen. En ik geloof dat de vriendschappen die ik onderweg gesloten heb, mij daarbij geholpen hebben. Ik geloof dat de Spirit zich naar ons

¹*Apporteren: in uitzonderlijke gevallen kan de spirituele wereld objecten manifesteren voor personen op aarde.*

toe beweegt. En ik ben niet de enige, hoewel de ervaringen die ik in mijn leven heb mogen meemaken wel heel uitzonderlijk zijn.

Ik ben er altijd van overtuigd geweest dat de Spirit deze wereld ontwerpt en ordent en dat wij allen daarin een missie hebben, een levensdoel. Het probleem van de meesten van ons is dat we niet naar dit doel gezocht hebben. En dat we geen vertrouwen hebben in iets dat buiten ons om bestaat.

Niet iedereen heeft een groot levensdoel, hoewel je kunt discussiëren over wat een groot doel is en wat een klein doel. Degenen die een gave van de Spirit hebben gekregen, dragen in elk geval een grote verantwoordelijkheid. Mogelijk is het onze taak om andere menselijke zielen te verlichten, om ze te helpen om hun eigen levensweg duidelijker te zien, samen met hun krachten en hun eigen missie in het leven.

Hoofdstuk 8

De jaren na de oorlog

Hoewel ik nu dus weer veel werk verrichtte voor mijn kerk, wilde ik me daar niet toe beperken. Want ik ben – boven alles – een medium. En ik verwacht dat ik dat werk tot het eind van mijn leven zal blijven doen, een voorrecht waarvoor ik God dank.

Ik ging dus weer consulten geven, voornamelijk aan mensen uit mijn eigen omgeving. Maar daar zou snel verandering in komen. Door de lokale kranten was ik voor de oorlog ‘het wonderkind’ genoemd. Dat had ik voor het allergrootste gedeelte te danken aan het feit dat mijn moeder zo veeleisend was geweest toen ze mij trainde. Ik had geleerd om goed te luisteren naar de Spirit en ik kon volledige namen en adressen geven tijdens het maken van een contact. Nu begon ik voor grotere zalen op te treden... iets waar ik van genoot.

Mijn reputatie had de jaren van mijn afwezigheid overleefd. Als er een optreden van mij was aangekondigd, dan zat de kerk of de zaal altijd helemaal vol en vaak moesten er zelfs mensen weggestuurd worden omdat ze er niet meer in pasten. Ik begon nu ook ingewikkeldere boodschappen door te geven die betrekking hadden op verschillende mensen in het publiek die met elkaar verbonden bleken. Dat trok de aandacht van de pers en mijn roem begon te groeien. Ik werd in die tijd nog altijd als jong gezien en ik was slank en had nog een flinke hardos.

Hoewel ik nog altijd vooral in de buurt werkte, ontmoette ik ook in die tijd al een aantal fantastische mensen. In de spiritualistische kerk van Hebden Bridge, was Jessie Green de kerkvoorzitter. Zij was in die tijd de enige vrouwelijke voorzitter van de SNU en ook de enige die èn president was van de Lyceum Union, èn van de SNU. Deze bijzondere vrouw was zo aardig om een gloedvol verslag te schrijven over mijn werk en dat te sturen naar *Psychic News*.

Ik werd ook gevraagd om deel te nemen aan de jaarlijkse bijeenkomst in de Civic Hall in Wolverhampton in 1948. Ik zou alleen 's middags optreden, maar Harold Vigurs vroeg of ik ook nog 's avonds met hem wilde werken. Dat was een enorme eer. En wat een genereus gebaar van dit medium om zijn plaats op het podium met mij te delen.

Er waren meer dan duizend mensen en ik was nerveus! Ook was ik me erg bewust van de aanwezigheid van andere bekende mediums in de zaal; zij hadden allemaal zoveel kennis en ervaring! Ik voelde me nog echt een groentje toen ik het podium op liep. Goddank kon ik vertrouwen op de training van mijn moeder en de liefdevolle aanwezigheid van mijn gidsen. Ze waren zo dicht bij me dat ik het gevoel had dat ik ze bijna aan kon raken. Dat gaf me de moed en het vertrouwen om te beginnen.

Zodra ik begon te werken, nam de magie het over en was ik me alleen nog maar bewust van de spirituele wereld. Aan het eind hoorde ik het applaus en genoot van het gevoel dat degenen die zo lang en zo hard met me hadden geoefend, trots op me konden zijn en dat ik ook het vertrouwen van diegenen die me hadden uitgenodigd niet had beschaamd tijdens deze belangrijke bijeenkomst. Ik kon bijna niet wachten om dit te vertellen aan mijn moeder en de rest van mijn familie, want ik wist dat ze heel blij voor me zouden zijn.

Ik heb altijd plezier gehad in het werken met de Spirit. Net zoals ik met veel plezier op het podium sta. Ik begrijp het niet wanneer mensen zeggen dat ze daar geen plezier in hebben en dat ze het alleen doen omdat de Spirit dat van ze zou vragen. Hoe kun je van het publiek verwachten dat ze graag naar je kijken als jij niet graag voor de mensen werkt?

Natuurlijk heb ik ook wel eens staan stutelen op het podium. Ik herinner me nog een bijeenkomst in Moston, georganiseerd door de kerk en het Lyceum. Ik werkte vrij veel voor het Lyceum, want daar was ik altijd mee verbonden geweest in Longton, toen ik nog heel jong was.

Tijdens deze demonstratie gaf ik de naam Harthill door aan

een man, maar hij herkende die niet. Ik accepteerde het en ging door. Later kwam ik uit bij een dame die de naam wel herkende en die verbonden bleek aan de man. Daarna bleken er nog drie andere mensen in de zaal te zijn die ik erbij kon betrekken, terwijl ik meer en meer details doorkreeg.

Uiteindelijk herkende de eerste man ook om wie het ging. Zo kwam het toch nog goed, ook duurde het even en moest de spirituele wereld er hard voor werken. Ik wist ook dat het klopte, maar ik ging niet in discussie. Ik ging gewoon door en liet het verder over aan de spirits om het op te lossen. En dat deden ze!

Nadat hij me had zien werken, zei Harold Vigurs dat hij zou zorgen dat ik in Londen zou gaan werken. En dat deed hij. Hij regelde een gezamenlijke demonstratie in de spiritualistische kerk van Croydon. Wat was dat anders! Normaal gesproken werden de Londense mediums uitgenodigd in de provincie. En nu was de boel omgekeerd. Harold Vigurs bleek zo de loftrumpet over me te hebben gestoken, dat de zaal bomvol zat en dat ik meteen verschillende andere uitnodigingen voor demonstraties kreeg.

De eerste demonstratie in het centrum van Londen was geweldig. Ik was erg nerveus, maar het ging heel goed. De kranten schreven dat ik hier en daar een beetje theatraal was geweest, maar wat ze niet wisten, was dat dat puur door de zenuwen kwam. De Victoria Halls in Bloomsbury waren beroemd en het feit dat ik mocht werken voor de Marylebone Spiritualist Association betekende in die tijd dat je je naam had gevestigd. Bijna alle beroemde mediums hadden daar gestaan. En nu stond ik daar, als provinciaal, door te breken in de grote wereldstad.

Running Water, de gids van de zeer geliefde **healer**¹ Nan MacKenzie, hield een schitterende toespraak die zowel mij als de zaal enorm veel energie gaf. Het is altijd makkelijker werken als de zaal spiritueel geraakt is. Als er niemand had geluisterd naar Running Water dan was de sfeer anders geweest. Deze avond gaf ik weer namen en adressen en ik beschreef plekken die herinneringen

¹Healer: een medium dat als kanaal fungeert voor spirituele, genezende energie.

opriepen.

Er zaten een meneer en mevrouw Hiscock in de zaal die niet alles wat ik tegen ze had gezegd herkend hadden. Zij namen de moeite om dit te verifiëren en kwamen erachter dat ik toch gelijk had. Het gebeurt niet vaak dat mensen die moeite nemen, maar zij dus wel en ze stuurden er een gedetailleerd verslag over naar 'Psychic News'.

Toen ik in Londen werkte, werd ik me ervan bewust dat ik mijn stijl moest aanpassen aan deze nieuwe omgeving. Ik had gemerkt dat veel Londense mediums gewoon de naam noemden van de aanwezige overledene en dat ze dan afwachtten wie er in het publiek op reageerde. Dat kwam op mij niet over als erg sterk en precies. En dat vertelde ik ook tijdens een interview voor de 'Psychic News'.

Aan de andere kant had ik er zelf wel moeite mee om de juiste ontvanger te vinden in een grote zaal. Ik sprak hierover met Helen Hughes, behalve een ervaren medium ook een heel behulpzame collega. Ik vroeg haar om advies, want zij kon wel direct de juiste ontvanger aanwijzen. Hoe deed ze dat in zo'n grote zaal? Helen vertelde dat ze hetzelfde probleem had gehad en dat ze daarop een afspraak had gemaakt met haar gids. Ze zou een zilver licht te zien krijgen in dat deel van de zaal waar ze moest zijn.

Ik besloot dat ik iets moest veranderen aan mijn manier van werken. Mijn probleem was dat als ik direct naar mijn ontvanger ging, ik vaak meer met diegene en zijn of haar problemen bezig was, dan met de Spirit. Dus ik moet me eerst bewust zijn van de overledene en daarna vragen naar specifieke informatie die me bij de juiste ontvanger zou brengen. Dat deed ik. In de loop der jaren ging dat steeds beter. Natuurlijk zit ik er ook wel eens naast, maar meestal heb ik gelijk en zeg ik dat ook!

Ondertussen demonstreerde ik ook nog regelmatig in mijn kerk in Longton. We moesten onze schuld afbetalen aan de SNU en wilden dat zo snel mogelijk doen. Dankzij de publiciteit die ik kreeg, zaten we altijd vol. Volgens de kranten bestond negentig procent van het publiek uit vrouwen. En dus besloten we, ergens eind jaren veertig, in reactie daarop een publiciteitsstunt uit te halen.

We organiseerden een 'men-only-week'! Dat was een groot succes. De eerste zaterdag moesten we meer dan honderd mannen wegsturen, omdat we tot de nok toe vol zaten. De voorzitter van de Sheffield Psychic Research Society, Mr. Hayward, hield een mooie toespraak. Tijdens de demonstratie maakte ik contact met zijn overleden vader. Daarna vertelde hij dat zijn vader daarmee een andere boodschap bevestigde, waarin hij had gezegd dat hij door zou komen in Longton op die 7e november.

Ik vraag me vaak af hoe het kan dat de spirituele wereld soms zo vaag kan zijn als het gaat om tijdstippen en op andere moment juist weer zo precies.

Ons eigen jongenskoor zong en alles bij elkaar haalden we een flink bedrag op tijdens deze week. Om de dames niet tekort te doen, hadden zij ook hun eigen bijeenkomsten de week erna. En ook zij brachten veel mensen op de been.

Mijn echte bekendheid verwierf ik tijdens de jaren vijftig en in die tijd kreeg ik veel aanbiedingen. Zo ontmoette ik madame St. Claire, een allerliefste Franse dame die haar familie was verloren tijdens de bezetting van Frankrijk. Ze hield prachtige lezingen over het spiritualisme en ze was mijn tolk toen Harold Vigurs en ik naar België gingen om een aantal demonstraties te geven.

Ik was het eerste medium dat na de oorlog ging werken aan de andere kant van Het Kanaal en we kregen een geweldige ontvangst. Ik vond het erg spannend om voor het eerst te werken met een vertaler. In Brussel hadden we zelfs twee tolken nodig, omdat er zowel naar het Frans als naar het Vlaams vertaald moest worden. Ik kende deze talen niet, maar de spirits waren zo dicht bij me dat ik toch net zo kon werken als anders en volledige namen door kon geven, hoewel ik ze soms wel moest spellen omdat ik ze anders niet kon uitspreken.

We begonnen in Luik. De manier van werken aldaar was heel anders, want de avond begon helemaal niet met liederen, muziek of gebeden. Er was een dame voor wie ik contact maakte met een overleden familielid, waarvan ik twee volledige adressen doorkreeg. De boodschap ging over de gezondheid van de

ontvangster. In een ander geval kwam de boodschap van een directeur van een verzekeringsmaatschappij, en ging het om een zakelijk advies voor een oude vriend. Ik werkte twee uur lang en alles werd begrepen. En ook hier lieten de spirits me weten welke mensen in de zaal bij elkaar hoorden. Ik werkte hard, maar het was goed!

Daarna gingen Harold en ik naar Gent en Brugge. In veel opzichten was deze reis een geweldige ervaring. Ik was een beroemdheid en daar genoot ik van, maar de aanblik van alle vernietigingen en alle naoorlogse misère in dit land deden het plezier teniet. Gelukkig kon ik veel hulp en troost brengen aan mensen. Zelf leerde ik weer meer over de wijze waarop de Spirit werkt; er bestaat niet zoiets als een taalbarrière.

Ik was blij weer thuis te zijn. Ik ben altijd dol geweest op mijn thuisbasis en dat is nooit veranderd. Als het enigszins mogelijk was, ging ik na een demonstratie altijd weer terug naar huis. Dat hield wel vaak in dat ik 's nachts moest rijden, maar dat had ik ervoor ver.

Ondertussen was bij mijn demonstraties de pers meestal wel aanwezig. In het begin mopperden ze nog wel eens. Het liefst zaten ze aan de zijkant, ergens vooraan, zodat ze een goed overzicht hadden over de hele zaal. Maar mijn andere manier van werken bezorgde ze nog wel eens hoofdpijn.

Zo stond ik een keer in Victoria Hall in Londen, toen er erg complexe boodschappen doorkwamen en er veel verschillende mensen in de zaal met elkaar in verband werden gebracht. De pers klaagde - hoewel ze het, geloof ik, niet helemaal serieus meenden - dat ze zich 'dan weer op die kant en dan weer op die kant moesten concentreren.'

Het was ergens een keer in mei toen ik gevraagd werd te werken tijdens de jaarlijkse conventie van de London District Council. Vijf opeenvolgende jaren was ik het enige medium dat ze vroegen en dat was een enorm compliment. Er kwamen daar zulke fascinerende mensen. In 1951 bijvoorbeeld, waren Richard Boddington, Lord Dowding, John Stewart en Harold Vigurs er. Ik

maakte een link met de zoon van Charles Williams of Peckham. Hij bleek een uitstekende **communicator**¹ en gaf me zijn vaders naam en adres door en ook de datum van zijn eigen overlijden, zijn eigen adres en nog veel meer details. Het was een lang contact waarbij velen in de zaal die hem gekend hadden, betrokken werden en zo voelde iedereen zich betrokken.

Ik vond het een heerlijke bijeenkomst. Er werd een gedicht van sir Edward Arnold voorgedragen: Death's Chief Surprise en bariton Douglas Hemmings zong 'The Lord is My Light' en 'If I can help somebody.' De sfeer was heel bijzonder!

Ik werd nog steeds gezien als erg jong en nieuw, hoewel ik inmiddels al jaren werkte en ergens in de dertig was. Maar ik kreeg veel publiciteit; niet altijd positief, maar over het algemeen wel. Toch vond ik het nog steeds een eer om te mogen werken met mediums als Bertha Harris, Helen Hughes en Estelle Roberts, wat in die tijd de echte grote namen waren binnen het spiritualisme.

In 1950 bereikte spirituele kerken door het hele land het goede nieuws dat het parlementslid Walter Monslow had gewonnen in de stemming rondom het invoeren van een nieuw wetsvoorstel. Dit was de beloning van jaren werk van duizenden spiritualisten door het hele land om een eind te maken aan de **Witchcraft Act van 1735**.

De **Fraudulent Mediums Act**² kwam er uiteindelijk pas door op 22 juni 1951 omdat deze nog moest worden goedgekeurd door het parlement, maar dit was wel het begin van het eind van de vervolging van mediums. Nu kon niet meer gebeuren wat het medium Helen Duncan was overkomen, namelijk dat ze in 1944 werd vervolgd vanwege het doen van haar werk. Ook dreigde er niet langer vervolging van kerken voor het toestaan

¹Communicator: degene in de spirituele wereld die zich kenbaar wil maken via een medium aan een dierbare op aarde.

²Fraudulent mediums act: De Engelse wet om frauderend mediumschap strafbaar te stellen, waardoor zuivere, oprechte mediums niet langer onder de wet op Hekserij uit 1735 vallen. Spiritualisten mogen sinds deze hun godsdienst wettelijk en openlijk uitoefenen.

van mediumdemonstraties, zoals dat tijdens de oorlog wel was gebeurd.

Hierdoor werd opnieuw mijn aandacht getrokken naar de Spiritualists' National Union. Ik had met een aantal van de beste mediums van deze bond gewerkt, was na de oorlog lid geworden en was nu ook een **Class B member**¹. Hoewel ik altijd had geweten dat ik me in dienst zou stellen voor het spiritualisme, had ik nooit gedacht dat ik zo'n nauwe band zou krijgen met de SNU.

Toen de vooraanstaande spiritualist Dorothy Hudson een demonstratie van me had bijgewoond in Coventry Church, zei ze dat ik moest proberen om mijn CSNU te halen, een predicaat dat de SNU toekent aan hooggekwalificeerde mediums. Zij en Jo Capstack, die toen vicepresident was van de SNU, meldden mij hiervoor aan. Toch duurde het nog even voordat het zover was, omdat ik nog geen 'spreker' was in die tijd.

Ik had een intensieve training gehad als demonstrator, maar niet als spreker. In die tijd boekten de kerken altijd aparte sprekers en demonstrerende mediums, zodat het medium zich volledig kon concentreren op de demonstratie. Ik kon wel spreken, want dat had ik vanwege mijn positie in het leger al moeten doen.

Ik had geleerd een groep toe te spreken en les te geven, maar ik kon nog geen kerkelijke toespraak houden. Dat heb ik pas later geleerd. Het houden van zo'n toespraak is een kunst. En ondanks mijn grondige kennis van het spiritualisme had ik die kunst nog niet onder de knie.

Ik denk niet dat ik zo veel was gaan doen voor de SNU als Stansted Hall niet had bestaan, dat heerlijke landhuis in Essex dat nu in bezit is van de SNU.

Niet lang voor zijn overlijden, had ik Arthur Findlay, toen nog de eigenaar van Standsted, een consult gegeven. Nog altijd is hij een van de meest beroemde Britse spiritualisten en bovendien de

¹*Class B Member: Vorm van lidmaatschap van de SNU die wel toegang geeft tot informatie en deelname aan allerlei activiteiten, maar die niet toegang geeft tot het vervullen van bestuurlijke functies.*

schrijver van meerdere meesterlijke boeken die behoren tot klassiekers binnen ons vak. Hij was het die Stansted aan de SNU schonk. Toen ik hoorde dat de SNU dit onderkomen van het Arthur Findlay College moest verkopen, had ik het gevoel dat ik dat moest zien te voorkomen. Als dat niet was gebeurd, had ik misschien wel nooit mijn levenstaak kunnen vervullen.

Hoofdstuk 9

Materialisaties

In de jaren vijftig vormde ik met een aantal mensen een cirkel om trance te beoefenen. Mijn gidsen hadden gezegd dat ze mijn aanleg voor fysiek mediumschap verder wilden ontwikkelen, omdat ze vonden dat dat van belang was. We begonnen eigenlijk met zestig **sitters**¹, want zodra ik mijn plannen voor deze cirkel bekendmaakte, lieten velen weten daar onderdeel van te willen zijn. Ik besloot iedereen die belangstelling had toe te laten en geen mensen af te wijzen.

Ik vertrouwde erop dat de Spirit er wel voor zou zorgen dat we uiteindelijk met de juiste mensen zouden overblijven. Het ontwikkelen van fysiek mediumschap kan jaren duren en vraagt dan ook om veel geduld. Degenen die om de verkeerde redenen deel wilden uitmaken van de groep zouden al snel afvallen. Daar was ik zeker van en zo is het ook gegaan. We eindigden met ongeveer 25 mensen die allemaal goede sitters waren en waarmee we jarenlang hebben gewerkt.

Het ontwikkelen van deze speciale gave is een bijzondere taak. Ik heb meerdere mediums gesproken die op dit moment (dat was in 1993 – vert.) bezig zijn met hun ontwikkeling en die het gevoel hebben dat het op dit moment niet gaat op de manier waarop het eigenlijk zou moeten. Het is namelijk belangrijk dat het medium bewijs levert van leven na de dood. Daarnaast moet er natuurlijk iemand aanwezig zijn die fysieke fenomenen tot stand kan brengen. En de ontwikkeling moet ook meer inhouden dan alleen het kunnen laten verplaatsen van voorwerpen.

¹*Sitters (in een cirkel): in een cirkel met als doel het tot stand brengen van fysiek mediumschap, is er in veel gevallen één medium dat in trance gaat. De andere aanwezigen, worden sitters genaamd. Zij steunen het medium door hun aanwezigheid want de geestenwereld gebruikt ook hún energie. Tevens zijn zij de getuigen van de gebeurtenissen van fysieke manifestatie.*

Iedereen die aanwezig is, moet toegewijd zijn, dus niet alleen het medium maar ook de sitters. Als de groep steeds wisselt van samenstelling, kan de spirituele wereld niet de goede condities creëren om fysieke fenomenen te laten plaatsvinden. Bovendien moeten alle aanwezigen weten hoe het medium beschermd kan worden. Tijdens dit soort séances wordt enorm veel energie van de aanwezigen gebruikt, veel meer dan bij een gewone cirkel. Die energie moet naderhand ook weer teruggegeven worden.

Van het medium wordt nog meer energie gebruikt dan van de sitters en het is belangrijk om naderhand iets zoets te drinken of te eten. Het is niet goed om van te voren een zware maaltijd te eten, want de energie die gebruikt wordt om dit te verteren, dient door de spirits te worden gebruikt. Verder is het belangrijk dat de ruimte waarin de séances plaatsvinden schoon en opgeruimd is. Het medium Helen Duncan kreeg ooit een speld in haar lichaam die waarschijnlijk op de grond lag en die aan het eind van de séance samen met het **ectoplasma**¹ mee naar binnen was getrokken.

Ik heb mezelf ook ooit verwond en verbrand doordat séances plotseling werden onderbroken. Het is dan ook belangrijk om te weten waar je mee bezig bent alvorens aan deze vorm van ontwikkeling te beginnen.

Uiteindelijk bestond onze cirkel dus uit 25 mensen en we kwamen bijeen in Longton Church. Het was een grotere cirkel dan normaal; tien man is gebruikelijker. Maar goed, deze groep bleef over en zat voor mij en er is ook nooit meer iemand afgevallen. Het was een groep waarin een geweldig gevoel van eenheid heerste en waarin iedereen het doel duidelijk voor ogen had.

Het duurde een paar jaar voordat we fysieke fenomenen begonnen te zien. Maar niemand liet ooit verstek gaan, tenzij hij of zij ziek was. Soms kwamen mensen zelfs terug van hun vakanties om

¹*Ectoplasma: een substantie die door de geestenwereld wordt gemaakt, deels van stoffen die aan het menselijk lichaam worden onttrokken en deels van etherische stoffen uit de spirituele wereld. De spirituele wereld gebruikt deze stof om het onzichtbare zichtbaar te maken, zoals bijvoorbeeld overledenen die even hun oude gedaante weer aan kunnen nemen.*

maar te zorgen voor de continuïteit. Na een jaar of zeven begonnen we goede resultaten te boeken met de trompet en met apports (– *het resultaat van aporten, zie hoofdstuk 7 – vert.*) en vanaf dat moment vlogen er bijna elke keer wel één en soms twee trompetten rond. Lichtflitsen en het bewegen van voorwerpen zagen we al vrij vroeg, maar dat is slechts het begin en het zegt ook nog niets over leven na de dood.

En toen, ergens rond 1964, begon het **materialiseren**¹, iets dat ik overigens pas rond 1970 voor het publiek ben gaan demonstreren. Natuurlijk nodigden we wel af en toe mensen uit als gast in onze cirkel; mensen in nood of mensen die hard hadden gewerkt voor de spirituele wereld en die ook graag eens getuige wilde zijn van zo'n wonder uit de andere wereld.

De eerste overledene die in gematerialiseerde vorm in onze cirkel kwam, was de vader van Mrs Lowe. Zij zat altijd tegenover me, samen met haar vriendin Mrs Howe. Haar overleden vader kwam uit het **kabinet**², liep naar zijn dochter en sprak zachtjes in haar oor. Later vertelde Mrs Lowe dat hij haar had aangesproken met haar koosnaam. Ze wilde die naam niet hardop zeggen, omdat er andere mediums aanwezig waren en ze hoopte dat een van hen ooit nog contact zou leggen met haar vader en dan met ditzelfde bewijs zou komen.

Toen haar vader weer van haar wegliep, zei ze: "Vader, je bent weer vergeten je bretels goed te doen!" Ook dat was een vorm van bewijs, want haar vader had zijn bretels nooit goed gedragen. Hij liet ze altijd een beetje naast zich hangen en dat deed hij in de andere wereld dus nog steeds. Het materialiseren op zich is dus niet genoeg; er moet ook bewijs van overleven bijgeleverd worden.

¹*Materialiseren: in zeer uitzonderlijke gevallen is het mogelijk voor de spirituele wereld om aan een medium dat in trance verkeert stoffen te onttrekken waarmee een substantie gemaakt kan worden die ectoplasma wordt genoemd. Dit ectoplasma kan gebruikt worden om overledenen tijdelijk weer zichtbaar te maken en zelfs te laten praten en bewegen.*

²*Kabinet: een soort kast, bedoeld om energie vast te houden en te condenseren die opgebouwd wordt vanuit en rondom een fysiek medium.*

Grappig was het dat ook de overleden echtgenoot van deze vrouw iedere keer weer materialiseerde. Alleen had zij geen gelukkig huwelijk met hem gehad en ze weigerde hem dan ook te begroeten. Op een dag droeg hij iets bij zich dat leek op een stuk verkoold hout. We vroegen ons af wat dat kon zijn, maar omdat ze geen contact met hem wilde, durfden we het haar niet te vragen.

Gelukkig hoefde dat ook niet, want ditmaal was Mrs Lowe wel geraakt door de aanwezigheid van haar man en door het voorwerp dat hij bij zich droeg. Ze vertelde ons het verhaal erachter. Haar man had een houten been. En hij mishandelde zijn vrouw en kinderen regelmatig. Dat was ook de reden dat ze hem niet wilde begroeten. Voor zichzelf kon ze zijn gedrag nog wel accepteren, maar voor de kinderen niet.

Tijdens zijn woedeaanvallen wilde de man zijn gezin ook nog wel eens buitensluiten, waardoor ze de hele nacht niet naar binnen konden. Dan kropen ze samen in het toilet dat in de tuin stond. Op zo'n nacht besloot Mrs Lowe in te breken in haar eigen huis. Ze pakte het houten been van haar man, die lag te slapen, en verbrandde het. Dat was het verbrande stuk hout dat hij in zijn armen droeg. Mr Lowe wist dat hij verkeerd was geweest, maar zijn vrouw kon het hem nooit vergeven.

Andere contacten met gematerialiseerde overledenen zorgden juist weer voor veel gelukzalige momenten. Omdat ik in trance was, maakte ik het nooit bewust mee, maar mensen vertelden me er achteraf wel over. Hun plezier over de bijzondere gebeurtenissen, maakte veel goed.

Onze cirkel werd vrij beroemd. Vele mediums waren ooit te gast: Edith Guy, Mr en Mrs Woodhouse, Albert Taylor, allemaal bekende demonstrerende mediums in die tijd. Ook de beroemde healer Harry Edwards sloot verschillende keren bij ons aan. We vroegen geen geld en als mensen van ver kwamen, bleven ze vaak slapen bij een van ons. Er reden in die tijd nog niet zoveel auto's, dus de meeste mensen reisden met het openbaar vervoer.

We begonnen onze séances altijd met een openingsgebed en een korte lofzang. Dat was het moment voor mij om in trance te

gaan, waarna de gidsen de leiding overnamen.

Kath Jebb-Jones maakte altijd heel nauwkeurig aantekeningen van wat er allemaal gebeurde, waarvoor wij haar zeer dankbaar waren. Het is belangrijk om alle gebeurtenissen vast te leggen zodat het later nog eens opgezocht kan worden.

Ik moest stoppen met de cirkel toen ik vicevoorzitter werd van de SNU. Het werd gewoon te druk. Wel deed ik het nog af en toe. En de gidsen van de cirkel hebben me altijd bijgestaan met goede raad als ik een probleem had.

Twee van mijn eigen gidsen zijn door mijn fysieke mediumschap heel bekend geworden: Cuckoo en Paddy. Cuckoo was, zoals ik eerder vertelde, al bij me zolang ik me kan herinneren. Zij is altijd een geweldige vriendin voor me geweest. Paddy neemt vaak de leiding tijdens fysieke séances en is daar erg goed in. Een derde gids van mij is Choo Chow, wiens aanwezigheid ik altijd wel had gevoeld, maar die pas echt naar voren kwam en ook de leiding nam toen ik mijn trance-kwaliteiten ging ontwikkelen. Via hem werd ik een **trance speaker**¹. Hij is vaak bij me als ik aan het lesgeven ben.

En dan heb ik nog een gids die maar eens per jaar bij me komt, tijdens het voeren van mijn jaarlijkse kerstoespraak waarin ik in trance spreek over de wereld en over huidige en toekomstige gebeurtenissen. Hij doet voorspellingen voor de komende twaalf maanden. Het idee is dat we aan het eind van het jaar samenkomen in de kerk. Deze samenkomst heeft niets te maken met de christelijke feestdagen, maar de spirituele wereld ervaart deze tijd van het jaar als belangrijk, zowel voor hen als voor ons. Ook zij komen bijeen om te bespreken waar er hulp geboden moet worden.

De gids voorspelde de val van de muur in Berlijn; er zijn opnames waarop te horen is hoe hij zegt dat de muur tussen Oost en West zal vallen en dat er omwentelingen in de wereld zullen plaatsvinden.

¹*Trance speaker: een medium dat in trance gaat, waarna de spirituele wereld zo dicht in zijn of haar energieveld kan komen, dat er sprake is van beïnvloeding van de stem. Zo kan de Spirit direct via de stembanden van dit medium een boodschap overbrengen.*

Hij sprak over het aanstaande aftreden van Margaret Thatcher en vertelde dat haar werk erop zat, dat anderen het nu van haar zouden overnemen. Deze gids heet Light en ik ben door de spirituele wereld naar hem vernoemd.

Sommige leden van de cirkel werden later zelf mediums, zoals Victor en George Wood. Zij ontwikkelden hun fysieke mediumschap en werden daar erg goed in. Zij hebben het raam met de afbeelding van de Goede Herder aan onze kerk geschonken, dit ter nagedachtenis aan hun ouders die beiden materialiseerden tijdens onze séances.

Kitty Jones verhuisde later naar Wales en ging daar werken als medium. Anderen volgden haar, maar de meeste sitters haalden al genoeg voldoening uit het geven van hun tijd en energie aan de spirituele wereld via mijn mediumschap. De reden dat er nu zo weinig goede fysieke mediums zijn, is dat dit vraagt om een enorme toewijding. Het ontwikkelen van deze vorm van mediumschap kan namelijk jaren duren. En in deze tijden wil iedereen alles altijd meteen. Men heeft geen tijd om te wachten.

Ik moet zeggen dat het wel eens frustrerend was om te horen dat de trompet had rondgevlogen of dat er overledenen waren gematerialiseerd, terwijl ik in trance was. Ik heb het allemaal wel eens meegemaakt in andere cirkels, omdat ik met een aantal uitstekende mediums heb mogen zitten, zoals Helen Duncan, Bill Olsen, Trevor Davis, Alec Harris en, natuurlijk, Jack Webber.

Maar de hulp die ik door de jaren heen heb gehad van de spirituele wereld, heeft veel goedge maakt. Ik ben door zulke moeilijke perioden heen geholpen, zonder de liefde en de adviezen die ik van de andere kant heb gekregen, had ik het allemaal nooit overleefd.

Ik wil nog wel een keer benadrukken dat het doel van fysiek mediumschap niet het laten bewegen van voorwerpen is, maar het bewijzen van leven na de dood. Ik verzet mij sterk tegen het laten rondvliegen van tafels en trompetten zonder dat er bewijs aan vastzit. Wetenschappers weten dat dit soort verschijnselen namelijk kunnen plaatsvinden zonder dat de spirituele wereld er ook

maar iets mee te maken heeft.

Bill Olsen werd tijdens een sessie van zijn jas ontdaan, terwijl die aan hem was vastgemaakt, maar daarbij was er ook altijd ectoplasma te zien. In zijn cirkel gebeurde het mij een keer dat de trompet neerviel, precies bij mijn voeten. Ik pakte hem stevig tussen mijn beide voeten vast om te voorkomen dat hij weer zou gaan bewegen en voelde op dat moment een sterke kracht die aan mijn teen trok. Toen ging de kracht naar de trompet en hoewel ik die zo stevig mogelijk tussen mijn voeten klemde, vloog het instrument toch weg.

Het was duidelijk dat dit het werk van de Spirit was. Naderhand heb ik toegegeven dat het een test was van mijn kant om te zien of er echt een intelligentie zat achter de bewegingen van de trompet. Dat was ook het geval, want de trompet bleek niet zomaar rond te vliegen; hij draaide rondjes om ons en stopte bij degene tegen wie een overledene iets te zeggen had.

Ik heb verscheidene keren onderdeel uitgemaakt van de cirkel van Helen Duncan. Op een keer materialiseerde er een kleine vogel en iets dat leek op een kleine fee of een natuurgeest. Ze stak haar handen uit. Beiden bleven een tijdje zitten en vlogen toen weer weg. Ik geloofde nooit in het bestaan van feeën, maar toen ik er een gezien had, moest ik wel.

Bij een ander medium, Mrs Pope, was de kamer ineens gevuld met vlinders. Zij had altijd pingpongballen liggen met lichtgevend verf erop. Die stuitte op en neer, terwijl de vlinders de gordijnen in vlogen en er een licht in de verdonkerde kamer kwam dat zo fel was dat je de gezichten van de aanwezigen kon zien. Harold Vigurs was er ook die avond en we werden er beiden door gegrepen.

Ik herinner me dat brigadier Firebrace van het Londense College of Psychic Studies me vertelde dat hij ook bij een avond met Bill Olsen was geweest. Het was een bijzondere séance met goed bewijs van leven na de dood, maar het mooiste kwam aan het eind. Toen ze het licht weer aandeden, bleek dat het kleed waar ze op hadden gezeten, onder hen vandaan was gehaald en keurig

opgevouwen in het midden van de cirkel lag! Tijdens avonden met deze mediums waren er ook altijd stemmen te horen. Het is belangrijk dat er bewijs is van de aanwezigheid van een hogere intelligentie voordat we waarde hechten aan de fysieke fenomenen.

Tijdens de late jaren zestig, voor de verbouwing van Stansted Hall, werkte ik eens met Glady Mallaburn in de lounge van de Hall. We zaten beiden achter een scherm tegenover het raam in de nis en gingen tegelijkertijd in trance. Ongeveer zestig mensen zagen hoe haar gids en de mijne samenwerkten en tegelijkertijd ieder hun werk deden. Het waren de hoogtijdagen van Gladys' fysieke mediumschap. We hielden ook een séance buiten, samen met vrienden. Het was rond middernacht en we zaten rond de tulpenboom waar iedereen kon zien hoe gematerialiseerde overledenen stuk voor stuk verschenen.

Gladys en ik zijn nog altijd goed bevriend. Zij werkt als dominee voor de SNU en doet veel voor de spirituele wereld. Omdat haar man op tragische wijze om het leven was gekomen was ik het die haar dochter tijdens haar huwelijk naar het altaar bracht. Haar dochter was een spiritualist in hart en nieren en had ook een naming service ontvangen in een spiritualistische kerk. Binnen het spiritualisme staat deze 'doop' niet alleen voor de verbinding tussen de ziel en de spirituele wereld, het staat ook voor de opname van dit kind in onze spirituele gemeenschap. De dienst werd geleid door de gids van Hunter Selkirk.

Hij materialiseerde tijdens de dienst, nam het kind in zijn armen en verrichte de officiële handelingen. Ik heb nooit gehoord van een andere dienst waarbij een gematerialiseerde gids dit deed. Dit soort fysiek mediumschap komt niet meer voor in deze tijd. Maar Hunter Selkirk was dan ook een groot medium.

Ik zei het al eerder: men is zo ongeduldig nu. Mensen willen niet meer wachten op wonderen zoals hier beschreven. Ze zijn al blij als er dingen rondvliegen. Ik vind dat erg jammer. Natuurlijk is er ook veel veranderd sinds die tijd. Er zijn zoveel verschillende soorten trillingen bijgekomen, niet alleen van mensen, maar ook van machines, video's en televisie. Ik denk dat dat ook

verschil uitmaakt. Er zijn nog wel een paar fysieke mediums, maar niet meer van het niveau van vroeger, toen er zulk geweldig bewijs van overleven werd gegeven.

Nog één keer wil ik het benadrukken: het spiritualisme gaat niet over het laten bewegen van trompetten of het laten rinkelen van bellen. Het gaat om het communiceren met mensen die niet langer op aarde leven. Als het lichaam overlijdt, blijft de persoonlijkheid bestaan. De geest overleeft niet alleen de dood, maar voegt ook weer ervaringen toe aan zijn reeds opgebouwde kennis. Fysiek mediumschap is een natuurlijke gave die ontwikkeld moet worden op een spirituele manier.

Hoofdstuk 10

De Spirit hield woord

Tegenwoordig willen mensen alles zonder er moeite voor te hoeven te doen. Ik ken mensen die een cirkel vormden en fysieke fenomenen verwachtten binnen een jaar! Wij zaten zeven jaar voordat de trompet werkte en we apports kregen en voor volledige materialisaties hebben we nog veel langer gezeten.

Pas in 1970 begon ik demonstraties te geven van fysiek mediumschap. Zoals ik al eerder vertelde, lieten we gasten toe in onze cirkel. We hadden wel elke week gasten kunnen uitnodigen, maar dat is niet het doel van een cirkel voor fysiek mediumschap. Als de gidsen ermee instemmen, dan zijn gasten welkom. De meesten onder ons hebben deze vorm van mediumschap nooit gezien.

Begin jaren zeventig bouwde mijn goede vriend en collega Frank Tams een kabinet voor mij in de bibliotheek van Stansted Hall. Het doel van een kabinet is niet het verhullen van datgene wat gebeurt tijdens een séance voor fysiek mediumschap, maar het concentreren van de energie rond het medium zodat de Spirit ermee kan werken. Aan de voorkant hangen gordijnen, maar die zijn meestal geopend, zodat de aanwezigen goed kunnen zien wat er gebeurt.

De oudgediende Schotse spiritualist Dr. John Winning was een van de aanwezigen tijdens de eerste van vele demonstraties die we op deze plek zouden houden. Hij beschreef het ectoplasma dat ontstond als 'dunne draadjes wol die over de vloer lagen'. Daaruit materialiseerden wel spirits, maar het lukte ze niet om los te komen van het kabinet. Dr. Winning herkende wel de stemmen van twee oude vrienden, Will Edwards en ene Suttleworth. Hij had deze twee mannen zo vaak horen spreken op conferenties van het Lyceum, dat hij zeker wist dat zij het waren.

Later dat jaar hadden we een séance die nog veel meer opleverde. Aan mijn ene kant zat Eileen Roberts, de voorzitter van

het Institute of Spiritualist Mediums. En aan mijn andere kant zat Dr. Winning.

Er zijn mensen die dat verdacht vinden. Zij weten niet hoe belangrijk de mensen zijn die naast mij zitten. Ze kennen ook niet de integriteit van deze twee mensen die mijn handen vasthielden, die zich met mij afstemden op de Spirit en die voelden hoe de textuur van het ectoplasma binnen enkele seconden kon veranderen. Mensen die voor mij instaan.

Ik koos degenen die mij tijdens de séances zo nauw bijstonden altijd zorgvuldig uit. En ik koos ze niet omdat ze vrienden waren, of om ze mee te laten delen in de eer – wat ze overigens ook helemaal niet nodig hadden – nee, ik koos ze vanwege hun kennis van zaken, omdat ze begrepen wat er gebeurt wanneer zich fysieke fenomenen voordoen.

Tijdens deze séance ontstond er een complete manifestatie van de dochter van een van de aanwezigen. Zij wandelde het kabinet uit en liep een paar meter naar voren. Van haar hoofd tot haar knieën was zij volledig gematerialiseerd en daarnaast gaf ze ook nog prachtig bewijs van wie zij was. Het tevens aanwezige medium Robin Stevens kreeg een apport: een torpedovormige capsule die hij herkende als de medicatie van de overledene.

Zo werden de resultaten steeds beter. In juni vond er een mooie materialisatie plaats in het bijzijn van het medium Ruth Lewis. Zij was erg blij, aangezien haar al twintig jaar eerder was voorspeld dat ze ooit een spirit op deze manier zou zien en ze op het punt stond om die hoop op te geven. Het was Cuckoo die op mijn knie zat en zij pakte Ruth's hand. Ruth voelde de hartslag van dit levende ectoplasma. Tegelijkertijd, zo vertelden aanwezigen later, materialiseerde er ook nog een andere persoon naast ons.

Het verbaast me niet dat er veel mensen zijn die dit soort fysieke fenomenen willen zien. Ik had het geluk dat ik voor andere mediums heb mogen zitten en dus met eigen ogen de overweldigende kracht van de spirituele wereld heb mogen aanschouwen. Het is daarvoor van groot belang dat het medium kan vertrouwen op de aanwezigen. Ikzelf ben een keer gewond geraakt

tijdens een séance op Stansted Hall door de aanwezigheid van iemand die zo slordig was om een opname-apparaat te gebruiken zonder daar toestemming voor te vragen.

De spirituele wereld staat het gebruik van elektrische apparaten, camera's en zelfs gedimd licht heel vaak toe tijdens séances voor fysiek mediumschap, maar wel als er van tevoren is gevraagd of het kan. En hoewel ik me veel verdiept heb in deze vorm van mediumschap, begrijp ik ook niet altijd waarom een kleine misstap vaak al drastische gevolgen kan hebben. Ikzelf nam in elk geval altijd zoveel mogelijk voorzorgsmaatregelen.

Omdat ik graag onze kennis over fysiek mediumschap wilde verspreiden, was ik begonnen met experimenteren op Stansted Hall met het filmen met infrarood licht.

Ik werd daarbij geassisteerd door een professionele fotograaf uit Londen, genaamd John Hughes, en M.H. Tester, een bekende healer en een expert op het gebied van fotografie. Wat ik wilde uitproberen was of we ook fysieke fenomenen tot stand konden brengen zonder het gebruik van een kabinet. Ik wist dat dit in het verleden wel een enkele keer gedaan was en ik wilde kijken of het nog steeds kon. Ook wilde ik gewoon weer eens een stap verder gaan. Het is mijn overtuiging dat dat is hoe wij mensen leren: door elke keer bereid te zijn om weer een stap vooruit te zetten.

Dat levert soms resultaten op die ons verrassen, al geloof ik niet dat de Spirit ooit verrast is. Die is vooral bezig om ons nieuwe dingen te leren. Voor mijn experiment had ik ervaren mensen nodig en ik dacht aan de thuiskring van Hannen Swaffer, die werd gehouden in de flat van Maurice Barbanell in Londen. 'Barbie', zoals ik hem noemde, was een goede vriend van mij. Ik vertrouwde hem en ik had al eens eerder in zijn kring gezeten en toen gevoeld dat het goed was. Hij had de hulp van een paar zeer goede mensen en de 'energie in de ruimte was in de loop der jaren flink toegenomen.

De séances op Stansted Hall waren natuurlijk ook goed, maar ze konden nog veel beter. De bibliotheek, waar we de

séances hielden, moest altijd verduisterd worden en we hadden te weinig mensen die gewend waren om regelmatig met elkaar te zitten. Wanneer een cirkel regelmatig bijeen komt, kan de spirit niet alleen de energie, maar ook een bepaald contact opbouwen. En dat contact ontbrak tijdens de experimenten op Stansted.

Afijn, we regelden een sitting in de flat van Barbie. En ik wist dat de sitters, behalve voor een spirituele atmosfeer, ook zouden zorgen voor omstandigheden die gunstig waren voor mijn experiment.

Ik dacht er dus over om nu eens niet het kleine kabinet te gebruiken. Er was een kleine, aangrenzende kamer en ik hoopte dat die gebruikt kon worden om de opgebouwde energie te verzamelen, op te slaan en zich te concentreren. Toen we bijeenkwamen, baarde de hoeveelheid licht me wel zorgen, want er was zelfs nog meer licht dan op Stansted Hall.

Toch gebruikten we ook nog een rode gloeilamp met een dimmer, omdat we er zeker van wilden zijn dat iedereen kon zien wat er gebeurde. Bovendien wisten we niet hoe lang de séance zou gaan duren en of er aan het eind nog wel natuurlijk licht zou zijn.

Ik moet toegeven dat ik nerveus was. Ik ben altijd nerveus voordat ik ga werken. Ik wil nu eenmaal dat de dingen goed gaan en bovendien was dit de eerste keer dat ik probeerde om een materialisatie te laten plaatsvinden zonder kabinet.

Ik kan niet uit eigen ervaring vertellen wat er gebeurde, want zodra ik in trance ben, nemen de gidsen het over. Peter Green, journalist van de 'Psychic News', was aanwezig. Hij schreef er een artikel over en aan de hand daarvan weet ik hoe goed het ging.

Van tevoren werd ik gefouilleerd. Ik draag nooit veel meer dan een broek, een dun shirt en slippers tijdens dit soort séances. Niet alleen om de controle te vergemakkelijken, maar ook vanwege de hitte. Fysiek mediumschap vraagt om heel veel energie en het meeste daarvan bevindt zich rond het medium.

Ik sta er altijd op dat ik gefouilleerd word, zelfs wanneer het een door mijzelf georganiseerde bijeenkomst betreft. Dit omdat mensen fysiek mediumschap al gauw verdacht vinden. Ook heb ik

nooit geld aangenomen voor dit soort gelegenheden, omdat dat niet goed voelde. Een keer kreeg ik duizend pond aangeboden voor een avond. Dat klonk heel verleidelijk, maar ik ben er toch niet op ingegaan.

De spiritualist Charles Birkett bevestigde dat ik niet meer aanhad dan te zien was en we gingen in een cirkel zitten. Sylvia Barbanell nam mijn ene hand en Maurice Barbanell mijn andere. We zaten in de eetkamer en de aanwezigen in de woonkamer, maar iedereen kon ons de hele tijd volledig zien.

Mijn gids begroette de aanwezigen en verzekerde ons ervan dat er al veel spirits aanwezig waren. Toen nam Paddy het over. Hij is meestal mijn hoofdcommunicator, hoewel Cuckoo ook altijd aanwezig is. Ik zal geen verslag doen van de volledige séance want die duurde vrij lang en er gebeurde veel, maar ik wil wel verslag doen van een ontroerend moment.

Charles Birkett was zeer geraakt door de geapporteerde roos die hij kreeg. Dit was de lievelingsbloem van zijn overleden vrouw en tevens haar naam: Rose. Nog emotioneler werd het toen zij zachtjes tegen hem begon te praten. En toen wist Rose, met een enorme krachtsinspanning, vanuit het ectoplasma dat uit mijn neus stroomde, zich te materialiseren tot degene die zij was op aarde. Ze nam een vorm aan die zo vast was, dat Sylvia Barbanell haar lichaam kon voelen. Charles herkende haar volledig.

Na deze emotionele gebeurtenis zorgde Paddy voor wat ontspanning door uit te leggen dat het ectoplasma nu uit mijn **solar plexus**¹ zou gaan komen. Onmiddellijk verdween het ectoplasma uit mijn gezicht en begon het uit mijn solar plexus te stromen. Er manifesteerde zich nog een spirit. Barbie kon de zachte buitenlaag ervan voelen en de hardere vorm. En dat zonder kabinet, gewoon in een open cirkel. Er werden een paar hele goeie foto's genomen die gepubliceerd zijn in de Psychic News. Toch, zoals altijd, geloofde niet iedereen datgene wat toch duidelijk zichtbaar was. Eronder, dit alles vlak boven mijn hoofd en deels voor mijn gezicht.

¹*Solar plexus: een centraal zenuwnetwerk en zenuwknooppunt gelegen boven in de buikholte, net onder het borstbeen, waarop mediums zich o.a. concentreren om subtiele energieën te voelen.*

In deze periode deed ik vrij veel aan fysiek mediumschap, maar ik ben nooit zo goed geworden als ik had kunnen zijn. Hoewel mijn cirkel jarenlang voor me zat, heb ik er toch niet de tijd en de aandacht voor vrij kunnen maken die nodig waren voor de beste resultaten.

Wel was ik heel sterk van mening dat zoveel mogelijk mensen de kans moesten hebben om fysiek mediumschap te zien. De meeste fysieke mediums werken in kleine groepen. Dat is ook het beste, maar mijn gidsen waren het met me eens dat wij moesten proberen om deze demonstraties voor grotere zalen te gaan doen. Ik werd daarin gesteund door Dr. Winning. In Glasgow deed ik een demonstratie in fysiek mediumschap in een zaal die gedeeltelijk verlicht was, met een draagbaar kabinet. Hierbij waren tussen de twee- en driehonderd mensen aanwezig.

De eerste die materialiseerde was ene Mrs McConnell. Ze kwam met zeer persoonlijk bewijsmateriaal, tot grote vreugde van haar twee dochters en haar kleinkinderen die allemaal aanwezig waren. Volgens Dr. Winning waren de resultaten veel beter geweest als we de zaal volledig verduisterd hadden. Maar was dat wel veilig geweest met zoveel mensen in de zaal? En was het niet veel beter dat deze mensen konden zeggen dat ze het met eigen ogen hadden gezien?

Datzelfde jaar, tijdens de Spiritualists' Summer School organiseerde ik een middagséance voor zo'n 130 mensen. Ook hier was een volledige materialisatie te zien. In 1974 vond er een succesvolle séance plaats op Stansted Hall. Deze was georganiseerd voor een Duitse filmmaatschappij en het was de eerste sessie in een serie van vier, verdeeld over twee dagen. Er werden een paar zeer goede foto's genomen door John Hughes en M. H. Tester, die infrarood apparatuur gebruikten.

Ik was er in die periode ontzettend op gebrand om mijzelf te verbeteren op het gebied van fysiek mediumschap. En ik was van mening dat er nog heel veel mogelijkheden voor experimenteren waren die in voorgaande jaren niet waren benut. Deze séance vond plaats tijdens een 'Physical Phenomena Week' op Stansted, dus dat

was wel toepasselijk.

Het was november. En zoals altijd was de ruimte zeer goed schoongemaakt en daarna afgesloten tot het moment dat de séance begon. Ronald Baker, zelf een goed medium en de secretaris-generaal van de SNU op dat moment, zat links van mij. Een ander bekend medium, Betty Wakeling uit Blackpool, zat rechts. Tony Ortzen, die later, na Barbie's overlijden tien jaar lang de 'Psychic News' zou uitbrengen, onderzocht van tevoren de ruimte en daarna gingen we van start. Vanaf hier doe ik verslag aan de hand van Tony's rapport over de gebeurtenissen van die avond.

De séance begon met een begroeting door oosterse gidsen die buiten het kabinet klonken. Paddy gaf daarna prachtige bewijzen op basis van helderziendheid, van de aanwezigheid van de overleden dochter van een van de aanwezigen. Deze Gill overleed door een lawine in Oostenrijk. Gill materialiseerde en stond buiten het kabinet, naast mij. Het gebeurt niet vaak dat ik me beweeg tijdens een séance, maar dit was blijkbaar een uitzondering.

Gill deed de groeten aan haar zus Logie en haar man David. Ze sprak ook nog over 'de twee kleintjes' van haar moeder. Mrs Gains legde later uit dat het om de honden ging, die bij wijze van grap nog wel eens 'haar kinderen' werden genoemd. De achternaam van haar echtgenoot werd genoemd, en ook de initialen B.A.C. en B.A.G. Mrs Gains was twee keer getrouwd. Haar eerste initialen waren B.A.C. en na haar tweede huwelijk werd dat B.A.G. Gill sprak ook nog over de orchidee die haar moeder uit haar bruidsboeket had gehaald en had gedroogd in een bloemenpers. Het was een lang gesprek, vol met dit soort persoonlijke informatie.

Na deze lange séance, moest ik even gaan liggen en uitrusten. Maar 's avonds moest ik nog een lezing geven in Londen. Ik kwam nog net op tijd aan. Naderhand moest ik nog terugrijden naar Longton en ik herinner me nog hoe moe ik toen was.

Soms, wanneer van die mispunten van journalisten of goochelaars beweren dat dit soort fenomenen doorgestoken kaart

is, kan ik zo boos worden. Ten eerste, waarom zouden we al die moeite doen voor zo'n ingewikkelde schijnvertoning? In elk geval niet voor het geld, want dat heb ik nooit gevraagd. En ook niet voor mijn reputatie, want die had ik al en ik had geen enkele behoefte om mezelf meer aanzien te geven. Wat voor verklaring hadden zij dan voor het feit dat ik informatie door kon geven in talen die mij vreemd waren? En dan niet in een paar zinnestelsels, maar in hele verhalen waaruit de identiteit van de communicator bleek en diens relatie tot de ontvanger?

Tijdens een séance kwam de man door van Mary Nemtzoglou, die lid was van de International Spiritualist Federation. Ze spraken in hun eigen taal: Grieks. Meneer Nemtzoglou materialiseerde niet volledig, maar Mary herkende hem wel en ook zijn stem. Hij zei dat hij draadjes van een kledingstuk mee zou nemen als herinnering aan zijn aanwezigheid en hij sprak met haar over hun zoon in Athene.

Hij stond zo'n een paar meter van het kabinet en men zag hoe hij naast mij stond. Medium Margaret Pearson, een zeer eerlijk en oprecht medium die aan de andere kant van het kabinet stond, bleek inderdaad na afloop wat draden uit haar rok te missen.

Niet al onze séances verliepen succesvol. Ik herinner me er een die plaatsvond in het voorjaar van 1981 in de flat van Barbie. Eigenlijk zou die bijeenkomst een paar maanden eerder plaatsvinden, maar toen raakte ik betrokken bij een auto-ongeluk waardoor ik moest afzeggen. We hadden infrarood camera's geregeld, hopend op een materialisatie, maar dat gebeurde niet. Er ontstond wel ectoplasma, maar de ruimte was warm en plakkerig en het liep niet zoals we hadden gehoopt. Helaas was dit tevens de laatste kans op een séance als deze, omdat mijn goede vriend Barbie die zomer zou overlijden.

Een andere séance die niet goed ging, vond plaats in de zomer van 1976. Dat was heel eigenaardig. Alles verliep normaal en de plaats van handeling was de bibliotheek van Stansted. Er waren zo'n tachtig mensen en het ectoplasma stroomde volop.

Cuckoo begon net te praten toen er ineens een harde klik

klonk. Onmiddellijk trok het ectoplasma zich terug, waarbij ik een brandwond opliep. Geen ernstige gelukkig, maar wel een pijnlijke, rond mijn solar plexus. Ik stopte en trok me terug op mijn kamer, gevolgd door Doris Stokes, die verpleegster was geweest. De wond hoefde volgens haar niet behandeld te worden, maar ze stelde wel vast dat ik ook een hoge bloeddruk had.

Er waren bij eerdere séances wel geluidsopnameapparaten geweest, maar altijd met toestemming van de gidsen. We hebben natuurlijk nooit de exacte toedracht kunnen vaststellen, maar we namen aan dat er dit keer apparatuur aanwezig was zonder medeweten van de gidsen. Dit geeft wel het gevaar aan van een demonstratie in fysiek mediumschap waarbij je mensen aanwezig laat zijn waar je op vertrouwt. Het zou kunnen dat er statische elektriciteit in de kamer hing. De gidsen zeiden dat er sprake was van een vorm van straling, maar je kunt bij een demonstratie niet alles voorkomen.

Ikzelf, maar ook andere fysieke mediums, we zijn vaak beschuldigd door sceptici dat er helemaal geen sprake was van ectoplasma, maar dat we van tevoren kaasdoek verstoppt zouden hebben, of het zelfs opgegeten hadden om het dan later, tijdens de séance, uit te braken. Maar hoe zou het dan kunnen dat het ectoplasma droog is? Hoe kan dit materiaal dan op het ene moment zacht zijn en het volgende moment hard? Ook gaan deze mensen voorbij aan het feit dat ectoplasma kan veranderen van textuur, van dichtheid en dat het dan weer snel en dan weer langzaam kan bewegen. Hoe zou het kunnen dat er zoveel van dit materiaal bewerkt zou worden in het donker voor een succesvolle séance, waar de mensen ook nog eens zo dicht op elkaar zitten dat ze me aan kunnen raken, zoals bijvoorbeeld in Barbie's flat? Bovendien zitten aan mijn beide zijden mensen die mijn handen vasthouden.

Er was een wetenschapper, Dr. Colvin genaamd, die een vreselijk verhaal had verteld aan de landelijke kranten. Hij en een politieagent, die ook deel uitmaakte van de 'Society for Psychical Research', zeiden dat ik tijdens een van mijn séances de boel had bedrogen. Dr. Colvin beweerde dat hij de bibliotheek van Stansted

Hall had doorzocht voordat ik daar een séance zou gaan houden, en dat hij toen meters 'verdacht materiaal' had gevonden in mijn stoel.

Hij noch de krant legden daarbij uit waarom hij daar op dat moment niets over gezegd had en pas jaren later met zijn beschuldigingen naar buiten kwam. Als het al waar was wat hij beweerde, waarom had hij dit dan niet verteld aan de mensen die die avond aanwezig waren?

Deze Dr. Colvin kon ook niet vertellen hoe dit verdachte materiaal vervolgens door mij gebruikt zou zijn. Gematerialiseerde spirits bewegen zich vaak meters bij mij vandaan. Ze vliegen boven het hoofd, lijken soms ineens te verdwijnen als door een gat in de vloer. Colvin sprak niet over hulpmiddelen die ik dan gebruikt zou hebben om deze materialisaties te laten ontstaan en te laten bewegen.

Iedereen die wel eens op Stansted Hall geweest is, weet dat de vloeren er dik zijn en dat een gat waarin ectoplasma zou verdwijnen, onmiddellijk op zou vallen. Dit soort verdachtmakingen is niet alleen een aanval op mijn integriteit, maar ook op die van de mensen die een séance organiseren en die van de aanwezigen.

Tijdens de séance waar Dr. Colvin bij aanwezig was, mocht hij het ectoplasma met zijn handen aanraken. Hij verklaarde op dat moment tegenover iedereen dat het een beetje aanvoelde als verbandgaas. Vier jaar later beweerde hij ineens iets heel anders tegenover de landelijke kranten; dat had hij dan beter tijdens die avond kunnen doen.

De spiritualist Peter Parnham was ook aanwezig tijdens de betreffende avond. Hij legde een verklaring af waarin hij mij verdedigde. Het was zijn overleden moeder geweest die die avond was gematerialiseerd. Peter had grote moeite met het feit dat ik als een bedrieger werd neergezet en de aanwezigen als een stel onnozelen die in een niet nader uitgelegde truc zouden zijn getrapt.

Hij benadrukte ook nog dat zijn moeder hem die avond met zeer persoonlijk bewijs had overtuigd dat zij het werkelijk was. Aanvankelijk viel het hem en zijn zuster op dat hun moeder,

toen ze zich losmaakte van het kabinet, zo lang had geleken. De control vertelde dat dat kwam doordat haar benen nog niet gematerialiseerd waren. Toen dat eenmaal was gebeurd, nam ze ook haar normale lengte weer aan. Dit deed ze zonder terug te keren naar het kabinet, maar gewoon recht voor hun neus.

Er werden ook wel eens geluidsopnames gemaakt van séance. Het was notabene Dr. Colvin die dat had gedaan en de tapes te koop aanbood. Peter bestelde een kopie bij hem, maar toen hij deze ontving, bleken zijn moeders woorden er niet op te staan. U zult begrijpen dat ik behoorlijk ziek ben geweest van deze hele kwestie. De spirits zijn altijd heel goed voor mij geweest, maar tegenover dit soort kwaadaardigheid stonden ook zij machteloos. Er is ooit nóg een beschuldiging geweest van fraude aan mijn adres, naar aanleiding van een demonstratie die ik had gegeven in Bristol. Het oordeel van het tribunaal luidde, na een lang onderzoek, dat deze beschuldigingen niet konden worden bewezen.

Ik was erg van slag door Dr. Colvins aantijgingen. Het speelde in de periode dat de SNU de jaarlijkse bijeenkomst had. Na het lezen van de berichten in de krant, moest ik afzeggen voor de bijeenkomst van die zondag. Ik schaamde me dat ik zo door het slijk werd gehaald. Ik schaamde me voor de schade die het spiritualisme werd toegebracht. Ik schaamde me zo erg dat ik bang was voor de steun die ik zou krijgen van de SNU-leden. Ik wilde geen inzinking krijgen tijdens mijn toespraak. En ik voelde dat de kans daarop erg groot zou zijn.

Het is niet in woorden uit te drukken hoe pijnlijk ik deze gebeurtenissen heb gevonden. Ik doe dit werk niet om er materieel beter van te worden. En materialisaties zijn ook niet iets waar mijn ego groter van wordt, omdat ik ze helemaal niet bewust meemak en alleen later hoor wat er gebeurd is. Maar zelfs wanneer er foto's gemaakt waren, was dat voor de sceptici geen bewijs.

De spiritualistische kranten namen het verhaal over van de landelijke kranten. Daar ben ik boos om geworden, maar ik ging dan ook door een moeilijke tijd. Ik werd in die tijd namelijk ook nog fysiek bedreigd. Er waren brieven gestuurd naar mijn huis en mijn

kerk waarin bedreigd werd met bomaanslagen. Ik stond op het punt om al mijn werk op te geven. Goede vrienden namen het voor me op en de spirits waren heel dicht bij me, maar het was een vreselijke periode en ik kan dit soort dingen niet vergeten.

Er zijn spirits geweest die materialiseerden en die kleiner of groter waren dan ik. Soms waren er meerderen tegelijkertijd! Ik doe mijn werk naar eer en geweten. En niet iedere geest die materialiseerde werd ook echt herkend, maar de meesten wel. Je kunt geen bedrog plegen op dit gebied. En bovendien is er dan nog het bewijs waar de spirits mee komen, de persoonlijke informatie, de kleine dingen zoals de bretels van vader die altijd van zijn schouders vielen, dingen waaraan mensen herkend worden.

Het zijn allemaal tekenen en wonderen van de kant van de spirituele wereld. Dingen die ze laten zien zijn niet alleen om ons te vertellen dat er leven is na de dood, maar ook dat onze overleden dierbaren er nog steeds zijn voor ons. Het is trouwens alweer een tijd geleden dat ik gezeten heb voor materialisaties. Mijn gezondheid laat het nu niet toe.

Ik geloof dat diegenen die besloten hebben om niet te geloven in de spirituele wereld, daartoe ook niet overgehaald kunnen worden. Mensen geloven alleen wat ze willen geloven. Ik heb, om ze te overtuigen, mijn gezondheid op het spel gezet. Tijdens het vormen van ectoplasma treden er veranderingen op in het lichaam. Daardoor kan het lichaam uit balans raken, wat ook vaak gebeurt en schadelijk is voor het medium.

De sceptici uiten beschuldigingen en maken ons uit voor goochelaars die trucs uithalen. Zij steken hun nek daarmee niet uit, want als hun beschuldigingen niet bewezen kunnen worden, zeggen ze gewoon dat het medium ze te slim af is geweest. Zij leven in een vlakke wereld, zonder de wonderen van onze Schepper. Hun geest is gesloten en ze stellen zich niet open voor de verscheidenheid en de schoonheid van God's universum. Als ik het over mocht doen, zou ik dit werk weer doen, alleen dan hopelijk nog beter. Ik ben bevoorrecht omdat ik als instrument heb mogen werken voor de spirituele wereld en daarmee velen troost, hoop en kracht heb mogen geven.

Hoofdstuk 11

Televisie of geen televisie?

Door de jaren heen ben ik vaak gevraagd om op televisie te komen. Maar ik heb iets tegen de manier waarop de televisiewereld aankijkt tegen mediums.

Het lijkt wel of ze ons als een peepshow zien. Eerlijk gezegd heb ik niet het idee dat de media ons werk serieus nemen.

Het probleem is natuurlijk dat de mensen die het programma opnemen misschien heel oprecht zijn, maar het uiteindelijke resultaat zet onze beweging niet altijd in een goed daglicht. Ik heb wel af en toe toestemming gegeven om een demonstratie te komen filmen, in een kerk, een centrum of op Stansted.

In 1969 was ik te zien in het programma Women Today. Ik begrijp nog steeds niet waarom ze geen vrouwelijk medium vroegen, maar ze zeiden dat ze mij wilden. Misschien omdat ze dachten dat de vrouwelijke kijkers een man wilden zien! Ze hadden me gefilmd in mijn kerk in Longton en het eindresultaat was goed. Behalve dan dat ze me hadden aangekondigd als een 'hoge priester'! Ik kreeg daar na de uitzending meer dan duizend brieven over. Bovendien liet een reporter uit Birmingham weten dat hij weigerde te accepteren dat er zoiets bestond als een geest zonder lichaam. Hij sprak daarom zijn afkeer uit over het programma en weigerde er zelfs naar te kijken!

Nadat de zender Granada TV een programma had opgenomen over twee demonstraties van het medium Doris Stokes, gaf ik ze toestemming om de naming service die ik daarna deed eveneens vast te leggen. Dat leverde ook weer een enorme belangstelling op, omdat maar weinig mensen van buiten het spiritualisme weten van deze ceremonie.

De opnames zelf kunnen ook zorgen voor problemen. Zo werkte ik eens samen met de BBC, in 1972. Nadat ik een demonstratie van een uur had gegeven, waarin ik negen contacten

met overledenen had gemaakt, kwamen de producenten naar mij toe. "We hebben een probleem", zeiden ze. "Alle boodschappen waren tot nu toe voor mensen die buiten het bereik van onze camera's en microfoons vallen. Zou u nu wat boodschappen door kunnen geven voor mensen op de voorste rijen?"

Ik was best bereid om ze te helpen, maar na deze onderbreking was de energie wel aan de lage kant. De **chairman**¹ van die avond, Jim Duffield, zei dat dat onmogelijk was, maar ik dacht dat het wel kon. Ik ging even zitten om me te concentreren. Ik voelde een overledene bij me komen en ik wist dat het goed zat. Het was voor een dame, voor in de zaal en ik kon haar verschillende namen en adressen geven die ze allemaal herkende. Vanaf dat moment waren de spirits niet meer te stoppen; er kwamen verschillende overleden vrienden van deze dame langs en een man die net was overleden tijdens een mijnongeluk. De dame in de zaal was dolgelukkig en de tv-producent ook.

Het was de eerste keer dat ze een demonstratie van twee uur hadden gefilmd en het was nog een goede ook. Het programma heette Look East en was te zien op Anglian TV. De demonstratie was er trouwens een in een serie demonstraties georganiseerd door de krant de 'Psychic News'. Hoofdredacteur Maurice Barbanell was er ook bij en hield een toespraak.

Na afloop werden we beiden geïnterviewd, samen met vier ontvangers die vertelden dat het bewijs dat ze hadden gekregen klopte. Deze dag had nog een grappig staartje. In de buurt van de kerk waar de demonstratie werd gehouden, waren gratis kopieën van de 'Psychic News' verspreid met daarbij een brochure met de titel 'Wat het spiritualisme teweeg brengt'. Als gevolg daarvan werd de deken van Norwich, tijdens een interview voor de radio, gevraagd wat hij wist van het spiritualisme. Zijn antwoord was dat hij er niets van wist, maar wel dat het gevaarlijk was!

¹Chairman: mediumdemonstraties worden vaak geleid door een persoon die deskundig is op mediamiek gebied en die een dienst of bijeenkomst aan elkaar praat, maar die vooral ook de energie in de betreffende ruimte hooghoudt door bijvoorbeeld een inspirerend welkomswoord, verbindende toespraakjes en bedank- en afscheidswaarden.

Overigens kreeg ik eenzelfde waarschuwing van Barbie na ons interview. Nou ja, bijna hetzelfde. Niet zozeer dat het spiritualisme gevaarlijk was, maar wel dat ik in gevaar kwam door mijn werk voor het spiritualisme.

“Je werkt te hard”, zei hij. “Je brandt jezelf helemaal op. Als je niet oppast, moet je zelf binnenkort bewijzen dat je nog leeft na de dood.” Inderdaad kan werken voor onze beweging gevaarlijk zijn als je daarin te ver gaat. Maar Barbie zat ernaast op dat moment. En ik verwacht van hem dat hij dat ook toegeeft als we elkaar weer ontmoeten aan de andere kant, want hij is daar als eerste naartoe vertrokken.

Ik moet toegeven dat er ook een paar rampzalige optredens van mediums op televisie te zien geweest zijn. Mediums die de uitdaging aangingen, maar voor een publiek kwamen te staan dat alleen maar de spot me ze wilden drijven. Dat zijn de verkeerde omstandigheden om in te werken. Daarin kan de Spirit zichzelf niet krachtig laten zien.

Er is ook een programma op televisie geweest dat helemaal voor ons gemaakt is. Het was te zien op BBC 2 en het heette Open Space. Het verschil was dat wij bepaalden onder welke omstandigheden er gewerkt moest worden en wat de inhoud van het programma zou zijn. Dat is heel anders. Het is het moment voor ons om meer in de openbaarheid te verschijnen, zoals mediums jaren geleden deden, in hele grote zalen. Maar we moeten dat alleen doen op onze eigen voorwaarden.

Hoofdstuk 12

Dieren in het hiernamaals

Er zijn mensen die niet geloven dat ook dieren voortleven na de dood. Maar wij spiritualisten denken dat wel. Een paar jaar geleden schreef de *Psychic News* een wedstrijd uit. Ze wilden weten welke lezer het beste bewijs had gehad van het voortbestaan van zijn of haar huisdier.

Deze wedstrijd werd gewonnen door S. Brough uit Cheadle, die zijn inzending had ingestuurd naar aanleiding van een séance van mij in 1972 op Stansted Hall. Tijdens deze demonstratie was zijn hond gematerialiseerd en hij had hem herkend. Iemand had gevraagd of dit dier ook een trucje kon laten zien dat hij van zijn baasje had geleerd. Onmiddellijk sprong hij vanaf de knieën van zijn baasje de lucht in, maakte een salto en landde vlak voor het kabinet op de grond. Later legde zijn baasje uit dat hij vroeger een suikerklontje de lucht in gooide. De hond sprong daar dan achteraan en maakte een salto, zoals hij ook in zijn gematerialiseerde vorm had gedaan.

Ik heb veel dieren beschreven en hun namen genoemd tijdens demonstraties. Vaak keren dieren terug om dan nog net wat extra bewijs te leveren waardoor hun baasjes ze herkennen. Mensen moeten in veel gevallen huilen als ze zich realiseren dat ze hun geliefde huisdier niet voor altijd kwijt zijn geraakt, maar dat het nog voortleeft in de spirituele wereld.

Ik werkte een keer samen met **psychic artist**¹ Coral Polge, toen er een jongen uit de spirituele wereld met zijn moeder wilde praten. De jongen gaf me haar naam, wat het altijd een stuk makkelijker maakt om de juiste ontvanger te vinden. Ook gaf hij de naam van zijn vader en zijn opa. Hiermee bewees hij zijn herinneringen

¹*Psychic artist: mediameik begaafd kunstenaar. Oftewel een medium dat in staat is om, via contact met de spirituele wereld, beelden uit die wereld te tekenen, te schilderen, te boetsen, etc. In veel gevallen zijn dit de gezichten van overledenen.*

aan zijn leven op aarde. Vervolgens beschreef hij een highland terrier waarmee zijn (nog levende) oma precies die week was thuisgekomen. Door dit kleine gegeven wist zijn moeder dat hij nog altijd om hen heen was. Dat idee maakte voor haar zoveel verschil!

Soms gebruikt de Spirit dieren als symbolen voor namen. Ik herinner me een keer dat ik tijdens een demonstratie een vogelkooi zag zonder vogels erin. Ik vond dat heel eigenaardig, maar besloot het toch maar uit te spreken. Het bleek dat de naam van de ontvanger Bird was. Tijdens een andere gelegenheid zag ik duiven (pigeons - vert.). Ook hier ging het niet om het dier, maar om een aanwijzing. De ontvanger bleek namelijk te wonen in Pigeon Walk!

Ik krijg niet vaak het verzoek om healing te geven, omdat dat niet mijn sterkste kant is. Maar ik ben een paar keer gevraagd om dat bij een dier te doen en vond het heel bijzonder om te kunnen helpen. Ik herinner me dat ik eens werd benaderd door een dame met een oudere poedel. Ze hield zielsveel van hem, maar hij had iets aan zijn hart. Daarna brak het dier ook nog zijn knie waardoor hij hevige pijn leed. De dierenarts kon niets doen vanwege zijn zwakke hart en hij raadde de vrouw aan om hem in te laten slapen. Gelukkig bleek ik in staat om te helpen. De poedel herstelde en kreeg zo nog wat extra tijd op aarde.

Het is niet altijd noodzakelijk om fysiek aanwezig te zijn voor een healing. Ik herinner me een uitstekend dierenziekenhuis in de Midlands. Daar werkte een dame die mij belde over een kleine collie, Patch genaamd. Hij had een nierziekte en ook in dit geval wilde de dierenarts hem een spuitje geven. De dame vroeg mijn hulp, maar ik kon niet komen en dus beloofde ik haar om een healing op afstand te geven. Na twee dagen kon het dier weer normaal eten en drinken. Uit tests bleek dat de nieren ook weer goed functioneerden. De dierenarts sprak van een wonder. Soms zijn wonderen gebaseerd op ervaring en healing.

Hoofdstuk 13

Het opleiden van mediums

Naar mijn mening is de Spirit verdwenen uit het spiritualisme. Veel te vaak ontbreekt die gewoon. Als er geen inspiratie meer is, is er ook geen plek meer voor de Spirit. Wanneer we in trance zijn, staan we wel nauw in contact met de spirituele wereld en worden we ook geraakt door de kracht daarvan. Niet alle mediums zullen zo ver komen dat ze in een diepe trance-staat raken, maar een oprecht medium kan zich in elk geval zo ontwikkelen dat hij of zij tot op bepaalde hoogte in trance raakt. We moeten onze mediums meer in contact brengen met de Spirit en onze kerkgemeentes moeten weer geraakt worden door de spirituele wereld.

Wanneer de mensen binnen onze beweging zich weer meer bewust worden van de aanwezigheid van de spirituele wereld, kunnen we daar ook weer beter mee in contact komen. Zolang we dat niet doen, zijn we alleen maar mensen die iets heel moois hebben ontdekt, maar die daar niet op een intelligente wijze mee omgaan.

Ik ben ervan overtuigd dat de Spirit ons met zachte hand tot die overtuiging laat komen. In het verleden hadden we prachtige gidsen, zoals Red Cloud, Silver Birch en White Eagle die hun wijsheid met ons deelden. We moeten kijken hoe we via training weer mediums kunnen krijgen die als kanalen kunnen fungeren voor dit soort gidsen. We moeten dat weer terugbrengen, want niets is zo mooi als de boeken met de lessen van Silver Birch.

Het niveau van het huidige mediumschap is niet meer zo hoog als vijftig jaar geleden. Maar ik denk niet dat dat komt doordat we geen mediums meer zouden hebben. Ik denk dat het probleem zit in de opleiding. De **kerken**¹ waar mensen naartoe gaan om

¹Kerken: in het Verenigd Koninkrijk is het Spiritualisme een religie. In de bijbehorende kerken worden spiritualistische diensten gehouden waarbij ook contact wordt gelegd met overleden dierbaren van aanwezigen in de zaal.

getraind te worden, kampen met een tekort aan docenten; capabele leerkrachten die veel weten van het onderwerp en die precies weten wat ze doen. Ook waren er in het verleden veel meer mediums die geboren leken te zijn met een bijzondere gave. Het lijkt erop dat dat soort mediums er nu niet meer is.

Ik denk dat mensen, voordat ze een opleiding in mediumschap gaan volgen, eerst moeten leren hoe het mediumschap werkt en wie en wat zichzelf eigenlijk zijn. We moeten eerst weten hoe wijzelf zijn opgebouwd, dat we ons via verschillende kanalen kunnen uitdrukken, wat het verschil is tussen ons fysieke lichaam, ons etherische lichaam en de andere lichamen die we hebben en die allemaal bijeen worden gehouden door de krachten van de Spirit. We moeten de tijd nemen om mensen uit te leggen hoe wij mensen in elkaar steken. En dat de spirituele wereld om ons heen is en dat wij leven in werelden binnen werelden.

Pas na deze lessen zou de docent ze naar het volgende niveau kunnen brengen: het ontdekken van spirituele zaken, zoals het leren versmelten met God. Linken met God en de spirituele wereld is mogelijk na periodes waarin wordt gemediteerd. En potentiële mediums hebben een docent nodig die verstand heeft van meditatie en die ze hierbij kan helpen.

Natuurlijk bestaat de kans dat potentiële mediums niemand kennen die ze kan helpen bij hun ontwikkeling, hetgeen de ontwikkeling zeer moeilijk maakt. Er zijn maar weinig goede boeken over een opleiding op deze manier en de boeken die er zijn, moeten eigenlijk herschreven en aangepast worden aan deze tijd.

Wij, de SNU, willen folders gaan uitbrengen die in elk geval wat hulp bieden. Verder bieden wij schriftelijke cursussen en we organiseren nu goede praktische cursussen op Stansted Hall, bedoeld voor serieuze studenten. Eerst wordt gewerkt aan bewustwording van de Spirit en het opdoen van kennis daarover. Dat is een belangrijke basis voor wie zichzelf op deze manier wil ontwikkelen. Daarna volgen de eerste oefeningen, gevolgd door de intensievere opleiding op het gevorderdenniveau.

Uiteindelijk hopen we centra door het hele land op te

zetten, maar dan moeten we eerst docenten hebben die opgeleid zijn om mensen op deze manier te begeleiden en die in kunnen zien wat mediums-in-opleiding in elke fase van hun ontwikkeling nodig hebben.

Zodra mensen zich bewust worden van wat ze in essentie zijn, zullen ze zich ook gaan bezighouden met God, de spirituele wereld en liefde. Maar weinigen kennen de echte betekenis van waarover ze dan spreken. Ze kunnen hun mediumschap pas gaan ontwikkelen wanneer ze die betekenis wel kennen. Konden we mensen maar leren dat God gelijk staat aan spirit en kracht en dat we met God moeten versmelten, omdat mediumschap, in mijn ogen, een roeping is. Iets dat we alleen goed kunnen ontwikkelen als we het ook als een roeping ervaren, een sterke drang die ons aanspoort om steeds weer te willen groeien. Die roeping moet komen van God en de spirituele wereld.

Voordat we met onze opleiding beginnen, moeten we eerst kijken naar onze spirituele kant. Weg van onze intellectuele kant, en meer in de richting van kennis en wijsheid. Natuurlijk is het ook belangrijk om gevoelig te zijn, maar het belangrijkste is een spirituele kijk op de wereld, het besef dat we goddelijk zijn. Mediums moeten bereid zijn om te veranderen, zodat ze deze materiële wereld los kunnen laten en zich kunnen ontwikkelen naar een hoger niveau waar ze het spirituele los kunnen zien van het aardse. Daarom is het belangrijk dat ze allereerst de motivatie in zichzelf voelen om deze weg te gaan. Waar halen ze anders de kracht en de vastberadenheid vandaan die ze nodig zullen hebben om zich verder te ontwikkelen?

Ik ben van mening dat een leerling in het eerste deel van zijn of haar mediamieke ontwikkeling moet kunnen terugvallen op een medium met visie. Na de eerste fase, een ontdekkingsreis op het gebied van het spirituele, zou deze docent moeten zien op welk vlak de leerling steun en aanmoediging nodig heeft. In deze fase dient het kaf van het koren gescheiden te worden.

Sommige leerlingen zullen het namelijk niet in zich hebben om zich ver te kunnen ontwikkelen. En de docent dient daar eerlijk

over te zijn. Hij of zij moet duidelijk inzien waarom iemand zich wil ontwikkelen. Ik had geluk. Toen ik een kind was, zag ik de mensen in de spirituele wereld helder voor me en kon hun stemmen horen. Ik was al een medium. Ik communiceerde al met de andere kant. Ik luisterde naar mensen die in mijn beleving nog helemaal niet aan de andere kant waren. Ik zag ze als echte mensen. En ik had een geweldige moeder die vertrouwen in mij had. Zij leerde me van begin af aan dat ik bereid moest zijn om te geven en niet om te nemen. Ze maakte me ervan bewust dat ik mij ontwikkelde om de mensheid te dienen; de spirituele kant stond voorop, niet de materiële.

Wanneer ik een potentieel medium ontmoet, kijk ik altijd eerst of deze persoon anderen wil dienen. En wanneer ik weet dat die gedachte in het hart zit, weet ik ook dat God hem of haar kan brengen tot op elk niveau.

Veel mensen betreuren het dat het niveau van mediumschap en het spiritualisme niet meer zo hoog is als vroeger. Dan zien ze over het hoofd dat we hebben geleerd van hoe het vroeger was en dat we daardoor zijn gegroeid. Dat het leven is veranderd.

Vroeger waren families hechter. En er was niet zoveel geluid, drukte en snelheid als nu. Ik geloof ook dat er een reden was dat in die tijd de spirituele wereld zich zo duidelijk manifesteerde; ze wisten daar dat er een grote behoefte was op aarde om 'gevoeld' te worden en dus werden er mediums geboren die deden wat ze moesten doen in een omgeving die op dat moment voldeed aan de voorwaarden die juist was volgens de spirituele wereld.

De mensen leefden in die tijd ook meer samen. Er was meer saamhorigheid en vriendschap. Spiritualiteit en mediumschap zijn nu anders vergeleken met toen, maar dat klopt ook, aangezien we in een andere tijd leven. Sommige dingen zijn we kwijtgeraakt en andere hebben we juist verkregen.

Ik geloof bijvoorbeeld niet dat de cirkels van vijftig, zestig jaar geleden zo goed waren als ze nu zijn. En ik geloof ook niet dat we gevorderde mediums nog hoeven leren bidden

tot en versmelten met God. Dat hoort meer bij de eerste fase van ontwikkeling. Als we willen praten met God, dan is dat privé en dan moet iemand dat ook dagelijks doen. Een goed medium is opmerkzaam en zal al kijkend en uitproberend leren hoe te bidden in het openbaar. Tijdens de lessen moet alle tijd besteed worden aan de ontwikkeling van je mediumschap en de voor jou juiste vorm daarvan. Het leven van een medium is een groot gebed. Een medium kan zich alleen heel ver ontwikkelen wanneer hij of zij de diepe stilte in zichzelf ervaren heeft en de aanwezigheid van God voelt in gebed.

Ik denk dat het materialisme heel sterk is, gezien het feit dat het lijkt alsof de wereld erdoor gevangen is tegenwoordig. Het is een manier van leven geworden. Het spiritualisme biedt daar tegenwicht aan omdat het gaat over de spirituele kant van de mens en om het overtuigen van mensen dat er werelden zijn in werelden. Dat deze materiële wereld er ooit niet meer zal zijn, dat ons lichaam er ooit niet meer zal zijn.

Zichtbare dingen zijn illusies; dingen die echt zijn, zijn onzichtbaar. Dat is wat het spiritualisme vooral moet leren. En dat lijken we vergeten te zijn. We zijn nu vooral geïnteresseerd in materiële zaken en dat vind ik jammer. We moeten mensen helpen bij hun mediamieke ontwikkeling, niet om zich te verrijken, maar voor de spirituele wereld. Dat is waar het hele idee van ontwikkeling om draait volgens mij.

Helderhorendheid¹ kan alleen ontwikkeld worden door mediums, omdat de geluiden en vibraties waar het om gaat komen van niveaus die zo hoog liggen, dat ze los staan van onze wereld. Het is een misverstand dat deze geluiden gehoord worden met onze fysieke oren, zoals men vroeger dacht. Nu we dit fenomeen beter bestudeerd hebben, weten we dat helderhorendheid onderdeel is van het zesde zintuig.

¹*Helderhorendheid: samen met helderziendheid, heldervoelendheid, helderruikendheid en helderwetendheid zijn dit de vijf energetische zintuigen waarmee een medium zijn of haar informatie uit de spirituele wereld ontvangt.*

Ik ben zelf helderhorend. Toen mijn moeder daar achter kwam, besloot ze om mij sterk bewust te maken van deze gave. Ze stopte watten in mijn oren die ze daarna ook nog afbond, zodat ik helemaal geen geluiden meer kon horen om mij heen. Zo werkte ze aan mijn spirituele ontwikkeling en liet ze me luisteren naar spirituele stemmen die niet van deze wereld kwamen. Ik had vaak problemen met mijn keel die heel erg droog werd, waardoor ik veel water moest drinken. Toen begon ik me te realiseren dat de geluiden die ik hoorde niet via mijn oren kwamen, maar via mijn keel. Mijn strottenhoofd werd gebruikt door de Spirit! Ik heb veel geleerd van die ervaring.

Als we naar een student kijken, is het belangrijk om te zien waar de kracht zich opbouwt en waar het licht is. Is dat rond de keel, dan weten we dat het hier gaat om iemand met aanleg voor helderhorendheid en dan moeten we ervoor zorgen dat hij of zij goed met deze gave leert werken.

Veel mediums ontwikkelen hun gave niet goed omdat ze zich er niet voldoende van bewust zijn. Alle mediums worden geboren met een actief zesde zintuig. En er is een enorm verschil tussen psychisch helderziendheid en mediamieke helderziendheid. Om helderziend te worden moet je 'soul power' ontwikkelen zodat de spirituele wereld zich kan manifesteren en het beeld je kan bereiken. Je moet leren dat we ontvangers zijn. En je moet het verschil leren ervaren tussen psychometrie, dat vooral te maken heeft met de geest en met de gevoeligheid en de communicatie met de geesten in de spirituele wereld, waarbij het gaat om het versmelten met andere niveaus van bewustzijn. We zijn op dit moment druk bezig met het begeleiden van de mediums van nu en ze voor te bereiden op de omstandigheden van nu.

Helderziendheid kan op twee niveaus gebruikt worden. Het is mogelijk helderziend te zijn, zonder een medium te zijn. We spreken pas over mediumschap als mensen kunnen communiceren met de geesten van de mensen die overleden zijn.

Iemand die werkt met psychometrie, is gevoelig voor de

omgeving en situaties met mensen en kan soms helpen bij het vinden van antwoorden waar mensen naar op zoek zijn. Een medium werkt met mensen in de spirituele wereld en moet bewijzen dat mensen spirituele wezens zijn en dat wanneer ons lichaam sterft, ons etherische lichaam voortleeft en overgaat naar de andere kant, wat een wereld binnen onze wereld is.

Ik heb hier veel over nagedacht en dit is hoe ik helderziendheid zie. Er is helderziendheid waarmee we mensen kunnen vertellen over de situatie rondom iemand, maar die is beperkt. Als we contact maken met de spirituele wereld en dan onze helderziendheid gebruiken, krijgen we een zeer heldere kijk op de huidige situatie van de cliënt, maar ook op de situatie zoals die zal worden. Deze vorm van helderziendheid is dus niet beperkt.

We zijn in staat om vooruit te kijken en duidelijk de weg te zien die deze persoon zal gaan. Er komen dan allerlei gedachten tot ons van een niveau dat veel hoger is dan het fysieke of het geestelijke, namelijk die van een hogere dimensie. Dat is een prachtige ervaring. Vervolgens moet het medium leren hoe de beelden geïnterpreteerd dienen te worden. Dat is helderziendheid.

Ik geloof dat de toekomst voorspeld kan worden, maar alleen door een medium. Ik geloof niet dat dat kan met behulp van psychometrie, in elk geval niet op een constant niveau. De ene keer lukt het heel goed en de volgende keer niet. Wie naar een medium gaat dat met die hogere dimensie werkt, mag verwachten dat dat medium weet wat hem of haar te wachten staat. Niet vanwege het lot, maar omdat de spirits het weten.

Als we met de geesten communiceren, dan brengen ze ons kennis, ideeën en gedachten in de vorm van een beeld. Al doende leren we hoe we deze beelden dienen te interpreteren. De betrouwbaarheid van deze informatie hangt voor een groot deel af van het niveau waar de communicatie vandaan komt. Een medium mag pas informatie doorgeven wanneer duidelijk is dat de spirits er zijn en dat hij of zij werkt met die hoge energieën.

We moeten er echt zeker van zijn dat we met andere werelden communiceren, met dimensies waar de waarheid heerst.

En daarom hamer ik ook zo op het belang van scholing. We moeten dit vak goed leren. Ikzelf heb heel veel geleerd door mijn eigen mediumschap goed te bestuderen. Ik werk nu meer dan zestig jaar en ik heb in die tijd heel veel kennis opgedaan over het mediumschap.

De klant krijgt altijd meer tijdens een privéconsult dan tijdens een contact bij een openbare demonstratie. Het ene medium is beter in het één, de ander in het ander. Ik hou van allebei. Maar waar ik niet van hou is onvoorbereid aan de slag gaan. Voor beide typen werk bereid ik me graag goed voor.

Om het mediumschap meer bekendheid te geven, heb ik vooral veel gedemonstreerd voor grotere zalen. Ik ben in staat om het publiek daar goed te bereiken met mijn boodschap, dankzij het feit dat ik mijn krachten speciaal voor dit doel heb ontwikkeld. Ik kan mij, binnen zeer korte tijd, bewust worden van de spirituele wereld, omdat ik de voorwaarden kan creëren die zij nodig hebben om zich aan mij te tonen. Daar bedoel ik mee dat ik geleerd heb om mijzelf over het psychic niveau heen te tillen om zo duidelijk met de spirituele wereld te communiceren.

Op dat moment komt het hele gebouw ineens tot leven, het leven van de spirituele wereld. Ik creëer dan een brug zodat we ons van de ene staat van bewustzijn naar de andere kunnen verplaatsen. Bij een privéconsult, moet je je allereerst openstellen voor de klant, maar tegelijkertijd heb je ook een sterk gevoel van liefde nodig en moet je de kracht van je ziel opbouwen.

Maak altijd goed onderscheid tussen een privéconsult waarbij het alleen om de klant gaat, en eentje waarbij de Spirit is betrokken. Ik heb meer met die laatste categorie. Ik vind het prettig om de kracht op te bouwen waarin mensen uit hogere sferen zichzelf aan mij kunnen laten zien. Ik vind het prettig om de aanwezigheid te kunnen voelen van diegenen in de spirituele wereld met wie ik al jaren samenwerk en ik weet dat, als dat het geval is, het consult goed zal verlopen. En wanneer ik in een situatie kom waarin de informatie die ik doorgeef niet wordt herkend, dat ik me dan kan richten tot deze spirituele helpers die zoveel meer weten

dan ik en me weer verder kunnen helpen.

Een goed medium kan zowel privéconsulten geven als demonstraties. Alle mensen die ik getraind heb in mijn kerk, geven goede privé-sittings en ik ben ervan overtuigd dat dat een uitstekende training is voor het werken op het podium.

Er zijn ook nog andere vormen van mediumschap, zoals bijvoorbeeld via automatisch schrift. Dat is een zeldzame gave. En iemand die deze gave heeft, moet een speciale opleiding krijgen.

Tot een aantal jaar geleden hadden we nog aardig wat mensen die dit talent hadden en erin waren getraind, maar er zijn er nog maar weinig over. Automatisch schrift betekent niet dat je iets opschrijft omdat je geïnspireerd bent. Bij automatisch schrift wordt je gebruikt als een kanaal. Je hand wordt gebruikt door de Spirit en het schrijven gaat buiten jou om. Zo wordt er een boodschap overgebracht. Een medium met deze gave moet hierin worden begeleid buiten een gewone oefencirkel om, met hooguit een of twee anderen erbij. Zo kan dit talent naar boven worden gehaald en kan uitgezocht worden wie er op deze manier via het medium contact probeert te zoeken. Het is belangrijk dat daarbij alle aanwijzingen die de spirituele wereld geeft, worden opgevolgd.

Ik heb zelf altijd veel interesse gehad voor psychometrie omdat mijn moeder mij daarin getraind heeft en ik heb ook altijd veel baat gehad bij deze ontwikkeling van mijn gevoeligheid. Vooral tijdens de eerste fase van ontwikkeling van het mediumschap is dit een belangrijk onderdeel. Daarna kunnen we gevoeliger worden voor trillingen die samenhangen met hogere energieën. Zelfs mediums die als mediums geboren worden, zoals ik, moeten al deze fases doorlopen, zodat we ze kunnen begrijpen en leren hoe we onze krachten dienen te gebruiken.

Het is een gave en wie goed wil worden in psychometrie, moet een hele ontwikkeling doormaken. Psychometrie betekent het voelen van de energie van bijvoorbeeld een voorwerp en aan de hand daarvan het kunnen aanvoelen van de geschiedenis, de gedachten, gevoelens en ambities van iemand die dat voorwerp eerder in handen heeft gehad. Je begint bij het heden en bouwt het

vervolgens uit naar het karakter van die persoon. Daarna ga je stapje voor stapje kijken naar het verleden van deze persoon.

Mijn moeder gaf me eens een steen die afkomstig was uit Egypte. Ze vroeg me allereerst om te kijken wie deze steen had meegenomen. Niet wát het was, maar wie het was die deze steen als laatste had vastgehouden. Het lukte me om een beeld te schetsen van de betreffende man en zijn karakter. Zijn naam kreeg ik niet door, maar ik kon hem wel vrij nauwkeurig omschrijven. Vervolgens wilde moeder dat ik ging voelen waar hij was toen hij de steen in zijn handen had en ik zag hem in Egypte. Dit alles verliep stapsgewijs en duurde een paar weken. Ik begon steeds weer bij het begin. Maar uiteindelijk kon ik het begin overslaan en op zoek gaan naar weer nieuwe informatie.

Wie wil gaan werken met psychometrie, moet daarbij individueel begeleid worden. Het vereist veel tijd en geduld. Maar als je ermee kunt werken, hoef je minder informatie te vragen van de spirituele wereld. Wanneer een klant binnenkomt, weet je meteen waar die voor komt. Daar hoef je geen energie meer in te steken en zo kun je je meer concentreren op je werk als medium, op je communicatie met de Spirit. Psychometrie mag alleen juist gebruikt worden. Het gaat niet over de toekomst, alleen over het heden en het verleden.

Ik herinner mij een consult met een man, een vriend van de familie, die mijn advies vroeg over een stuk land waarvan hij niet wist wat hij ermee moest doen. Ik 'keek' en zag huizen en wegen. Dat stelde hem teleur, want hij wilde het eigenlijk ergens anders voor gebruiken. Maar wat ik had gedaan was eerst via psychometrie naar het land kijken en daarna via mijn mediumschap, om vanuit het heden in die tijdloze wereld te kunnen komen! Alleen een ervaren medium is daartoe in staat. Het duurde tien jaar, maar ik bleek uiteindelijk wel gelijk te hebben. Ik wist wat hij wilde, dat hij moest weten wat er met dat land zou gaan gebeuren en daarom bleef ik niet hangen in het heden.

Er wordt me wel eens gevraagd wat ik vind van pendelen, maar daar weet ik niet veel vanaf. Ik denk wel dat pendels

beïnvloed kunnen worden door de geest, net zoals dat kan met tafels. Dat heb ik erop tegen. Mijn moeder gebruikte wel eens een pendel en met veel succes, maar mijn interesse heeft het nooit gewekt.

Het **ouija bord**¹: ik heb wel mensen gekend in het verleden die daar goede resultaten mee bereikten. Ik zie het niet als iets dat we moeten aanmoedigen, behalve misschien aan diegenen die een gave hebben voor automatisch schrijven of anderen die overgenomen kunnen worden door de spirituele wereld zodat die hun hand kan gebruiken.

Zoals bij alles gaat het erom waarom we het gebruiken en hoe. Als de intenties niet zuiver zijn, moet het niet gedaan worden want de geest kan invloed hebben. Ik denk dat lepelbuigers wel bewezen hebben dat de geest een sterke invloed kan hebben op materie. Dat wordt nog wel eens vergeten.

Ik geloof wel in astrologie. Hoewel ook hier geldt dat het ervan afhangt hoe je het gebruikt. Het is niet bedoeld om er de toekomst mee te voorspellen, of het te gebruiken voor de grap. Maar als we geïnteresseerd zijn in de invloed van de sterren op mensen en het doel daarvan in het leven, dan kan het een belangrijke rol spelen. Ik heb veel cursussen astrologie gevolgd. En ik heb een sterk verband ontdekt tussen auralezen en psychometrie en astrologie. Ik was zelfs in staat om naar iemand te kijken en alleen op basis van wat ik 'zag' te zeggen onder welk sterrenbeeld en op welke datum iemand geboren was.

Veel spiritualisten verdiepen zich niet in andere vormen van gevoeligheid, maar ik ben wel altijd nieuwsgierig geweest naar het leven en de mogelijkheden die er zijn om te 'weten' en die niet altijd gebruikt worden. Niet dat ik ze allemaal gebruik. En tegenwoordig heb ik er al helemaal geen tijd meer voor, maar andere energieën spelen wel net zo goed een rol in het leven en in het grote geheel.

¹*Ouija bord: een bord met letters en enkele woorden en een bijbehorend aanwijsinstrument dat vastgehouden wordt door een aantal mensen die rondom een tafel zitten. De spirituele wereld stuurt dit aanwijsinstrument naar de letters op het bord om zo boodschappen door kunnen geven aan de aanwezigen.*

Mensen hebben verschillende manieren om zich te focussen en zo bij hun gevoeligheid te komen. Zo kon mijn moeder heel goed handlezen, maar ik geloof niet dat ze veel wist van de betekenissen van de verschillende lijnen. Ze gebruikte de hand als focus en daarin zag ze haar beelden.

Wie gebruik maakt van dit soort gaven, maar niet kan communiceren met de spirituele wereld, kan eigenlijk alleen maar raden naar wat de toekomst brengt. Ik denk dat handpalmen, theeblaadjes, kaarten en dat soort dingen vooral gebruikt worden als concentratiemiddel. Het is psychisch manier van werken, geen spirituele manier. En het verschil is dat de spirituele manier van werken visies oplevert die komen van de mensen in hogere spirituele sferen.

Ik ben niet tegen het werken via psychometrie, alleen het bewijst niet het bestaan van de spirituele wereld, het bestaan van werelden in werelden. Ik vind het belangrijker om mensen te leren over het leven, over hoe prachtig het leven op deze wereld is, maar dat het tegelijkertijd niet meer is dan een voorproefje op een toekomst waarin het leven doorgaat. En ik denk dat dat alleen via het spiritualisme verteld kan worden. Dat brengt ons naar het centrum van al het leven: God. Zonder de kennis van het leven na de dood en de bewijzen daarvan vanuit het spiritualisme, is het leven betekenisloos.

Maar wat is dan een medium? Ik zie mediums graag als voertuigen. We moeten namelijk oppassen dat wij als mediums niet proberen om de spirituele wereld naar onze hand te willen zetten, of om overledenen te dwingen om door te komen. Vroeger werd er vaak gezegd dat we 'de doden oproepen'. We moeten er waakzaam voor zijn dat we dat niet doen.

Ik denk dat er veel cirkels zijn geweest waarbij het doel was om de spirituele wereld op te roepen. Dat is een verkeerde benadering. Het is in de eerste plaats de bedoeling dat wij mediums ons realiseren dat we ons moeten afstemmen op dat wat bekend staat als de etherische wereld. Veel spiritualisten doen dat met als specifiek doel om uit te vinden hoe wij contact kunnen

leggen met iemand die is overleden, om te ontdekken of er leven is na de dood, of het leven een doel heeft.

Voordat we dat kunnen doen, moeten we de gevoeligheid ontwikkelen om deze communicatie mogelijk te maken. Daarom moet het medium getraind worden om zich los te kunnen maken van deze dimensie van het leven, de materiële wereld, om zijn of haar bewustzijn te verhogen tot een ander niveau, waar de zintuigen op een veel hogere frequentie werken dan hier op aarde. Dat is van essentieel belang om de andere wereld dichterbij te kunnen laten komen in de vorm van beelden.

Het medium in opleiding moet leren om het fysieke te kunnen ontstijgen om in die andere dimensie te komen, die van de etherische wereld. Het medium blijft daarbij op aarde, maar wordt steeds beter in het gebruiken van de zintuigen op het niveau van die andere dimensie. Zo worden ze een schip dat door de Spirit gevuld kan worden met informatie. Ze worden ontvangers, zonder dat zij aan de spirituele wereld vertellen welke informatie zij graag willen ontvangen. Vervolgens moeten ze leren om de tekens en de wonderen die ze ontvangen en ervaren, goed te interpreteren. Ze verwoorden de gevoelens en gedachten van diegenen die tot hen gekomen zijn en worden zo een informatiekanaal van die wereld.

Dat interpreteren moet een medium kunnen. En we moeten het spirituele in ons altijd blijven ontwikkelen. Hoe kunnen we de liefde van een kind overbrengen als we zelf niet van kinderen houden? Hoe kun je vertellen over de liefde van een dier als je zelf dieren haat? We kunnen alleen dat doorgeven wat we zelf begrijpen.

Daarom is het ook zo belangrijk dat je je breed ontwikkelt als je zo'n schip wilt worden en dat je je bewust wordt van die andere wereld en de mensen die daar leven. Want het zijn levende mensen die je proberen te vertellen hoe heerlijk het is dat ze eindelijk kunnen laten weten dat ze er nog zijn.

Wanneer je informatie krijgt als medium, moet je het brengen zoals je het krijgt. Je moet bereid zijn om het te voelen zoals het is, om alle omstandigheden te ervaren zoals ze zijn en om alle

niveaus van bewustzijn en van geestelijke gesteldheid te begrijpen, zodat je de informatie doorgeeft zonder er iets van jezelf aan toe te voegen en zonder dat jouw onderbewustzijn deze informatie kleurt. Je moet niet zelf conclusies gaan trekken, maar gewoon vertellen wat je ontvangt... met liefde.

De essentie van trance is dat de informatie niet via een tussenpersoon – het medium – wordt gegeven. Het is een projectie van de persoon aan gene zijde door het medium, zonder dat het medium van invloed kan zijn op de informatie. Daarom is het zo belangrijk dat het medium in een onbewuste toestand verkeert. Het is dan ook zeer moeilijk om deze toestand te bereiken, maar niettemin zijn er in het verleden geweldige trance-mediums geweest en is er vandaag de dag nog steeds een aantal dat in zo'n diepe staat van trance kan geraken, dat de persoonlijkheid van de Spirit zich kan manifesteren. In dit geval is het medium dus een zuiver schip.

Wie deze gave heeft, moet goed getraind worden om een nog diepere trance-staat te kunnen bereiken. Zo kan de spirituele wereld haar ideeën, emoties en eigen woorden doorgeven, zonder tussenkomst van wie dan ook. Het is een prachtige vorm van mediumschap en ik zou willen dat we meer mensen hadden met het talent hiervoor. Hoe mooi helderhorendheid en helderziendheid ook zijn, de boodschap komt toch altijd via een persoon, maar bij trance is het de spirituele wereld die direct doorkomt.

Er zijn ook mediums die spreken via direct voice terwijl ze in een normale staat van bewustzijn verkeren. Maar dat blijken altijd weer mediums te zijn die in het begin van hun ontwikkeling in diepe trance werkten. Dat kan niet anders omdat ze anders niet de krachten toe kunnen laten en deze vorm van mediumschap kunnen laten plaatsvinden.

Bij direct voice wordt het **etherische strottenhoofd**¹ van

¹Het etherische strottenhoofd: elk lichaamsdeel van een fysiek lichaam heeft zijn etherische dubbelganger in het etherische lichaam. Het etherische strottenhoofd wordt gebruikt en ook van ectoplasma voorzien door de spirituele wereld om als instrument te gebruiken bij het spreken van de spirituele wereld door een trompet die in een séance-ruimte zweeft, verbonden via ectoplasma met het fysieke trance medium.

het medium gebruikt en er komt ook ectoplasma aan te pas. Deze twee worden door de krachten van boven bij elkaar gebracht. Vaak wordt de trompet dan nog gebruikt om het volume van de stemmen te vergroten. Fysiek mediumschap is een groot en ingewikkeld onderwerp en eigenlijk heb je een heel boek nodig om het uitgebreid te kunnen behandelen.

Trance is de basis voor alle vormen van fysiek mediumschap. Direct voice is er een prachtig voorbeeld van. Wie daartoe in staat is, moet zijn ontwikkeling ondergaan in samenwerking met de Spirit. Daar wordt het eigenlijke werk gedaan. Wij doen in feite niets meer meer dan de voorwaarden scheppen. In deze tijd zouden we ons op deze vorm van mediumschap moeten richten. Ik vind het heel jammer dat dat niet gebeurt. En dat komt door gebrek aan kennis en opleidingsmogelijkheden.

Maar het is een essentiële en bijzondere gave. Hoe kunnen we nou advies inwinnen van de grote denkers in de spirituele wereld zonder de mensen die het door kunnen geven? De wereld heeft het nodig, nu meer dan ooit. Daarom is het belangrijk dat dit soort mediumschap, en de sleutel daartoe, weer wordt herontdekt.

En we moeten mensen aanmoedigen om zich ermee bezig te houden, maar wel op de juiste manier. We moeten zorgen dat ze zich er niet op storten zonder enige voorkennis. Ze dienen te weten waar ze mee te maken hebben. En we kunnen ze alleen toelaten als ze God gevonden hebben. Ze moeten wel begrijpen dat alles wat doorkomt, van een spiritueel niveau afkomstig is en niet van een psychic niveau. Dit alles is belangrijk. Ik geloof dat als we daarin slagen, als we de boel op orde hebben en het spiritualisme tot leven kunnen brengen, dat er dan licht zal komen op deze wereld. Dan hoeven we de toekomst niet meer te vrezen, zoals we dat nu wel doen, omdat we zullen begrijpen dat we in veilige handen zijn, de echte handen van de spirituele wereld.

Er is een duidelijk verband tussen spiritualisme en spiritualiteit. Ik heb zorgen gehad over het fenomeen spiritualiteit, vooral wanneer 'spirituele' mensen mediums werden. Ik ben van mening dat mediums eerst moeten leren mediteren en zich spiritueel

bewust moeten worden voordat ze hun gaven gaan trainen. Ik kan dit niet genoeg benadrukken! Hun ontwikkeling moet als laatste komen en een goede voorbereiding is het begin, want als we niet zorgen dat het niveau van het spiritueel bewustzijn gehandhaafd blijft, dan zal het niveau van mediums steeds lager worden.

Dat is ook een van de problemen van onze mediums, helaas. Vaak hebben ze een bepaald niveau bereikt, waarna ze niet meer proberen om beter te worden. Zo blijven ze hangen en benaderen ze hun werk veel meer vanuit een materieel standpunt in plaats van een spiritueel standpunt. Zelfzuchtigheid en verheerlijking vormen een probleem, maar zolang we spirituele groei het belangrijkste vinden, kan dat probleem misschien opgelost worden. Roem en geld zijn altijd een bedreiging geweest voor het spiritualisme. En het antwoord daarop zou moeten wezen dat we nooit moeten vergeten om nederig te zijn.

Hoofdstuk 14

Mijn grootste liefde

Als ik terugkijk op mijn leven, dan bestaat mijn levenswerk eigenlijk uit drie dingen. Het eerste was duidelijk voorbeschikt: ik zou een medium zijn. Over het tweede en derde was de Spirit iets minder duidelijk. Maar tegelijkertijd was het zo helder dat de andere wereld invloed had op bepaalde gebeurtenissen, dat ik zeker weet dat ze erbij betrokken was en dat mijn leven is geweest zoals het moest zijn.

Misschien heb ik niet alles gedaan zoals ik het had moeten doen. Er zijn een paar dingen die ik graag over had willen doen als dat zou kunnen, maar ik geloof oprecht dat ik mijn best heb gedaan en gehandeld heb volgens mijn innerlijke, spirituele richtingsgevoel.

Mijn grootste liefde is Stansted Hall. Ik denk dat deze plek voor mij nog belangrijker is dan de SNU. In de SNU zie ik een instrument dat, wanneer het goed ontwikkeld wordt, het spiritualisme de hele wereld over kan laten gaan. In Stansted Hall zie ik de dromen van onze pioniers, en mijn werk heeft altijd in het teken gestaan van het realiseren van deze dromen.

Misschien, of nee natuurlijk, zouden beide zaken elkaar moeten aanvullen. Ik zie het ene als een taak en het ander als een droom en ze zijn beide even belangrijk. Een mens komt zo ver als zijn dromen hem dragen.

Ik kreeg al met Stansted te maken voordat dat in handen van de SNU kwam. Het begon allemaal met de toenmalige eigenaar: Arthur Findlay. Een groot man waar het spiritualisme veel aan te danken heeft, niet alleen vanwege de boeken die hij erover geschreven heeft, maar ook vanwege zijn laatste grote geschenk aan ons: Stansted Hall, de plek waar het Arthur Findlay College zich bevindt.

Findlay vond het belangrijk om de boodschap van het spiritualisme wereldwijd bekendheid te geven. De boodschap dat er leven is na de dood, dat het leven nooit stopt, dat het altijd maar doorgaat.

Ik weet zeker dat toen hij Stansted Hall kocht om er te gaan wonen met zijn familie, hij nog geen idee had dat hij het op een dag zou overdragen aan de SNU. Ik denk zelfs dat de spirituele wereld op dat moment invloed uitoefende en daarmee een mogelijkheid schiep voor de toekomst.

Eenieder die dit prachtige oude landhuis ooit heeft bezocht, zal het misschien erg groot hebben gevonden als woonhuis voor slechts drie mensen. Maar zo was de levensstijl in die tijd voor mensen zoals Arthur.

Ik herinner me nog goed dat ik hem voor het eerst hoorde spreken. Dat was lang geleden, in Brighton, tijdens een conferentie van de SNU. Hij hield daar een prachtige toespraak over het spiritualisme en ik was diep onder de indruk van zijn woorden. Hij was een bijzondere persoonlijkheid en hij sprak op een zeer levendige manier.

Wat ik toen nog niet wist – en wat ik niet eens durfde te dromen – was dat ik ooit bij hem thuis uitgenodigd zou worden. Dat gebeurde een jaar of twee voor zijn overlijden. Ik kreeg een bericht dat hij mij wilde ontmoeten.

Ik denk dat ik me toen nog niet realiseerde welk doel hij voor ogen had. Ik denk nu dat hij op een of andere manier 'wist' dat ik een belangrijke rol zou spelen in het realiseren van de toekomstdroom die hij zelfs op zijn leeftijd nog had. Misschien was hij bang dat zonder mijn bemoeienis het conservatieve deel van de unie het voor het zeggen zou krijgen, wat een succesvolle toekomst van het Arthur Findlay College in de weg zou hebben gestaan.

Arthur Findlay was een sterke persoonlijkheid, daarom was ik een beetje nerveus voor onze ontmoeting. Hij stak zijn mening niet onder stoelen of banken, wist wat hij wilde en hij mocht je of hij mocht je niet. Er zat niets tussenin.

Hij was een zeer succesvolle zakenman die door hard werken zijn sporen in de wereld had verdiend. Hij had veel boeken geschreven over het spiritualisme en werd alom gerespecteerd. Hij was de grondlegger van het International Institute for Psychical Research, bekleedde veel posities en was ook nog gevraagd voor

de functie van ere-vicevoorzitter van de SNU.

Ik had in die tijd een auto, waar ik nog altijd met liefde aan terugdenk. Ik noemde haar 'Lydia' en heb uiteindelijk met veel moeite afstand van haar gedaan toen mijn toenmalige werkgever vond dat het tijd werd voor een andere wagen.

Ik reed door het dorpje Stansted en vroeg daar aan iemand hoe ik bij Stansted Hall kwam. Ik werd verwezen naar een plek met twee hekken waar ik de oprijlaan moest oprijden. Die oprijlaan leek eindeloos lang. Ik was diep onder de indruk, vooral toen ik de binnenplaats opreed.

Ik kom uit een goede familie, maar van bescheiden komaf en ik vond het dan ook heel bijzonder dat een familie op zo'n prachtige plek kon wonen. Zelfs aan de buitenkant had het landhuis iets glorieus en het leek wat op zichzelf te staan, terwijl het, op een vreemde manier, toch ook weer deel uitmaakte van de landelijke omgeving. Ik kreeg een beetje een gevoel van tijdloosheid.

Ik was wat te vroeg, dus ik besloot nog even te wachten want ik wist zeker dat Mr Findlay het niet prettig zou vinden als ik er al voor de afgesproken tijd zou zijn. Het was een prachtige dag en ik genoot terwijl ik zat te wachten, ondertussen mijn horloge goed in de gaten houdend, want ik wist ook zeker dat ik niet te laat moest komen.

Ik belde precies om twee uur aan en werd binnen gelaten. Ik liep door de prachtige hal met de indrukwekkende trap aan mijn linkerkant en al die schitterende schilderijen aan de muren. Een ontzagwekkend en inspirerend moment, dat was het. Ik heb altijd gehouden van mooie dingen en op dat moment was ik omringd door schoonheid. De lucht leek haast elektrisch geladen. Ik voelde de spiritualiteit, de vrede. Overal stonden bloemen. De meubels glommen. Door de ramen zag ik de goed onderhouden tuinen.

Het was een enorme ervaring. En die eerste indruk van stille en elegante spiritualiteit waar alles van doordrongen leek te zijn, ben ik nooit meer vergeten. Ik voelde een diep ontzag en was er stil van. De man die me had binnengelaten, bracht me naar de studeerkamer. Ik vroeg me af of hij een butler was, zoals ik ze wel eens in films had

gezien. Later kwam ik erachter dat hij dat niet was, maar die indruk had hij wel gewekt.

Arthur ontving mij en we begroetten elkaar. Nadat we een tijdje met elkaar gesproken hadden, vroeg hij of ik hem een consult wilde geven. Dat deed ik.

Het lukte me om contact voor hem te leggen met veel verschillende mensen die allemaal al lang geleden waren overgegaan. Ik kon hun grote liefde voor hem overbrengen en hun herinneringen aan voorbije tijden en nog veel meer bewijzen.

Hij was er erg blij mee. Daarna dronken we thee, terwijl hij me zijn vertelde over zijn dromen en plannen waarin hij Standsted Hall zag als een plek waar les gegeven zou gaan worden. Arthur vertelde me dat hij dit prachtige landhuis wilde nalaten aan het spiritualisme. Hij had het gevoel dat de SNU het meest geschikt was om dat wat hij voor ogen had, ook echt te realiseren.

Toen ik wegreed, zat mijn hoofd vol met gedachten. Ik vroeg me af of de SNU inderdaad zijn droom kon realiseren om van Stansted een school voor mediums te maken. Hij wilde een schoolhoofd aanstellen en een groep van leraren. En hij wilde dat deze plek alleen voor dat doel gebruikt zou worden.

Ik had mijn ernstige twijfels over de haalbaarheid van dit alles, aangezien ik een beetje een idee had van wat een en ander zou gaan kosten. Arthur wilde dat alles kleinschalig zou blijven, met niet meer dan twintig of vijftig studenten tegelijk. Ik vraag me vaak af wat hij gedacht moet hebben toen hij zag waartoe zijn droombeeld uitgroeide.

Mr Findlay wilde dat de lessen zouden worden gegeven aan studenten die al hadden bewezen dat ze het talent hadden om medium te worden. En dat ze zich er verder zouden kunnen ontwikkelen voordat ze het land in zouden gaan om te werken.

Toen hij overleed en overging naar de spirituele wereld en de SNU zich aan de opgelegde taak ging wijden, kwamen er veel problemen aan het licht die Findlay niet had voorzien. Hij had een bedrag willen nalaten dat gebruikt kon worden voor het onderhoud, maar een groot deel van dat geld verdween op een

of andere manier. Helaas, want geldgebrek maakte alles een stuk gecompliceerder.

Ik had in die tijd nog geen belangrijke positie binnen de SNU. Ik zat niet in het bestuur, zelfs niet op lokaal of districtsniveau. Ik had een reputatie weten op te bouwen als medium, dankzij mijn sterke contact met de spirituele wereld en mijn vermogen om letterlijke boodschappen uit die wereld door te geven. Mijn manier van werken had veel aandacht getrokken.

Verder ging al mijn tijd op aan mijn kerk waar ik voorzitter van was en natuurlijk aan mijn demonstraties door het land. Daarnaast moest ik ook nog de kost verdienen, dus ik was een vrij drukbezet mens en ik had geen plannen om lid te worden van het bestuur van de SNU.

Ik was dan ook zeer verbaasd toen ik een uitnodiging ontving om een Class B-lid te worden van de SNU en plaats te nemen in het landelijke bestuur. Zoals gezegd: ik had nooit deel uitgemaakt van het bestuur op districtsniveau, wat toch de gangbare weg is om zo'n positie te bereiken. Ik vroeg me in die tijd vaak af waarom het allemaal zo liep. Nu kan ik, terugkijkend, vaststellen dat het allemaal onderdeel was van het grote plan.

Arthur Findlay was een toegewijde spiritualist, maar ik weet zeker dat zijn plan om zijn woning toe te vertrouwen aan zijn passie pas een paar jaar voor zijn dood ontstond. Ik was diep onder de indruk van mijn eerste bezoek aan Stansted, maar de eerste keer dat ik die oprijlaan opreed, kon ik niet vermoeden hoe vaak ik die weg nog af zou leggen in mijn leven. Ik wist toen ook nog niet dat ik het instrument zou worden waarmee Stansted Hall gered zou worden voor de SNU. Maar dat is wel hoe het gegaan is.

Natuurlijk zag ik de enorme potentie van de ligging van het gebouw; in een rustige omgeving maar tegelijkertijd dicht bij het vliegveld, waardoor mensen van over de hele wereld gemakkelijk naar ons toe konden komen. Ik had ook het gevoel dat het Britse spiritualisme zich enorm zou gaan verspreiden en ik wist dat spirituele kennis de toekomst zou veranderen. Daar geloof ik nog steeds in.

Arthur Findlay kon niet weten hoezeer hij werd ingezet

door de spirituele wereld. Door Stansted Hall destijds te kopen en er vervolgens mediums uit te nodigen, wat hij vaak deed. Om in die heerlijke atmosfeer te zitten en er inspiratie te vinden voor het schrijven van zijn boeken, die nu klassiekers zijn op het gebied van spirituele kennis. En om het vervolgens allemaal over te dragen aan de SNU om zijn levenswerk verder uit te bouwen. Wie durft er nog aan te twifelen dat de Spirit hier de hand in had? Ik niet!

Ik herinner me hoe moeilijk de eerste jaren waren nadat de SNU Stansted Hall had overgenomen. We moesten toestemming krijgen om het gebouw een andere functie te geven. Sommige kamers moesten gemoderniseerd worden om er mensen in te kunnen laten verblijven en daar wilden we ons inkomen uithalen. We hadden zulke hoge overheadkosten dat we het soms zelf bijna niet konden geloven en daar moesten we het geld voor bij elkaar zien te krijgen!

Het ministerie dat ging over het vliegveld dacht daar anders over en ging aanvankelijk niet met onze plannen akkoord. Ik denk dat ze toen al voorzagen dat het vliegveld zo zou gaan uitbreiden en ze wilden er zeker van zijn dat ze geen problemen zouden krijgen wanneer ze onze grond wilden opkopen. Maar langzaam maar zeker kwamen ze op andere gedachten en toonden ze geen interesse meer in ons stuk land.

Door de ontmoeting met Arthur en het feit dat hij zijn dromen aan mij had voorgelegd en ik in die dromen geloofde, voelde ik me verantwoordelijk voor het laten uitkomen van zijn droom. Dat de Spirit daarbij invloed uitoefende op mijn gevoelens, dat was voor mij duidelijk. Maar ik moest ook oppassen.

Natuurlijk leidde dit onderwerp tot strijd. De helft van de SNU-leden zag Stansted Hall als een witte olifant die de toch al schaarse middelen opvrat en daarmee andere belangrijke ontwikkelingen elders in het land in de weg stond. Er waren kerken die hun verbouwingsplannen een jaar moesten opschorten omdat het geld daarvoor naar Stansted was gegaan en begrijpelijkerwijs waren sommige mensen daar boos over. Zij wilden dat we Stansted zouden verkopen omdat het financieel zo'n zware last was.

De SNU ging al door een zware tijd halverwege de jaren zestig. We hadden veel schulden bij de bank. Eigenlijk hadden we schulden bij iedereen! Dat was beangstigend en het kostte ons veel moeite om een oplossing te vinden hoe we ons uit deze puinhoop konden werken.

Het was in die tijd dat ik de beslissing nam dat ik de SNU zou gaan steunen, hoewel ik toen nog niet wist dat het, vanaf dat moment, mijn levenswerk zou worden!

Ik had een hele bijzondere, spirituele ervaring die me deed realiseren waarom ik deze taak toegewezen had gekregen, die ik later zal vertellen. Ik besepte dat we vooruit moesten en dat we onszelf moesten gaan neerzetten om iets te betekenen in de wereld. Ik heb het geluk gehad dat de Spirit me altijd de weg heeft gewezen en dat die weg later altijd juist bleek te zijn.

Door heel hard te werken en dankzij veel fantastische en gulle mensen, is het ons gelukt om de situatie te keren en zo een succes te maken van iets dat ook gemakkelijk een mislukking had kunnen worden.

Ik ben ervan overtuigd dat het mijn taak was om Stansted op orde te krijgen en te maken tot wat het nu is: een centrum waar mensen van over de hele wereld naartoe komen voor mediamieke training, een plek met de juiste atmosfeer voor de ontwikkeling van spiritualistische mediums.

Niet iedereen had deze taak op zich kunnen nemen. Ik denk dat ik ben gekozen, allereerst vanwege mijn capaciteiten als medium, waardoor ik in staat was om aan het hoofd van de opleiding te staan en ten tweede doordat ik uiteindelijk de voorzitter van de SNU zou worden en daarmee in een positie zou komen waarin ik invloed kon uitoefenen op anderen.

Spiritualisten van over de hele wereld weten Engeland inmiddels te vinden. Het niveau van mediumschap in dit land is hoger dan waar dan ook. We mogen nooit vergeten welke verantwoordelijkheid daarmee op onze schouders rust.

Ik weet niet of hij zich ook realiseerde dat Engeland een spiritueel centrum zou worden in de toekomst, maar hij wist wel dat

Engeland een spiritueel centrum moest hebben. Dit gebouw is nu als een monument voor het honderdjarig bestaan van onze beweging. Daarmee hebben we iets dat verder niemand anders heeft. Het is ons gelukt om Stansted open te houden, ondanks alle problemen door de jaren heen.

Met dank aan Arthur Findlay, alle helpers en gidsen in de spirituele wereld, de mediums, leraren en studenten die binnen de muren van dit gebouw hebben gewerkt. Van heinde en verre komen mensen om te horen wat we te vertellen hebben. En ze gaan weg met meer kennis en begrip over God en het leven dan ze daarvoor hadden.

Toen we Stansted overnamen, was het een woning. De voorzieningen waren tamelijk primitief. Het riool bleek uit te komen in een kuil. Geen probleem voor een klein huishouden, maar wel voor een college waar mensen gehuisvest zouden worden. We hadden een vergunning nodig om de riolering te kunnen vernieuwen. Zelfs het plaatsen van extra toiletten was een probleem. Alle vloeren waren van steen en beton gemaakt waar niet doorheen geboord kon worden, dus hoe konden we er dan pijpen doorheen leggen?

Sommige slaapkamers moesten opgesplitst worden. Van die van Arthur zelf zijn er zelfs drie gemaakt! Er moesten bad- en doucheruimtes komen en elektriciteit moest worden aangelegd. Bedden en beddengoed, bestek en borden, het moest allemaal worden aangeschaft. Nooduitgangen werden aangebracht. Het klinkt vrij eenvoudig, maar het moest wel allemaal gebeuren. En dat ging stukje bij beetje, kamer voor kamer.

Over de nooduitgangen zijn veel klachten geweest. Ze gingen dicht met zo'n harde klap, dat mensen die al sliepen er wakker van schrokken.

In de eerste jaren konden de mensen alleen thee halen in een klein kamertje, vlak bij de lift. Als ze met hun kopje door die zware deuren moesten, was het oppassen dat ze niet knoeiden. Dankzij The Friends of Stansted zijn alle kamers inmiddels voorzien van een eigen waterkoker, zodat dat probleem is opgelost.

Niemand heeft geweten hoe weinig het heeft gescheeld dat de SNU en het Arthur Findlay College failliet waren gegaan. Er zijn maar drie mensen die de hele waarheid hieromtrent kennen. Maar ik had Arthur Findlay's droombeeld overgenomen. Het was mijn eigen visioen geworden en ik wist dat het de wens was van de Spirit dat dit college er zou komen.

Door Findlay's toekomstdroom was ik zeer geïnteresseerd geraakt in de SNU. Ik begreep dat de verbindingslijn die ik had met de spirituele wereld, ook de toekomst bepaalde van de SNU en Stansted Hall.

Op een of andere manier waren ze met elkaar verbonden. Mijn leven hier op aarde was voorspeld en ik wist wat mijn levensdoel was. Het kan een ontzagwekkende ervaring zijn om je eigen lotsbestemming voor ogen te zien. Ik heb wanhopige momenten gekend, maar ik heb de hoop nooit opgegeven.

Hoofdstuk 15

Een witte olifant?

Ik heb nooit goed tegen onenigheid gekund. Liever leid ik een rustig leven, maar soms worden we met dingen geconfronteerd waarin we de juiste keuzes moeten maken. Ik had daarbij het geluk dat ik een overtuiging had en hulp kreeg.

In het jaar dat ik voorzitter werd van de SNU, verklaarde Percy Wilson, een veteraan op het gebied van het spiritualisme, dat de SNU nog maar twee jaar zou bestaan. En zo zag het er ook uit in de die periode, want we waren bijna failliet.

Het was een vreselijk gevoel om aan het hoofd te staan van een organisatie die op het punt stond om in te storten. Dus ik maakte me veel zorgen.

De verbouwingen aan Stansted Hall leverden ons veel kritiek op, want we stonden voor duizenden ponden in het krijt en vanaf het moment dat het gebouw geopend was, waren die schulden steeds groter geworden. In 1964 had de SNU een inkomen van 1352 pond, maar we gaven 2849 pond uit. In 1969 was ons inkomen weliswaar gestegen tot 17.511 pond, maar de uitgaven waren evenredig toegenomen.

Er leek geen uitzicht op verbetering. Na zes jaar hadden we een schuld van 25.669 pond! We hadden meer dan 100.000 pond uitgegeven aan de renovatie van Stansted Hall. Er gingen stemmen op die zeiden dat we het gebouw moesten verkopen om uit de schulden te komen. Ik begreep de angst van onze leden wel, maar zelfs als ik me had laten overhalen tot verkoop, dan had dat nog niet alle problemen opgelost. Dus we moesten voor een andere oplossing kiezen.

Ook ik was bang, maar dat kon ik niet laten zien, want als nieuwe voorzitter moest ik natuurlijk zelfvertrouwen uitstralen. Ik piekerde hoe we dit moesten oplossen. Ik besprak het met de National Council en met mijn vrienden in de spirituele wereld.

Percy Wilson wees me erop dat het Britten Memorial Trust en het Arthur Findlay College eigenlijk dezelfde doelen nastreefden. De grote spiritualiste uit het Victoriaanse tijdperk, Emma Hardinge Britten, had al ooit het beeld voor ogen gehad van een School voor Profeten. Hoewel ze dit tijdens haar leven nooit heeft mogen meemaken, werd haar droom in 1900 alsnog gerealiseerd in de vorm van het Britten Memorial Institute and Library in Manchester.

In die tijd waren het hoofdkantoor van de SNU en het British Lyceum beide gevestigd in het Britten Trust in Manchester. De verhuurder van dat gebouw wilde ons er eigenlijk uit hebben om het te kunnen verbouwen en zo kwamen we op de gedachte om beide organisaties op Stansted te vestigen en met elkaar te combineren. De besturen gingen akkoord en zo konden we een aanzienlijk bedrag besparen.

Daarmee waren we er nog niet, maar deze beslissing nam wel een groot deel van de druk op mij weg. Ik richtte The Friends of Stansted op, we organiseerden bijeenkomsten om geld op te halen. Er waren veel mensen die genereus doneerden en niet alleen in de vorm van geld.

Door de jaren heen hebben de Friends veel betekend voor Stansted Hall. Dankzij hen is het meubilair opgeknapt, hebben we nieuwe gordijnen kunnen aanschaffen, hebben mensen geschilderd, behangen en in de tuinen geholpen. Ik vraag me wel eens af waar we zonder deze hulp waren geweest. Ik ben nog altijd lid van het bestuur, een taak die ik niet snel zal opgeven.

We gaven een keer een tuinfeest waarmee we in een dag 560 pond ophaalden. Dat klinkt in deze tijd niet als veel geld omdat de prijzen ondertussen erg gestegen zijn, maar in die tijd was dat een prachtig bedrag. En ook met kleine bedragen konden we grootse dingen tot stand brengen.

Ik weet nog dat de dag werd geopend door Clark Findlay uit Aberdeen, de neef van Arthur. Healer Nan Mackenzie en haar man John schonken de hal een vleugel, waar ik op speelde terwijl Frank Tams zong. We zongen Bless This House, wat erg in de smaak viel. Frank had een prachtige stem en ik kon nog altijd goed

pianospelen. Ik vond het heerlijk om te spelen voor mijn vrienden en ik heb dat daarna nog veel vaker gedaan, maar dit optreden staat in mijn geheugen gegrift.

Het was een geweldige dag! Er kwamen nog twee concertpianisten en die begeleidden Jean Buck, een bekende operazangeres die ook te zien was op de BBC. Ik weet niet meer wat ze speelden, maar iedereen vermaakte zich. We hadden meer dan vijfhonderd mensen over de vloer en het was hard werken om alles goed te laten verlopen.

In het begin kwamen we ook wel eens met een klein groepje mensen bijeen op Stansted Hall. Dan kookten we zelf en bereikten zoveel. Er was een geweldige moestuin waar we ook de groenten uit haalden voor onze gasten. Uiteindelijk bleken de kosten te hoog en bleek de oogst te klein zodat we met die tuin moesten stoppen.

Ik denk nog vaak terug aan die tijd, zeker nu we eigenlijk een constante stroom aan gasten hebben op Stansted Hall. De meesten daarvan zijn studenten, maar er zijn ook mensen die alleen maar komen om de bijzondere sfeer van het gebouw te ervaren.

Ik weet dat we er goed aan gedaan hebben om de Hall aan te houden en er een spiritueel centrum van te maken dat nu wereldwijde bekendheid geniet. Als we Stansted verkocht zouden hebben, had dat misschien onze financiële situatie verlicht, maar ik ben ervan overtuigd dat het een verwoestend effect gehad zou hebben met grote gevolgen voor onze hele organisatie. Geld rolt. Altijd.

Maar wat zouden we de volgende generatie nagelaten hebben als we Stansted Hall niet hadden aangehouden? En hoe hadden we het moeten uitleggen aan de spirituele wereld als dit ideaal, deze droom was verkocht? Hoe hadden we al die mensen onder ogen moeten komen die vertrouwen hielden in de Spirit en die zoveel werk en moeite en geld in Stansted hadden gestoken?

Ik krijg zoveel brieven van mensen. Soms in de vreemdste talen. Ze schrijven hoeveel hun verblijf op Stansted betekend heeft, wat ze er geleerd hebben en hoe het hun leven heeft veranderd. Al

die ervaringen nemen ze mee naar huis, vaak in landen waar niet eens spirituele kerken zijn, laat staan een spiritueel centrum als het Arthur Findlay College.

We hebben ook veel plezier gehad op Stansted. Samenwerken schept een band en als je keer op keer terugkomt naar dezelfde plaats om samen te werken, dan word je goede vrienden. Daar hou ik van.

Ik herinner mijn eerste Dinner Dance als voorzitter van zowel de Friends, als de SNU. Moeder was erbij, in goede gezondheid, en er was ook een aantal vrienden. Mijn goede vriend en de grote kracht achter de Psychic News, Maurice Barbanell, was eregast. Ik had de eer om namens de Friends of Stansted Hall tweeduizend pond te overhandigen aan de SNU, waarmee onze schuld weer wat minder werd.

Er waren verschillende mensen van verschillende organisaties aanwezig. We moeten samenwerken. Zelfs al komen onze geloofsovertuigingen niet helemaal overeen, we geloven wel allemaal in het spiritualisme. En dat is het bijzondere van Stansted. Het is van de SNU, maar iedereen is welkom.

Eenheid, dat was ook het onderwerp van mijn toespraak die avond. Dat is vaak mijn doel geweest, zoals het dat nog steeds is en ook altijd zal zijn.

Een hoogtepunt was het jaar dat er ook centrale verwarming werd aangelegd op de bovenverdiepingen. Vanaf toen konden we meer maanden per jaar ons gebouw openen voor studenten. Veel dank ben ik verschuldigd aan Christene en Roy Wandless die altijd een grote steun zijn geweest voor mij en de Hall. En er zijn nog zoveel anderen die ik dankbaar ben voor hun tijd, energie en geld. Sommigen zijn inmiddels al overleden. Iemand als Eva French, die eigenhandig vele duizenden ponden bijeen heeft gebracht voor de Hall.

Mijn nieuwe droom is het oprichten van een Healing Clinic in de Hall. In mijn ogen zal spirituele healing steeds belangrijker worden en ik denk dat we de afgelopen jaren te weinig aandacht hebben besteed aan dit gebied. Terwijl het zo'n belangrijk onderdeel van ons werk is.

Het was in de **sanctuary**¹ van Stansted Hall dat de eerste bijeenkomst plaatsvond van het bestuur van de Guild of Spiritualist Healers.

In 1975 hoorde ik over het schijnbaar zeer bijzondere werk van een Filippijnse healer genaamd Juan Blanche. Hij deed ook aan 'psychic surgery', zoals dat wordt genoemd. Daarbij is het medium, zonder het gebruik van instrumenten, in staat om het lichaam te openen en op die manier te genezen.

Ik vond dat we in elk geval aandacht aan deze vorm van healing moesten besteden en ik nodigde Mr Blanche uit op Stansted Hall. Ik vond dit zo belangrijk, dat ik zelfs persoonlijk zijn reis- en verblijfkosten wilde betalen.

Daarna zou er een speciale conferentie komen over alle aspecten van healing. Ik was zeer enthousiast en opgewonden over dit hele project. We rekenden op zo'n tweehonderd belangstellenden voor Mr Blanche en alles was gereed voor de ontvangst van die hoeveelheid mensen. Extra personeel, feesttenten voor in de tuin, geluidsinstallaties en zelfs spiegels zodat iedereen de operaties goed kon volgen.

Ik ontving een telegram uit Hongkong waarin stond dat Mr Blanche onderweg was. Moeder zou ook naar Stansted komen, maar ze veranderde van gedachte. Ik vroeg haar waarom, want ik wist dat ze belangstelling had.

"Hij komt niet, Gordon", zei ze. "Frank was bij me en hij zei dat het geen zin had om naar Stansted te komen, aangezien Mr Blanche Manilla niet verlaten heeft." Mijn goede vriend Frank, die een jaar eerder was overleden, had altijd al nauw contact gehad met moeder. Ik dacht dat hij het mis had, ging verder niet met moeder in discussie en liet haar thuis.

¹ *Sanctuary: plaats waar kerkdiensten voor spiritualisten worden gehouden. Letterlijk betekent het: een heilige plaats. Op Stansted Hall is de sanctuary het aangebouwde gedeelte waar de spiritualistische diensten worden gehouden.*

Ik vertelde het een paar mensen op Stansted, een beetje als een grap want wij waren helemaal klaar voor het bezoek. Er kwamen mensen uit de hele wereld en ik weigerde te geloven dat alles voor niets was geweest! Bovendien had ik zelf healing nodig, voor mijn stem. Ik had een auto-ongeluk gehad en sindsdien was mijn stemgeluid veranderd in een irritant soort van gefluister. Ik was ervan overtuigd dat moeder ernaast zat, maar ik had beter moeten weten.

Toen Mr Blanche niet kwam opdagen, werden we eerst boos. Aanvankelijk konden we niet eens uitvinden waar hij was. Toen werd ik bezorgd en vroeg me af of er iets met hem gebeurd was.

Ik voelde me verantwoordelijk voor de mensen, waarvan er velen van ver waren gekomen om een healing van hem te ontvangen, en ook voor alle voorbereidingen die we hadden getroffen. Ik was de drijvende kracht achter dit evenement en ik voelde me er echt beroerd onder. Toen kwam er weer een telegram. Godzijdank was er in elk geval geen ongeluk gebeurd. Mr Blanche had geen visum kunnen krijgen en was, zoals moeder al zei, Manilla niet eens uitgekomen.

Ik wist voor een paar mensen een healing te regelen voordat ze Stansted weer zouden verlaten. Een van hen was Gwen Williams uit Wales. Ik zag haar zitten in de Sanctuary en pakte haar hand vast. Haar dochter was er ook bij. En Peter Williams, een vriend van me.

Al snel kwamen mijn gidsen en Paddy stelde zichzelf voor. Hij gaf Gwen een volledige diagnose van haar fysieke problemen. Daarna gaf Peter haar een healing. Ik wist dat ze daarmee geholpen was, want ze voelde al onmiddellijk verbetering van de klachten.

Grappig genoeg kreeg mijn stem, tijdens het praatje van Paddy, zijn kracht terug. Maar zodra ik uit trance kwam, begon ik meteen weer te fluisteren, helaas. Het kwam in die tijd nog niet in mij op om ook healing voor mijzelf te vragen.

Ik was vastbesloten dat we een keer die Filippijnse healers aan het werk moesten zien, maar het zou nog drie jaar duren voordat we daartoe de kans kregen.

Uiteindelijk, in 1978, lukte het me om David en Helen Elizalde naar Engeland te halen en ze een demonstratie te laten geven op Stansted. Het bleken twee zeer jonge, charmante en getalenteerde mensen te zijn.

Helen woonde aanvankelijk in Australië, waar ze getrouwd was met een succesvolle arts en werkte als schoonheidsspecialiste. Op een dag hoorde zij een stem die van haar vroeg om naar de Filippijnen af te reizen om daar voor de armen te gaan werken.

Helen aarzelde niet, maar haar echtgenoot voelde er niets voor om alles achter te laten wat hij in Australië had opgebouwd op aanraden van 'een stem'. En zo scheidden hun wegen. Helen wist zeker dat dit was wat ze moest doen en deze overtuiging gaf haar moed. Op de Filippijnen ontmoette ze David en het was voor haar meteen duidelijk dat ze met hem zou gaan samenwerken.

David bleek een soortgelijke ervaring te hebben gehad als Helen en voelde zich geroepen om te gaan werken met zijn gave voor healing. Ze vestigden een kliniek in het huis dat ze hadden gekregen van een dankbare patiënt, hielpen iedereen die hun hulp nodig had en namen alleen giften aan.

Helaas was dit te weinig om het werk vol te kunnen houden. Uiteindelijk moesten ze terug naar Australië om daar verder te werken. De armoede van de Filippijnen had het gewonnen van hun goede bedoelingen. Ze hadden zelf armoede geleden en hadden te weinig middelen om de broertjes en zusjes van David te onderhouden.

Het klinkt als een dramatisch verhaal, maar toen ze het me vertelden, in de Blue Room op Stansted, twijfelde ik geen seconde aan de waarheid ervan.

Wanneer Helen en David aan het werk zijn, zijn ze spiritueel met elkaar verbonden en horen ze beiden een 'donderachtige stem' die hen aanwijzingen geeft. Ze horen deze stem tegelijkertijd, hoewel die voor anderen niet hoorbaar is. Soms werken ze ook gescheiden van elkaar. Toen ze op Stansted waren, werkten ze in tenten die we hadden neergezet in de Sanctuary.

Er is in Engeland nog veel kwaad over ze gesproken. Het

meest pijnlijke gerucht was dat ze geld zouden vragen voor hun werk en enorme bedragen zouden verdienen. Bij deze wil ik benadrukken dat ze helemaal niets vroegen. Ze kregen hun onkosten vergoed en nog een bescheiden bedrag voor hun tijd en inspanningen.

Dat lijkt me billijk. We vroegen de patiënten om een bedrag van tien pond. Hiervoor kregen ze twee consulten en een operatie wanneer die nodig was. Garanties konden niet gegeven worden en er werden veel successen geboekt, zowel in 1978 als het jaar daarna. Zo ook bij mijzelf.

Want ja, ik besloot van deze vorm van healing gebruik te maken. Veel mensen weten dat ik jaren problemen met mijn gezondheid heb gehad. Zo waren mijn benen af en toe opgezwollen en heb ik last gehad van ontstoken aderen.

David stelde een te hoog suikergehalte vast – wat bleek te kloppen – en opereerde me aan mijn... borst! Zo'n tachtig mensen waren daar getuige van. En ik denk dat velen zich hebben afgevraagd wat er gaande was, omdat de meesten wisten dat ik juist problemen had in mijn onderlichaam. Wat noch zij, noch de Elizades wisten, was dat ik al een tijdje last had van hevige pijnen in de borst.

Er waren röntgenfoto's gemaakt waarop te zien was dat er littekenweefsel zat in mijn longen. Ik had last van kortademigheid en duizeligheid, maar na de operatie voelde ik mij stukken beter. Het vreemde is dat mijn benen er ook van opknaptten. Het was wonderbaarlijk. David en Helen hadden namelijk helemaal niets gedaan met mijn benen, maar al de volgende dag namen de zwellingen af.

We hadden twee mensen uitgenodigd van het BBC-programma Nationwide. Dat was geen geheim. Later liet iemand weten tijdens de operatie in het geheim bloed te hebben meegenomen in een handschoen. En dat onderzoek had uitgewezen dat dit geen menselijk bloed was, maar afkomstig van iets wat op een varken leek.

Het is eigenaardig dat het bloed dat ik had laten onderzoeken wel menselijk bleek, terwijl beide bloedmonsters van dezelfde bron

afkomstig waren, namelijk: van mij!

Ik kan dit soort beschuldigingen niet bevatten. Want natuurlijk is het niet zo dat we op Stansted bloed bewaren, van mensen of van dieren.

De ruimte was ook niet afgesloten. Mensen liepen in en uit en konden zien wat er gebeurde. De gordijnen waren meestal open. Er waren cameraploegen en verslaggevers uit het hele land aanwezig. Helaas vertelden ze niet de volledige waarheid in het programma zoals het werd uitgezonden. Dat vind ik niet eerlijk van ze.

Er werden goochelaars aan het woord gelaten die zeiden dat David en Helen kleine ballonnetjes met bloed onder hun vingers verborgen hadden tijdens de operaties. Wat een nonsens. Waar zouden ze die kleine ballonnetjes dan vandaan halen?

Ik zie het al voor me, hoe het personeel op Stansted aan de keukentafel zit, met een theelepeltje in de ene hand en stukjes rubber in de andere en een grote kom met bloed voor zich en dat ze dan zeggen: "Alstublieft meneer Higginson, wilt u deze mensen hier niet meer uitnodigen?"

Een belachelijke gedachte. Maar het was in feite wel wat die goochelaar beweerde, namelijk dat wij zorgden voor de bloedballonnetjes, dat we ze ergens opgeslagen hadden en dat we naderhand zorgden dat de lege ballonnetjes verdwenen. Er werd niet bij verteld hoe we dat dan deden, ten overstaan van zoveel ooggetuigen. En hoe we iedereen zo ver hadden weten te krijgen dat ze hun mond erover hielden.

Mijn hemel, wat was ik boos toen ik de kranten las en zag wat er op tv werd uitgezonden. We hadden zoveel werk verricht en er waren zoveel mensen geholpen! Niet iedereen was genezen, maar dat was ook nooit beloofd.

Het is zo makkelijk om negatief te reageren op iets dat ongewoon is en niet begrepen wordt. Ik weet niet of deze vorm van healing geschikt is voor Groot-Brittannië, maar ik zie het wel als onze taak om dit soort dingen te bestuderen.

We hebben een aantal patiënten nog gevolgd en

ontdekten dat sommigen er lang baat bij hadden en anderen maar kort. Maar dat is niet het belangrijkste volgens mij. Vaak is er een onderliggende oorzaak voor een ziekte. En als die niet behandeld wordt, kunnen de symptomen opnieuw optreden. Bij alle behandelingen op Stansted werd mensen aangeraden om daarna, in hun eigen spiritualistische gemeente, healings te blijven ontvangen.

We hebben de Elizades niet meer uit kunnen nodigen. De kritiek mondde uiteindelijk uit in een aanklacht waar we overigens nooit op hebben kunnen reageren. We kregen het namelijk te horen via de landelijke pers.

Toen we navraag deden, werd ons verteld dat als de Elizades zouden terugkeren, ze aangehouden zouden kunnen worden voor ondervraging in verband met een aanklacht van het jaar ervoor. Ik begreep hier niets van, maar we wilden twee zulke toegewijde mensen niet aan zoiets onwaardigs onderwerpen.

Dit alles werpt een hele nieuwe – of is het juist een oude? – blik op healing. Zoals gezegd weet ik niet of dit type healing geschikt is voor Engeland. Het wijkt af van de manier waarop de Guild of Spiritualist Healers, die lid is van de SNU, healing definieert.

Maar ik wil wel dat er meer aandacht komt voor healing op Stansted. Het liefst zou ik zelfs een gedegen ziekenhuis of een kliniek op het terrein willen openen. Daar zouden we allerlei behandelingsvormen aan kunnen bieden. Ik weet, het klinkt ambitieus, maar ik geloof echt dat daar plek voor is binnen de SNU.

Ik ben er ook zeker van dat er een grote toekomst is voor healing en allerlei andere, daaraan verwante therapieën. We zouden ook eens naar preventieve behandelwijzen kunnen kijken, bijvoorbeeld door vast te stellen waar zich in het lichaam mogelijk problemen voor kunnen gaan doen en daar oplossingen voor vinden. De afgelopen twee jaar heb ik nieuw leven geblazen in iets wat ik al eerder had ingevoerd op Stansted, namelijk speciale healingweken. Tijdens die weken kunnen mensen op Stansted verblijven en ondertussen op allerlei wijzen behandeld worden. Ze kunnen dan rekenen op ondersteuning van mensen die begrijpen waar ze

doorheen gaan.

Ik onderzoek ook nog de mogelijkheid om een kliniek te openen waar mensen allerlei verschillende soorten aanvullende therapieën kunnen krijgen, zoals aromatherapie, acupunctuur en reflexologie. Een consult zou men van tevoren moeten boeken en wij zouden dan beschikken over een lijst met specialisten die we kunnen oproepen. Zo kunnen we eerst uitzoeken bij welke behandelingsvorm iemand het meest gebaat is en daarna de betreffende behandelaar laten komen.

Ik ben ervan overtuigd dat Stansted een ideale plek is voor een dergelijk centrum. Als het een succes zou blijken te zijn, zouden we meer van dit soort centra kunnen opzetten in de rest van Engeland. In Brazilië bestaan speciale ziekenhuizen waar deze vormen van therapie worden gegeven. Dus waarom niet bij ons?

Als ik kijk naar de toekomst van het lesgeven, dan vind ik – en ik heb dit al vaak gezegd, zowel tijdens bijeenkomsten als in interviews in de kranten – dat we meer aandacht moeten besteden aan onze jonge mediums. Ik heb dit ook besproken met de een aantal commissievoorzitters van de SNU, zoals Vi Kipling en Rose Thompson, beide zeer capabele mensen.

Zij hebben belangrijk werk verricht in het aanpassen en updaten van de syllabus voor onze studenten en van de methode om mensen te beoordelen, waardoor ze nu zeer professioneel zijn geworden. Ik denk dat daar behoefte aan is, hoewel ik altijd goed in de gaten zal blijven houden dat dat niet ten koste gaat van het spirituele aspect van ons werk. Want als we dat verliezen, dan verliezen we datgene wat vitaal is voor het spiritualisme en betreden we het glibberige pad van de orthodoxie.

Soms is het moeilijk om het evenwicht tussen die twee te bewaren. Aan de ene kant moet Stansted zich verder ontwikkelen tot een echte hogeschool en dat vraagt om een professionele aanpak. Maar sommige van onze beste mediums hebben geen academische manier van denken en we mogen deze mensen beslist niet verliezen. Ze hebben teveel gedaan voor het spiritualisme om ze zomaar buiten te sluiten, alleen maar omdat ze niet graag

examens doen.

Ik heb de organisatie van sommige weken die ik altijd graag deed los moeten laten. Zoals bijvoorbeeld de weken met de thema's 'Simplicity' en 'Awareness', beide beginnersweken. Ik heb ze overgedragen aan mijn goede vriendin, het medium Mavis Pittilla. Ik wilde graag meer weken voor de gevorderden kunnen organiseren, diegenen die het beginnersdeel hadden afgerond.

Ik ben me er wel van bewust dat er maar weinig mensen zijn die zich meer dan één of hooguit twee weken per jaar op Stansted kunnen veroorloven en dat bracht me op het idee van weken waarin we meerdere niveaus konden aanbieden, zodat mensen altijd verder konden vanaf het niveau waar ze gebleven waren. Ik denk dat dit de beste oplossing is tot het moment waarop we studenten kunnen subsidiëren om voltijds te studeren aan Stansted.

Ik heb een fonds waaruit ik de opleiding van bepaalde jonge mediums aan Stansted betaal. Vaak stort ik hierin de vergoeding die kerken mij geven voor een demonstratie.

Ooit hoop ik dat serieuze studenten zes maanden of een jaar naar Stansted komen, zodat we ze bij de hand kunnen nemen. Daarna kunnen ze het land in als goed getrainde mediums.

Natuurlijk weet ik dat dit toekomstmuziek is, maar we moeten ook vooruit durven kijken en durven zien hoe de dingen zouden moeten zijn, in plaats van hoe ze nu zijn. Ik heb altijd het geloof gehad dat de Spirit ons zal helpen om onszelf te helpen.

Hoofdstuk 16

Goed bewijs

Scholing is zo belangrijk voor wie wil gaan werken voor de spirituele wereld – ik kan het niet genoeg benadrukken. Ik heb altijd openlijk verklaard dat we nog te weinig voorbereid zijn op het overdragen van onze kennis aan onze jongere mediums, zodat ze goed beslagen ten ijs komen.

Er zijn er zoveel die het vak niet goed geleerd hebben. Daarom vind ik dat er een goede opleiding moet komen voor leraren. Onze toekomst ligt in de handen van diegenen die nu net om de hoek komen kijken. En het gebeurt maar al te vaak dat ze niet eens weten wat goed bewijs is van leven na de dood.

Dit onderwerp zou aan alle studenten van begin af aan onderwezen moeten worden. En misschien zelfs al voordat ze aan hun opleiding beginnen. Er zijn teveel mediums die al wel demonstraties geven, maar die er niet hard genoeg voor werken om goed bewijs te leveren. Die niet weten wat goed bewijs is van leven na de dood – en die niet doorhebben wanneer ze helemaal geen bewijs leveren!

Toen ik nog jong was, had ik het geluk dat eerst mijn moeder ervoor zorgde dat ik er hard voor werkte en dat ik een goede opleiding kreeg. En dat ik later zo veel zulke goede mediums mocht ontmoeten. Het is belangrijk voor een potentieel medium om goed te kijken naar anderen.

Niet om ze daarna na te doen, maar om te observeren, om te zien dat het bewijs dat ze leveren ook daadwerkelijk afkomstig is uit de spirituele wereld. Om in te zien dat ze de tijd moeten nemen om de communicator in de spirituele wereld eerst te leren kennen en om te begrijpen dat ze moeten werken met de liefde van de Spirit, met aan de ene kant nederigheid en aan de andere kant zekerheid doordat je voelt dat je een sterke link hebt met de spirituele wereld.

Ik herinner me een demonstratie waarbij Ernest Thompson

zou spreken. Ik was jong, een jaar of zestien en ik zag er leuk uit in die tijd: slank, knap en goed gekleed. Ik hield altijd al van mooie kleren en probeerde er op mijn best uit te zien. Aan de ene kant had ik vertrouwen in de spirituele wereld, maar aan de andere kant had ik de onzekerheid van een jongeman.

Ik kwam aan. En Ernest Thompson, een van de groten in het spiritualisme, zei tegen me: "Gordon, ik wil graag dat jij straks begint met demonstreren." "O, maar dat kan ik niet", antwoordde ik. "Ja, dat kun je wel", zei hij.

Ik begon in die tijd nooit als eerste. Ik liet altijd eerst de spreker het pad effenen om daarna zelf te floreren. Toen Ernest voet bij stuk hield, vroeg ik hem: "Waarom moet ik eigenlijk eerst?" Maar dat wilde hij niet vertellen. Dus ik stemde uiteindelijk in, terwijl ik dacht: 'Als ik thuiskom, vertel ik het moeder.' Toen ik zestien was vertelde ik mijn moeder nog alles!

Ik gaf mijn demonstratie en ging zitten in de veronderstelling dat er vervolgens een hymne gezongen zou worden waarna de toespraak zou volgen. Maar nee, er kwam geen hymne. Ernest vroeg aan alle mensen waarvoor ik een contact had gemaakt om te gaan staan. Nou dacht ik die avond dat ik het er fantastisch van af had gebracht, dus ik maakte me aanvankelijk niet al teveel zorgen.

Ernest begon hele gedetailleerde vragen te stellen aan alle ontvangers over de boodschappen die ze van mij gekregen hadden. Het bleek dat hij alles in steno had opgeschreven. En hij ondervroeg vooral een dame in het bijzonder. Ik had contact gemaakt met haar overleden echtgenoot en had goed bewijs daarvoor geleverd volgens mijzelf en ook volgens de dame.

Nadat Ernest alles wat ik had gezegd had doorgenomen, stelde hij vast dat het redelijk goed was, maar dat het bewijs niet sterk genoeg was. Ik dacht: 'Wie denkt die man dat hij is!' Ik was nog jong en helemaal vol van mezelf, zoals jonge mensen dat kunnen zijn. Bovendien gaf ik altijd goed bewijs tijdens mijn demonstraties.

Toen zei Ernest dat het bewijs vaak niet zit in wat mensen weten, maar vaak juist in wat ze niet weten. Hij wees me erop dat

de dame zo'n drie à vier keer 'nee' had gezegd omdat ze niet zeker was van het betreffende statement. Hij vroeg haar of ze deze zaken kon verifiëren. Ze antwoordde dat dat kon. Mr Thompson vroeg haar of ze de zaal wilde verlaten en elders in het gebouw wat telefoontjes wilde plegen om te kijken of ze dit bewijsmateriaal kon checken.

Ik was verbijsterd. Niemand, behalve dan mijn moeder, had ooit vraagtekens gezet bij mijn manier van werken. Hij ging verder met de bijeenkomst en toen kwam de betreffende dame weer binnen. Ze had kunnen achterhalen dat wat ik gezegd had bijna allemaal klopte.

Wat Ernest hiermee aantoonde – wat hij overigens uitstekend deed – was dat we altijd op moeten letten hoeveel informatie we krijgen via het bewustzijn van de ontvanger en hoeveel er komt van de spirituele wereld. Daar ben ik mij altijd bewust van gebleven en ik heb altijd geprobeerd om de les die hij me die dag leerde, niet te vergeten.

Het bewijs van leven na de dood kan meer zitten in de 'nee' dan in de 'ja'. Daarbij moeten we rekening houden met het feit dat ontvangers ook heel veel informatie bij zich dragen. Als mediums zouden we meer moeten kunnen vertellen dan de ontvanger zelf weet. We zouden in staat moeten zijn om te laten zien dat de overledenen dingen weten die gebeurd zijn sinds zij de aarde hebben verlaten.

We dienen niet alleen te bewijzen dat deze spirits op aarde geleefd hebben, maar ook dat ze nog steeds leven in de Spirit en dat hun kennis sindsdien alleen maar is toegenomen. We moeten laten zien dat hun geheugen en hun geest nog altijd werkzaam zijn.

Dit noemen wij 'het gat dichten' (*bridging the gap in het Engels - vert.*). Als een kind is overleden en een medium maakt er contact mee, dan moet dat kind op de hoogte blijken te zijn van gebeurtenissen in de familie, zoals het overlijden van andere familieleden, of de geboorte van een nieuwe baby. Hiermee wordt bewezen dat er aan de andere kant een intelligentie is en dat het leven doorgaat.

Het lijkt wel gisteren dat deze foto werd genomen. In feite is was het tijdens de donkere dagen van de laatste wereldoorlog. Op de foto sta ik met twee vrienden, in Griekenland. De jonge dame, een begenadigd pianiste, woonde met mij een verbluffende materialisatie séance bij.

Ik weet niet meer zeker hoe oud ik was toen deze foto werd genomen, maar ik denk dat ik begin twintig was. Oh, had ik nou maar een datum op mijn foto's gezet!

Gelukkige tijden tijdens een Kerstfeest. Op deze foto sta ik met mijn zuster Hazel (uiterst rechts) en met mijn zakenpartner Frank Tams, één van mijn beste vrienden.

Mijn moeder was alles voor mij... en is dat nog steeds. Zij was het die me de basisprincipes van het mediumschap leerde - en ze was niet snel tevreden! Dit is één van de weinige foto's waar ze haar bril draagt. En zoals je in dit boek kunt lezen is deze bril van groot belang geweest bij het bewijzen van het feit dat zij voort leeft.

Ik weet niet waarom, maar ik zie er een beetje schaapachtig uit. Mijn broer Arthur lijkt heel wat zelfverzekerder.

Ik ben niet altijd gezet geweest hoor! Hier staat een slanke, jonge ik te praten met enkele mede Spiritualisten terwijl medium Ena Twigg toekijkt. Ik denk dt deze foto rond 1940 genomen is.

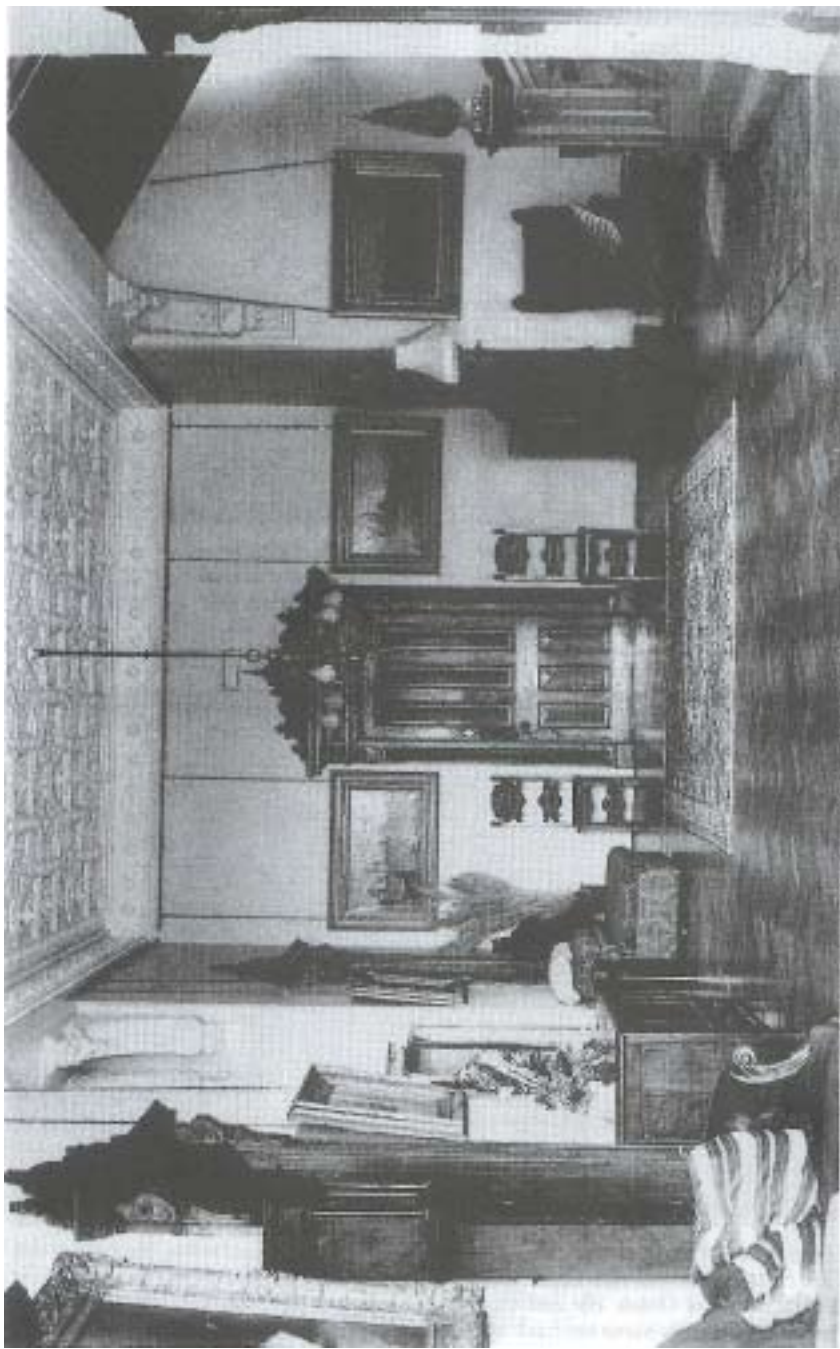
Jean, een jong meisje dat aan bed gebonden was door artritis en Tuberculosis. Zij ontving van ons een healing, maar ik wist dat zij zou overgaan. Later kwam zij terug tijdens een materialisatie séance, vol levenslust en vuur.

Dit is Arthur Findlay - ik voel me enorm bevoorrecht dat ik hem heb mogen helpen zijn droom over een 'Spiritualist College' te verwezenlijken.

Er zijn ontelbaar veel foto's waar vrienden op staan die ik zou willen toevoegen als daar ruimte voor was. Maar ik heb gekozen voor deze met Eric Hatton, omdat hij ooit, als de tijd daar is, mij zal opvolgen als President van de Spiritualist' National Union. Hij en zijn vrouw Heather - hier op de foto tijdens een "Psychic News" diner dansant - hebben mij verpleegd nadat ik door enkele beroertes was geveld. Ik hou innig van hen.

Van alle plaatsen die mij dierbaar zijn, staat het Arthur Findlay College bovenaan. Dit is slechts één foto van het college, dat uit de gehele wereld Spiritualisten aantrekt en daar ben ik erg trots op. Voor mij is dit mijn tweede thuis, eenkje waar ik niet alleen les geef, maar ook oude en nieuwe vrienden ontmoet.

Er is altijd wel sprake van invloed op ons vanuit de spirituele wereld, maar pas als we ons daarvan bewust worden en we ons best doen om met deze spirituele krachten in contact te komen en ze te gebruiken, kunnen we hun hulp echt krijgen.

Vanaf het moment waarop we ons spiritueel gaan ontwikkelen, niet alleen een bepaalde gave, maar wanneer we onze spirituele krachten gaan versterken, de krachten die onze geest in staat stellen om die verbinding te maken met spirituele invloeden van buitenaf, vanaf dat moment worden we ons bewust.

En dat is waarmee onze levens veranderen. Ik heb altijd gezegd dat ik denk dat potentiële mediums eerst de tijd zouden moeten nemen om hun eigen geest te leren kennen, voordat ze contact gaan leggen met andere geesten. We hebben een bewustzijn, een onderbewustzijn en een hoger bewustzijn. Alle drie spelen zij een rol wanneer we een boodschap doorgeven.

Het is via ons hogere bewustzijn dat we spirituele invloeden ervaren. Wanneer daar geen sprake van zou zijn, zou het leven zinloos zijn. Mediumschap verloopt via het onderbewustzijn, want daar wordt het werk gedaan.

Denk bijvoorbeeld eens aan de kennis die we hebben opgedaan dankzij de gidsen en geesten rond mensen als **Andrew Jackson Davis** of **Emma Hardinge Britten**¹; beiden mensen die maar weinig scholing hadden gehad.

Deze mensen stonden in contact met hun hogere bewustzijn en wisten zo bijzondere filosofieën voor het voetlicht te brengen. Duizenden mensen kwamen bijeen in zalen om te luisteren naar hun toespraken over uiteenlopende onderwerpen. Ze schreven boeken, gaven demonstraties en brachten bewijs van leven na de dood.

¹*Andrew Jackson Davis: Amerikaans medium (1826 - 1910) en een van de grondleggers van het Amerikaanse spiritualisme.
Emma Hardinge Britten: Brits medium (1823 - 1899) en pionier op dit gebied die zich later toelegde op schrijven en geïnspireerd spreken waarmee ze ook veel succes oogstte. Het was via haar dat *The Seven Principles* waarop het moderne spiritualisme is gebaseerd, werd doorgegeven vanuit de spirituele wereld.*

Via een gidsende kracht van binnenuit en de spirituele invloed van buitenaf, werd hun hogere zijn gevuld met kennis die werd opgeslagen in hun hogere bewustzijn. Vandaaruit werd het naar hun bewuste geest overgebracht en konden ze het delen met andere mensen. Zulke mediums konden over ieder gewenst onderwerp spreken.

Ieder trance-medium zal zeggen dat hij zichzelf soms dingen hoort zeggen die hij zelf maar moeilijk kan accepteren. Maar maanden later kan zo iemand toch overtuigd zijn geraakt van die opvatting. Aanvankelijk was het te veel kennis om te kunnen bevatten en was dit medium er nog niet klaar voor, maar onze gidsen weten wanneer het tijd is om te groeien en dat we onze kennis verder moeten uitbreiden.

Onze geest verandert onder invloed van ons contact met de spirituele wereld. We worden verrijkt met nieuwe ervaringen, net zoals wanneer we een boek lezen.

Ik herinner mij Meurig Morris, een groot medium, die op een dag tegen haar gids zei dat ze er genoeg van had dat al die informatie door haar heenging, informatie waar ze zelf vaak niet eens in geloofde en waarvan ze niet wist waar het vandaan kwam. Meurig wilde weten wie haar gids, Power genaamd, was en wie haar lichaam betrad wanneer zij in trance was.

Op een dag, toen ze op het punt stond uit trance te komen, hoorde ze haar gids tegen haar spreken: "Meurig", zei hij, "kijk naar rechts, dan zie je zelf wie er in je lichaam zit als jij in trance bent." Meurig keek naar rechts en zag... zichzelf!

Gidsen en geesten komen niet in ons lichaam. Ze versmelten met ons in onze hogere staat van zijn. Alleen wijzelf bewonen ons lichaam. En hoe meer we onze hogere staat van zijn ontwikkelen, hoe makkelijker de spirits met ons kunnen versmelten. Dat is waar ontwikkeling allemaal om draait. Het gaat er niet om dat we zelf kunnen bepalen wat voor soort medium we zelf willen worden, nee, het gaat om de ontwikkeling van de kennis van je eigen bewustzijn waardoor je jezelf toegankelijk maakt, zonder dat je de spirituele wereld gaat vertellen wat jij precies wilt.

Er wordt zoveel onzin verteld over zelfontwikkeling. Zo zeggen sommige mensen dat je niet in je eentje contact moet maken met de geestenwereld. Blijkbaar zijn ze bang dat je dan een kwade geest aantrekt.

Hoe denkt u dat de eerste mediums zichzelf ontwikkelden? Zij wisten nog van niets en zijn toch ook niet gek geworden? Ze waren uitgekozen om te werken voor de geestenwereld, want daar hadden ze het talent voor meegekregen. En via bijzondere, spirituele ervaringen werden ze uiteindelijk naar hun bestemming geleid. Ze waren voorbestemd om God en de spirituele wereld te dienen.

Ik geloof trouwens wel dat het samenkomen in een circle een belangrijke rol kan spelen in de ontwikkeling van een medium, maar dan wel onder leiding van een docent, iemand die verstand heeft van zaken en die mediums kan begeleiden in het ontwikkelen van hun talent.

Daarbij moet de student zich allereerst ontwikkelen op het niveau van de psychometrie, waarna de gevoeligheid zich gaat ontwikkelen en er vervolgens contact gelegd kan worden met de geestenwereld. Als er niemand is die je erop attent maakt dat je gevoeligheid nog niet voldoende ontwikkeld is, dan neem je al snel genoeg met een link die eigenlijk niet sterk genoeg is. Je hebt dan het idee dat je het prima doet, met het risico dat je je niet meer ontwikkelt.

Er zijn op dit moment mediums die al werken, maar die tot de conclusie zijn gekomen dat ze niet goed waren opgeleid en die nu hulp en advies vragen.

Een basisregel zou moeten zijn dat je weet welke overledene er met je communiceert. Je moet voldoende bewijs kunnen leveren over deze persoon om zeker te weten bij welke levende persoon hij of zij hoort. Met minder mag je geen genoeg nemen.

Herinneringen aan hun aardse leven kunnen helpen om bij de juiste ontvanger te komen, maar er is meer nodig. Zijn ze met informatie gekomen over hun persoonlijkheid, karakter en emoties? En kunnen ze bewijzen dat ze nog steeds voortleven in de Spirit?

Zijn ze weer samengekomen met familieleden die ondertussen ook zijn overleden? Weten ze wat er op aarde plaatsvindt in de familie? Kunnen ze dingen vertellen die wij nog niet weten? Kunnen ze informatie geven die de ontvanger nog niet kan bevestigen en eerst moet checken? Dat laatste is ideaal bewijsmateriaal, maar het kan niet zonder dat eerst, met goed bewijs, is vastgesteld om wie het gaat.

Stel je voor dat mediums door het land reizen en zeggen: "Ik heb hier uw grootvader. Hij zegt dat uw moeder ziek was, vlak voordat u geboren werd. Dat weet u niet, maar dat geeft niks want Gordon Higginson heeft gezegd dat het beste bewijs van overleven zit in de informatie die u niet kent. Gaat u het thuis maar eens navragen."

Als het medium na een jaar nog eens naar de betreffende plek zou komen, dan weet niemand meer wat er gecheckt moest worden en of het klopte of niet. Dus dat is beslist niet de juiste manier van werken! Er moest eerst goed bewijs geleverd worden, want anders vraagt iedereen zich maar af waar je mee bezig bent en heeft niemand het idee dat er sprake is van communicatie met de spirituele wereld.

Je moet de tijd nemen om erachter te komen met wie je contact hebt. Ze geven je niet altijd hun naam, hoewel soms ook wel, voor je eigen gemoedrust. Ze moeten op dat moment je beste vriend zijn. Waar zou ik geweest zijn zonder mijn vrienden uit de spirituele wereld? Ik heb ze van zo nabij ervaren, zoals maar weinig anderen dat hebben kunnen doen. Ik heb ook hun invloed ervaren, zowel op mijn opleiding, als op mijn leven.

Maar voor dit alles heb ik ook een prijs betaald. Als iemand zoveel tijd besteedt aan een leven met veel reizen en vol toewijding, dan kan het niet anders dan dat daar opofferingen bij horen.

Hoofdstuk 17

Alle mensen samenbrengen

Dankzij de vriendelijke houding en de hulp van de SNU aan mijn eigen kerk, had ik meteen een positieve indruk van deze organisatie. Later kwam daar nog bewondering bij, want zonder de SNU zou de Fraudulent Mediums Act er nooit doorgekomen zijn en zouden wij mediums nooit de vrijheid hebben gekend om te werken en onze godsdienst uit te oefenen zoals wij dat graag willen.

Er zijn denk ik nog steeds veel mensen die wel lid zijn van de SNU, maar ik denk dat maar weinigen zich realiseren hoe belangrijk hun lidmaatschap is. Ikzelf kwam pas tot dat besef doordat ik er persoonlijk gewin bij had. Iedere hulp die mijn kerk kreeg, voelde als hulp aan mijzelf!

Ik heb veel nagedacht over die afstand tussen de leden en de organisatie. En dat was een van de redenen dat ik een publiciteits-commissie heb opgericht, zodat iemand de taak kreeg om te zorgen voor een nauwere band met en een groter begrip tussen de leden en het bestuur van de SNU.

Natuurlijk kijken mensen al snel op tegen diegenen die een bestuursfunctie vervullen en denken ze dat die mensen anders zijn dan zijzelf. Maar ook bestuursleden waren ooit zelf gewoon leden. En natuurlijk moeten ze wel eerst Class B-members worden om plaats te mogen nemen in het bestuur, maar iedereen begint gewoon onderaan. Dat gold ook voor mij en kijk eens waar het me gebracht heeft!

Toen ik jong was, waren er zoveel bijzondere mensen die iets speciaals leken te hebben. Ik zou er een boek over kunnen schrijven, maar in plaats daarvan noem ik er hier een paar die ik, in al mijn nederigheid, mijn vrienden durf te noemen. Al deze mensen begonnen gewoon als SNU-leden, zoals wij allen.

Zo kende ik John Stewart, wat ik voor altijd als een voorrecht beschouw. Hij was de drijvende kracht achter de campagne om het wetsvoorstel erdoor te krijgen. Hij kreeg het zelfs voor elkaar om

parlementsleden te overtuigen die niet eens spiritualisten waren. De man die het wetsvoorstel uiteindelijk inbracht was zelfs een methodist!

John kreeg voor zijn inspanningen ooit een prachtige erkenning vanuit de spirituele wereld. Dat was tijdens een demonstratie in Glasgow met het medium Tom Tyrell. De voorzitter van de avond was James Robertson, de 'Grand Old Man' van het Schotse spiritualisme. John zat in het publiek. Tom beschreef hoe hij zag dat de Spirit een mantel van James' schouders haalde om hem daarna om John's schouders te leggen.

Die mantel heeft hij waardig gedragen, want James overleed niet lang daarna en John werd gevraagd om hem op te volgen als voorzitter van de Glasgow Association of Spiritualists, de grootste SNU-kerk van ons land. Later bekleedde hij nog onder andere de functies van voorzitter, vicevoorzitter en penningmeester van de SNU.

John was een prachtig voorbeeld van iemand die zijn leven wijdde aan het spiritualisme. Hij schonk veel aandacht aan zijn eigen werkgebied, maar zag ook in dat zijn eigen kerk verbonden was aan de landelijke organisatie en wist beide organisaties even goed te dienen.

Bij mij was het de droom van Arthur Findlay die me uiteindelijk deed inzien dat zonder de SNU het spiritualisme niets meer zou zijn dan een verzameling losse kerken die allemaal hun eigen gang gingen, zonder gezamenlijk doel. Als we de droom van onze pioniers werkelijkheid wilden laten worden, dan moesten we samenwerken.

Als we een wereldwijde organisatie willen worden die alle mensen samenbrengt – en ik ben ervan overtuigd dat dat is wat de Spirit voor ogen heeft – dan hebben we niet alleen een plek als Stansted nodig, maar ook een sterke organisatie die bereid is te luisteren naar de aanwijzingen vanuit de spirituele wereld.

Dankzij mijn contacten met goede mediums en geweldige medewerkers, had ik veel vrienden binnen de SNU. Vanaf dat moment begon ik de landelijke bijeenkomsten te bezoeken. Ik was

gevraagd om **minister**¹ te worden en had dat aanbod en die grote verantwoordelijkheid graag aangenomen.

Ik moet er wel bij zeggen dat ik later tot de conclusie kwam dat het in die tijd veel te gemakkelijk was om minister te worden. Toen ik later voorzitter werd, stelde ik dan ook nieuwe toelatingseisen op.

Ik had nooit gedacht dat de SNU zo'n groot onderdeel zou gaan vormen van mijn carrière. Dat was ook zeker niet de wens van moeder. Zij was wel een trouw lid van een SNU-kerk, maar ze had de organisatie niet zo hoog zitten. Ze had ook niet het idee dat mijn werk voor de SNU mij gelukkig zou maken. Maar wanneer je eenmaal de Spirit in je leven hebt binnengelaten, zoals ik dat had gedaan, dan volg je ook de richting die de Spirit je wijst.

In 1963 bezocht ik een conferentie van de SNU in Worthing. Het was een roerige bijeenkomst waar veel verschillende meningen werden geuit. Het bestuur had onze aandelen in de 'Psychic News' verkocht en daar was ik boos over. Er waren discussies over de samenstelling van het bestuur en er werd een commissie opgericht die hier naar zou kijken.

Soms vind ik het jammer dat bepaalde luidruchtige karakters binnen de SNU inmiddels zijn overleden, maar op andere momenten ook weer niet. Er waren in het verleden zulke vreselijke vergaderingen. Dan stond de één weer op om iets uit te roepen en dan weer de ander. Het gebeurt nog steeds wel eens en ik zou willen dat mensen zich op een wat fatsoenlijker manier zouden uitdrukken omdat de gemoederen af en toe wel erg hoog oplopen.

In Worthing kwam er destijds overigens uiteindelijk wel een oplossing. Er werd een commissie gevormd van zes mensen. Die onderzochten hoe de solvabiliteit van de SNU verbeterd kon worden en bekeken de efficiëntie en de samenstelling van het bestuur met het oog op vernieuwing. Ik werd gevraagd voor deze commissie, samen met Laurence Wilson, Dr J. Malcolm, Harold Vigurs, Norman Ainley en Wilfred Watts.

¹*Minister: een priester in een spiritualistische kerk.*

De leden wilden dat de commissie bestond uit mensen die niet in het bestuur zaten, zodat ze met een zekere afstand de situatie konden bekijken. In die commissie is de aanzet ontstaan van mijn ideeën voor een nieuw organisatiesysteem. Dat systeem zou ik later, in de zeventiger jaren, introduceren tijdens de conferentie van Swanwick als het Three Tier System (*het drie-lagen-systeem – vert.*).

Na die betreffende conferentie werd ik ziek; ik kreeg een zware aanval van gordelroos. Dat was niet zozeer het gevolg van de shock van het verzoek om plaats te nemen in het landelijk bestuur, maar meer het gevolg van te hard werken. Er waren meerdere zaken geweest waar ik mij grote zorgen over had gemaakt en ik had honderden kilometers gereisd om verschillende bijeenkomsten bij te wonen. Maar terugkijkend waren die problemen eigenlijk niets vergeleken met iets anders.

Ik was gevraagd voor de positie van beheerder van het Arthur Findlay College. Tot mijn genoegen moet ik zeggen, ook al zag onze taak er beangstigend uit. We moesten in zo'n kort mogelijke tijd af zien te komen van de enorme schuld die we hadden. Ik geloofde met heel mijn hart in de toekomst van de college, maar vele anderen niet. Ik wist precies wat Arthur Findlay wilde en dat was niet verkopen.

In 1969 werd ik vicevoorzitter van de SNU. Geloof me, ik zag mijn werk voor het landelijke bestuur in die tijd als een tijdelijk iets. Dit was niet de baan waarvoor ik op de wereld was gezet. Ik was een medium. Mijn taak bestond uit het bewijzen dat er leven na de dood is en niet uit het aansturen van leden op vlakken die weinig te maken hadden met de geestenwereld.

Het jaar dat volgde zou mijn leven veranderen. Ik denk dat ik toen begon met datgene waar de Spirit mij al die jaren op had voorbereid. Ik had een goede opleiding als medium gehad, ik had een managementopleiding gevolgd, ik had het nodige doorstaan en wilde nog steeds graag mensen helpen, al moet ik bekennen dat mijn vertrouwen in de mensheid wat was afgenomen en ik niet meer zo naïef was.

Verder verkeerde ik in de gelukkige positie dat ik mezelf in

een bedrijf had ingekocht en mijn zakenpartner tevens een goede vriend was plus een toegewijde spiritualist. Daardoor kon ik veel meer tijd vrijmaken dan de gemiddelde man die de kost moet verdienen.

Toen ik werd gevraagd om voorzitter van de SNU te worden, weigerde ik. Ik vond het een te zware taak. Bovendien stond de SNU op het punt om failliet te gaan en ik denk dat ik geen voorzitter wilde zijn op het moment dat dat gebeurde.

Maar de spirituele wereld besloot anders. Ze stuurden een boodschapper en vroegen me om er nog eens over na te denken. Niet dat ik onder druk werd gezet; het was niet meer dan een vriendelijk verzoek. Als ik bij mijn weigering was gebleven, zouden ze dat ook begrepen hebben en was ik daar nooit op veroordeeld. Niemand wordt gedwongen zijn lot te ondergaan. Beslissingen moeten in vrijheid worden genomen.

Toen ik de positie van voorzitter had aanvaard, betekende dat dat ik veel moest reizen en veel verschillende mensen moest opzoeken. Ik heb het voorrecht gehad om veel bijzondere mensen te ontmoeten die beslist invloed op mijn leven hebben gehad.

Harold Vigurs was een speciaal mens en een vriend. Hij had veel verstand van juridische zaken en wist enorm veel van het spiritualisme. We werden een soort vader en zoon. Harold heeft me heel veel geholpen en me ook begeleid op spiritueel gebied, zowel waar het ging om de SNU als op het persoonlijke vlak. Hij was het die de tournee door België organiseerde die we samen deden in 1953.

Ik had nog nauwelijks in het buitenland gewerkt, maar ik vond het een erg leuke ervaring. In feite was het werken hetzelfde, maar er hing een feestelijk gevoel omheen doordat we in zo'n totaal andere omgeving waren.

Ik heb door de jaren heen heel veel aanbiedingen gehad om in het buitenland te komen werken, maar er was zo veel werk te doen in eigen land. Het was mijn eigen beslissing om daarvoor te kiezen, al ben ik daarin ook beïnvloed door mijn dierbare vrienden in de spirituele wereld.

Wel heb ik nog gewerkt in Gibraltar, in 1980. De eerste keer was een driedaags bezoek en een geweldige ervaring. Ik hou van plekken met een verfijnde levensstijl en dit was er zeker een van!

Ray Smith, de voorzitter van de 'Gibraltar Psychic Research Society', was mijn gastheer. Ik verbleef op zijn jacht dat mij vervoerde naar en van de zaal waar ik demonstreerde. Na mijn laatste demonstratie stond iedereen op en applaudisseerde. Ik had dan ook uitstekend gewerkt.

Ik herinner me met name nog één contact, met de moeder van ene Carmen Anthony. Ze beschreef voor mij haar dochters huis en gaf me zelfs haar volledige adres. Ze wilde zo graag aan haar laten weten dat ze nog bij haar was en wist wat er allemaal gebeurde in haar leven. Ze vertelde me zelfs van een plant die net in bloei had gestaan. Het was een ontroerend moment voor Carmen. Naderhand vertelde ze over de broche van haar moeder waar ik het over had gehad en dat die haar altijd al dierbaar was geweest, maar nu nog meer. Ze vertelde me dat ze het contact met haar moeder echt nodig had gehad.

Ik kon buitenlandse namen en adressen doorgeven, net zoals ik dat jaren daarvoor had gedaan met Harold in het Belgische Brugge. Een gave heb je overal en altijd. Naderhand kwam er nog een man naar me toe. Hij had me zo graag zien werken dat hij naar zijn bisschop was gegaan en speciale toestemming had gekregen om te komen!

Er stonden enorme rijen voor de zaal en maar zevenhonderd mensen konden naar binnen. Ik genoot van deze reis, maar ik heb maar weinig van dit soort aanbiedingen aangenomen. Door mijn plichten ten aanzien van de SNU en mijn toenemende betrokkenheid bij het organiseren kon ik zelden weg, zelfs als ik dat gewild had. Mijn leven begon te draaien om zaken waar het tot op de dag van vandaag nog steeds om draait.

Hoofdstuk 18

De doden zien

Ik heb veel vriendschappen gekend tijdens mijn leven. Veel van die vrienden leerde ik kennen via mijn werk en met velen ben ik ook altijd blijven samenwerken. Maar met een paar anderen ging de vriendschap verder dan dat. Ik heb samengewerkt met een aantal van de beste mediums ter wereld en ik ben getuige geweest van zoveel wonderen dat het me soms een nederig gevoel geeft.

Ik denk dat er, buiten mij, niemand meer in leven is die gewerkt heeft op zoveel verschillende plekken, in zoveel kerken, centra en zalen, groot en klein, verspreid over het hele land. Ik heb nooit een demonstratie laten schieten omdat er maar weinig mensen zouden komen, want ik was me er altijd van bewust dat ik op de eerste plaats werkte voor de spirituele wereld. Al kon ik tijdens een bijeenkomst maar voor een persoon iets betekenen, dan had ik al voldaan aan de taak waarvoor ik zowel voorbestemd als getraind was.

Ik denk dat ik met meer grote mediums op het podium heb gestaan dan wie ook in dit land en ik weet zeker dat ik nog zo'n beetje de enige ben die nog steeds werkt, naast misschien Ursula Roberts die een uitstekend medium was en nog altijd is. Ursula ging zich later meer bezighouden met lesgeven en healing. Ik herinner me haar gids, Ramadahn, die de dingen prachtig kon zeggen. Andere mediums die veel met de groten der aarde hebben gewerkt zijn helderziende Billy Redmond, die een paar jaar geleden naar de hogere wereld is overgegaan en Ivy Northage.

De laatste keer dat ik met Billy samenwerkte, was in de Royal Albert Hall waar ik gevraagd was als spreker. Billy deed het heel goed. Dankzij de vele grote mediums waar ik in de loop der jaren mee gewerkt heb, heb ik heel veel bijzondere dingen mogen meemaken.

Ik herinner me een grote bijeenkomst in het stadhuis van Newcastle on Tyne. De spreker van die avond was Hunter Selkirk

terwijl ik verzorgde de demonstratie samen met Gladys Mallaburn, die de avond ook had georganiseerd.

Het was een geslaagde avond en de zaal zat helemaal vol. Na afloop nodigde Hunter Selkirk Gladys en mij uit bij hem thuis. Hunter was een mijnwerker en zijn huis was bescheiden, maar erg gezellig en vol van liefde. Hij gaf er die avond een materialisatie-séance die ik nooit zal vergeten.

Ik zag een meisje op zijn knie zitten. Zij was een van zijn gidsen en ze had zo'n prachtig gezichtje. Ook kwam er een tante van mij door, tante Emily. Ze sprak tegen me en gaf prachtig bewijs. Ik heb altijd een hele nauwe band gehad met mijn familie, dus ik vond het heerlijk om haar weer te zien en weer even met haar te kunnen praten.

Een oude vriend van me, die ik nog kende uit de oorlog, wist zich ook nog goed te materialiseren. Het was George en hij hield mijn hand vast. Het was zo goed te voelen dat hij het was. Hunter had harde handen, een beetje ruw misschien zelfs. Maar George had zachte handen en het verschil was duidelijk. Ik voelde me zo klein tegenover zulk groots mediumschap.

Er waren veel grote materialisatie-mediums. Na afloop van een meeting in Cardiff werd ik uitgenodigd om thuis te komen bij Alec Harris, samen met Mabel Hibbs en Captain Williams. We mochten aanwezig zijn bij een spontane séance met hem, zijn vrouw en een cirkel bestaande uit vrienden.

Van deze gebeurtenis is mij een ding helder bijgebleven. Het opvallende verschil tussen medium Harris en zijn gids, een indiaan met de naam Brave. Ik mocht opstaan en het gematerialiseerde lichaam van Brave voelen en ik voelde hoe anders zijn huid was en hoe zijn spieren direct onder zijn vel lagen.

Op een gegeven moment werd ons gezegd dat we de gordijnen van het kabinet weg moesten halen. Het medium bleek verdwenen. Op dat moment werd er op de deur geklopt... Daar stond hij, Alec Harris! Een scepticus zou hier natuurlijk zijn vraagtekens bij zetten. Hij zou zeggen dat Alec de kamer verlaten zou hebben via een andere weg. Maar het ging hier om een heel

gewoon huis waarin geen andere weg naar buiten was. Het betrof een geweldig medium dat helemaal geen trucs uit hoefde te halen. Maar sceptici erkennen die fantastische kracht niet: de kracht van het universum. De wetenschap kent geen krachten die daar tegenop kunnen.

Wie dat begrijpt, vindt in de séance-ruimte zijn bewijs en heeft daarna geen enkel ander bewijs meer nodig. Die begint namelijk te ontdekken, op een unieke manier, dat ons leven een doel heeft.

Een van de meest emotionele séances die ik ooit heb meegemaakt, was met die oude dame in Griekenland, tijdens de oorlog, waar ik eerder al over vertelde. Toen zag ik namelijk mijn eigen gids, Cuckoo, in het midden van de kamer naar voren komen. Ze kwam op mijn knie zitten, iets wat ze vaak heeft gedaan als ik in trance was, maar in dit geval kon ik haar voelen en haar een kus geven en voelen hoe zij mij een kus gaf. Dat was zo ontroerend.

Tijdens dezelfde séance materialiseerde ook een vriend van mij die was omgekomen in de oorlog. Hij sprak tegen me, in het Engels. Het medium sprak geen woord Engels; ze was een bijzondere dame en ik zal haar nooit vergeten.

Er zijn veel mediums in andere landen die hun werk op de achtergrond moeten uitoefenen, omdat het spiritualisme in hun land niet bekend is of niet geaccepteerd wordt. Wij hebben wat dat betreft geluk in ons land. Wij kunnen werken in vrijheid en hebben een aantal van de beste mediums ter wereld.

Hoewel we nu goede mediums hebben, zijn ze niet zo goed als de mediums van vroeger. Ik heb mogen werken met de echte grootheden. Er leven nog maar weinig mensen die zich hen kunnen herinneren, mensen als Estelle Roberts, Helen Hughes, Estelle Stead, Susy Hughes, Stella Hughes, Armand Wilson en Jordan Gill. Dit waren mediums van het allergrootste kaliber. Zij wijdden hun leven aan het doorgeven van woorden van troost aan duizenden mensen. Het zijn mensen met wie ik bevriend was. En dan waren er nog Magdalene Kelly, Ena Twigg en Jean Thompson die mij allemaal enorm geholpen hebben.

Ik herinner me ook nog een medium dat Penny Hardwick heette. Eigenlijk heette ze Elsie, maar mensen gingen haar Penny noemen nadat ze vast had gezeten in zo'n toilet waar je een penny in het slot moest gooien om de deur te openen. Haar vrienden riepen haar instructies toe, maar niets hielp. Ze kreeg de deur niet open en dus moesten ze een andere penny voor haar gaan halen!

Penny kwam een keer bij ons thuis. Hoewel ze al op leeftijd was, rookte ze nog altijd stevig en ze dronk ook behoorlijk. Ze was vooral dol op donker bier. Ze had al een paar glazen bier achter de kiezen toen ze tegen moeder zei: "Fanny, ik ga je een consult geven." "O nee", zei mijn moeder, wetende in welke toestand zij verkeerde.

"Jawel", zei Penny. "Er is hier namelijk iemand die met je wil praten." Ik vroeg of ik erbij mocht zijn en dat mocht. Penny Hardwick ging in trance. Ik moet erbij vertellen dat mijn moeder, sinds mijn vader was overleden, hem al een aantal keer had gezien en met hem had gepraat.

Mijn ouders hadden geen al te romantische, maar wel een goede relatie met elkaar. Ze hadden veel gevoelens van respect en vriendschap voor elkaar en hun huwelijk werkte. We waren altijd een hechte en gelukkige familie geweest.

Ineens klonk, via Penny, mijn vaders stem. Hij gaf zoveel details over dingen die in de familie gebeurd waren, dingen die Penny onmogelijk kon weten. Moeder en ik waren diep geraakt, want ze gaf ons zeer goed bewijs van het feit dat hij voortleefde en van de liefde die hij nog altijd voor ons voelde.

Hij richtte zich ook nog tot mij en noemde me Mons. Dit was een afkorting van mijn middelste naam die mijn vader me per se had willen geven. Hij had gevochten in de **Slag bij Mons**¹ en was een van de getuigen van de Engel van Mons. Die naam had hij mij

¹de Slag bij Mons, op 11 november 1918, leverden de Duitsers en de Britten een slag bij het Belgische Mons. Engelen zouden de Britten hebben bijgestaan tijdens dit gevecht.

gegeven, ter nagedachtenis aan deze bijzondere ervaring in zijn leven.

Toen sprak hij over mijn broer Arthur die hij Gordon noemde. Mijn broer Arthur had altijd een hekel gehad aan zijn naam. Toen hij ging werken op het eiland White – hij werkte in de gevangenis en was getrouwd met de dochter van een van de officieren aldaar – stond hij erop dat men hem vanaf dat moment Gordon zou noemen, een naam die hij wel altijd mooi had gevonden.

Dat was nog wel eens ingewikkeld wanneer we allemaal samen waren en dus werd ik Mons genoemd. Niemand buiten de familie wist dit. En niemand anders had of heeft mij ooit zo genoemd.

Penny was een uitstekend medium en ik heb nog vaak aan dit trance-consult teruggedacht. Met mijn vader had ik niet zo'n hechte band als met moeder, maar we hielden wel heel veel van elkaar. Ik moest denken aan deze gebeurtenis met hem toen ik een titel voor dit boek moest kiezen.

Er waren vele mediums die een belangrijke rol speelden in de jaren zeventig, toen ik voorzitter werd van de SNU. Maar er zijn er twee die voor altijd in mijn geheugen gegrift staan: Maurice Barbanell en Harry Edwards.

Toen de SNU in financiële moeilijkheden kwam, deed ik een beroep op hen, alsook op een aantal andere mediums. Ik hoopte via een landelijke publiciteitscampagne het geld bijeen te kunnen brengen dat we zo vreselijk hard nodig hadden.

In al die jaren dat we samen hebben gewerkt en al die keren dat we samen op het podium hebben gestaan, hebben ze me nooit om een cent gevraagd. Harry vroeg sowieso nooit geld. Ook niet in zijn eigen sanctuary in Shere, in Surrey. Hij accepteerde wel de collecte na een dienst, maar wilde niets hebben voor zijn werk als healer.

Later zou Harry de National Federation of Spiritual Healers oprichten, iets waar ik het niet mee eens was. Ik vond altijd dat we samen moesten blijven werken, maar de SNU bleek nog niet klaar

te zijn voor zijn ideeën. Uiteindelijk moet iedereen zijn eigen weg volgen. En dat was wat Harry deed en waar hij ook goed aan heeft gedaan.

Zijn sanctuary is nog altijd bekend en zijn werk wordt voortgezet door de opvolgers die hij zelf benoemd heeft: Ray en Joan Branch. We zijn altijd vrienden gebleven.

Vlak voor, tijdens en na de oorlog werden er heel veel grote demonstraties gegeven in en rond Londen. Iedere zaterdag en zondag kon je naar grote zalen gaan en hele goede mediums aan het werk zien.

Estelle Roberts demonstreerde in de Aeolian Hall, terwijl Meurig Morris te zien was in een theater. Jo Benjamin had de Alliance Hall afgehuurd en Robert Strong een andere zaal, waar de naam mij nu even van ontschiet. Er werden zoveel zalen gebruikt voor mediumschap: de Queens Hall, de Victoria Hall en ze zaten allemaal vol, avond aan avond.

Moeder had een keer Meurig Morris uitgenodigd voor een demonstratie. Ze had de Jubilee Hall in Stoke Town Hall geboekt waar zeshonderd mensen in konden. Meurig – of eigenlijk Power, haar gids - zou daar een toespraak in trance geven. Ze was een prachtige dame, altijd goed gekapt en met geweldige, lange jurken aan. Bovendien had ze een prachtige, vrouwelijke stem.

Daar zat ze, heel stilletjes, echt een dametje, en ze stond op om te gaan spreken, zonder microfoon. Tijdens het gebed was ze nog gewoon zichzelf. Maar naarmate ze dieper in trance raakte, begon haar gids de toespraak over te nemen en veranderde haar stem in het sterke stemgeluid van een man. Haar hele karakter en persoonlijkheid veranderden.

De kennis die vervolgens vanuit de spirituele wereld via haar werd doorgegeven, bewees de kracht van de Spirit. Meurig vroeg het publiek om een onderwerp en sprak daar dan minstens een uur over. Daarna beantwoordde ze nog vragen over dat onderwerp en deed dat heel precies en met veel verstand van zaken. Haar mediumschap was zo groot dat haar gids zonder enige belemmering door haar heen kon werken.

Ik heb het al vaak gezegd en ik zeg het nu nog eens: werken in trance heeft alleen zin als de kennis die het medium in die toestand door kan geven groter is dan in zijn of haar gewone bewustzijnstoestand. Bij alle grote trance-mediums die ik heb gekend trad er een verandering op in de persoonlijkheid en het karakter wanneer ze in trance waren.

Ik heb heel veel geleerd van Meurig, die haar mediumschap overigens altijd in twijfel heeft getrokken. Ze was een vriendelijke en liefdevolle vrouw. En zij was het die mij ertoe aanzette om te onderzoeken hoe trance in zijn werk gaat. Haar gids liet duidelijk merken dat hij niet in haar lichaam trad wanneer zij in trance was, maar in haar aura, daar waar de kracht zich bevindt, en dat er gebruik werd gemaakt van slechts een klein deel van haar hersenen. Zij toonde zich nieuwsgierig naar dit alles en dat spoorde ons ook weer aan om vragen te stellen en nieuwe antwoorden te ontvangen.

Het werkt eigenlijk net als een kettingreactie: het contact met het fysieke lichaam wordt gelegd via het etherische lichaam, ook wel het tweede lichaam genoemd. Dit is het lichaam waar St. Paul naar verwijst als hij spreekt over het spirituele lichaam. Daar ligt de kracht van het mediumschap – in het spirituele, niet in het fysieke.

Er zijn zoveel mensen geweest die zoveel hebben gegeven aan de SNU: tijd, inzet, geld en boven alles: loyaliteit. Sommigen schonken alles wat ze hadden. En ik herinner me ze allemaal, misschien niet allemaal van naam want het waren er zo veel, maar ik herinner me ze door het werk dat ze hebben gedaan.

In het verleden had je ook veel jonge, talentvolle mediums die al werkten. Mensen als Tony Green, Lilian Nutter en George Bailey; allemaal jonge en toegewijde kind-mediums. Eén was er blind geboren. Vanaf zijn tiende begon hij te praten met de spirituele wereld en vanaf zijn twaalfde reisde hij door het land.

Wat een moed, om op die leeftijd al het land door te gaan met zo'n handicap. Deze jongeman had dan ook zoveel talent dat hij zich over zijn blindheid heen kon zetten om via de Spirit liefde en troost te brengen naar mensen die dat nodig hadden. Mensen die voor hem vreemden waren en die hij toch wist te bereiken en wiens

levens hij kon raken.

Hij kon goed contact leggen met overledenen, zonder dat hij ze kon zien. Ik vraag me nu wel eens af wat hij dan eigenlijk wel zag. Kon hij zien zoals de spirits zien? Mr Lowe, het blinde medium uit Wolverhampton, kon ooit wel zien. Eenmaal blind wist hij toch vaak te beschrijven welke kleren zijn ontvanger droeg, alleen zag hij dat niet met zijn aardse ogen. Maar hoe visualiseert de geest die beelden dan? Dit was helderziendheid op zijn best. Er zijn zoveel dingen die we niet helemaal begrijpen en waarvan ik het idee heb dat we ze moeten onderzoeken.

Het spiritualisme is er altijd al geweest, want spiritualisme bestaat uit feiten. In het feit dat je hier op aarde bent, dat je hier leeft, dat je een ziel hebt en dat er een God is, niet een man maar een kracht, een universele geest.

We doen er geen goed aan om God een identiteit te geven, want daarmee beperken we een kracht die weliswaar bij de aarde hoort, maar die beslist geen aards wezen is.

Er zijn altijd mediums geweest die erg jaloers waren en een zekere mate van jaloezie zal er ook altijd blijven onder mediums. Ik introduceerde als medium een bepaalde stijl die erg succesvol was en die goed in de smaak viel. Dan werd ik gevraagd voor demonstraties in plaats van anderen, wat soms voor bepaalde spanning zorgde, maar niet bij de echt goede mediums.

Zij die op hun eigen manier succes hadden en die ook precies wisten waar ze mee bezig waren, hadden er helemaal geen tijd voor en geen belang bij om jaloers te zijn. Zij hielden zich alleen met hun eigen werk bezig. Er waren in die tijd aardig wat professionele mediums en ze gingen goed met elkaar om. Niet dat ze elkaar allemaal even aardig vonden, maar dat is een ander verhaal.

De meeste mediums werkten zelfstandig en demonstreerden bijvoorbeeld bij de 'Spiritualist Association of Great Britain'. Sommigen waren populair en voor hen was er natuurlijk het meeste werk. Tegenwoordig is het beter geregeld. Dankzij Stansted Hall hebben mediums ook geleerd om met elkaar samen te werken. Er is

ook meer onderlinge vriendschap en een minder competitieve sfeer dan vroeger.

Tegenwoordig is er veel meer vraag naar mediums en kan ieder medium – goed of slecht – werken. Mediums worden in bepaalde opzichten ook beter behandeld en kunnen nu ook privéconsulten geven in spiritualistische kerken, wat vroeger niet altijd het geval was. In Longton mocht het aanvankelijk niet. Ik heb daar toen verandering in gebracht. Mediums moeten hun brood kunnen verdienen, daar moeten ze de gelegenheid toe krijgen. We kunnen mediums nu ook iets meer betalen, wat eveneens een goede zaak is.

Hoewel het goed is dat er meer vraag is naar mediums, schuilt er ook een gevaar in. In de gouden dagen moesten mediums zichzelf meer bewijzen. Als ze niet goed waren, hadden ze geen klanten. In deze tijden staan er veel te vaak mediums op het podium die daar nog helemaal niet aan toe zijn.

Ik heb een aantal bijzondere types gekend. Zoals Bertha Harris, een uitstekend medium, maar wel een strijdlustig type! Wij konden helemaal niet met elkaar opschieten, maar na haar overlijden werd ik gevraagd om haar dienst in een London's crematorium te leiden.

Ik besloot het te doen, maar wel met knikkende knieën, want ik was als de dood dat ze zich zou manifesteren. Ik stuurde een schietgebedje naar boven en ik zei tegen Bertha: "Je mag wel luisteren, maar niet verschijnen." De dienst verliep goed. Ik zei wat aardige dingen en toen drukte ik op de knop zodat de kist zou verdwijnen, terwijl ik dacht: 'Daar ga je, Bertha.' Maar: ze ging niet!

Ik drukte en drukte op die knop en toen ineens stond Bertha naast me. Met haar handen op haar heupen en een blik die leek te zeggen: "Waag het niet!" En geloof het of niet, maar ik waagde het dus ook even niet. 'Brute Bertha' was zo'n sterke vrouw! De official die achter in de zaal zat, stond op. We gebaarden wat naar elkaar waarna ik het nog een keer probeerde. Maar nog voordat ik de knop kon aanraken, schoot Berta weg. Of althans, de kist.

Het was alsof ze wilde zeggen: "Ik ben nog steeds even

sterk als ik was.” Ik weet zeker dat ze hier allemaal achter zat en dat ze zei: “Nu ben ik nog beter dan jij bent, Gordon Higginson.” En ik kon er niets tegen doen. Zij was het die de laatste ronde won!

Ja, we hebben veel bijzondere types gehad. We konden niet allemaal even goed met elkaar overweg, maar we hadden wel respect voor elkaars mediumschap.

Grace Boyers was ook een uitmuntend trance-medium. Ik weet nog hoe ik met haar op het podium stond in grote zalen en waar zij het publiek aan zich gekluisterd hield met haar prachtige toespraken. Dat waren gouden tijden, een gouden eeuw, waarin het leek alsof de hemel ons grote zielen had geleend die prachtige dingen op deze wereld kwamen brengen.

Het zijn tijden die ik nooit zal vergeten. Tijden die mij op een prachtige manier hoop hebben gegeven voor de toekomst van deze wereld, want ik weet nu dat de Spirit deze wereld aanraakt en er prachtige zielen naartoe brengt.

Ena Twigg was een gevoelig medium dat uitmuntend bewijs kon leveren, en een van de grootste mediums ooit voor wie ik de grootste bewondering heb, is Estelle Roberts. Haar mediumschap was zo briljant dat je je alleen maar nederig kon voelen in haar bijzijn. Ik heb het voorrecht gehad om met haar gids te mogen praten terwijl zij in trance was. Dat gebeurde tijdens een **direct voice séance**¹ die naar haar gids genoemd was: de Red Cloud Circle.

En dan had je nog Helen Hughes, met wie ik in Glasgow heb samengewerkt. Een briljant trance-medium met de gave van helderhorendheid. Helen was zo'n waardige en leuke vrouw. Als ze tegen je sprak, was het of er helder water door je geest spoelde.

¹ *Direct voice séance: vorm van fysiek mediumschap waarbij een medium in trance zodanig versmelt met de spirituele wereld, dat die wereld in staat is om hun stem te laten horen via een trompet, gebruikmakend van een ectoplasmaverbinding tussen het trance medium en de trompet, of waarbij duidelijk hoorbare stemmen in de séance ruimte klinken.*

Lilian Bailey was een vriendin van moeder. Zittend voor het haardvuur, in een zeer intieme sfeer, sprak ik meerdere malen met haar gids, Poppet. Deze mensen waren de pilaren van het mediumbouwwerk en dat zijn ze nog steeds. Ze hebben ons niet verlaten, maar zetten hun werk voort in de spirituele wereld.

De namen die ik heb genoemd zijn er maar een paar van het hele legioen dat het voorbereidende werk voor ons heeft gedaan, waardoor wij nu verder kunnen en mensen in alle delen van de wereld kunnen bereiken.

Ik zag hoe zij perfectie bereikten. Ik zag hoe hun hele leven in het teken stond van hun toewijding. Ik was me bewust van hun enorme nederigheid en ik zag dat ze een missie hadden. Het veranderde mijn leven compleet, want als je jong bent, in je twintiger jaren, dan kijk je naar andermans leven en ga je je dingen afvragen over je eigen leven.

Voor die tijd had ik me vaak afgevraagd of ik niet iets gemist had in mijn jeugd. Maar toen ik deze grote persoonlijkheden had ontmoet, besefte ik dat ze iets meer hadden dan anderen, hoewel onze levens ook heel eenzaam kunnen zijn en we veel dingen zelf moeten doen. Hoewel we soms te maken krijgen met misbruik en andere vreselijke dingen die mensen ons aandoen. En toch had ik nooit een ander pad willen bewandelen dan het pad dat voor mij gekozen was. Ik zou het allemaal weer zo doen, omdat ik ervan overtuigd ben dat de wereld de kracht van de Spirit heel hard nodig heeft.

Hoofdstuk 19

Hoe de spirituele wereld mij stuurde

Mijn hele leven ben ik geholpen doordat de Spirit mij stuurde en soms zelfs direct ingreep. Ik heb daar vaak over nagedacht en me er soms zelfs een beetje schuldig over gevoeld dat anderen, die zich net zo dienstbaar hebben opgesteld, dit voorrecht niet hadden.

Zo ben ik geboren in precies de juiste familie die mij op weg kon helpen om mijn levensdoel te bereiken, maar ik denk dat dat geldt voor iedereen, ongeacht iemands levensdoel en of dat in de ogen van de wereld een groot doel is of een schijnbaar kleiner doel.

Ik heb er veel tijd en energie in gestoken om, met hulp van de spirituele wereld, mijn eigen kerk in Longton opnieuw op te bouwen. We hadden er een bijzonder en levendig kerkbestuur en onze leden steunden ons door dik en dun. Tijdens de late jaren vijftig hadden we veel verbouwd, waardoor we meer ruimte hadden gecreëerd en een grotere keuken hadden gekregen.

Ook hadden we, direct na de oorlog, veel geïnvesteerd om onze kerkgemeenschap te vergroten. We konden inmiddels ook rekenen op de steun van veel jongeren en we hadden twee kerkramen speciaal voor hen laten ontwerpen.

Op het zakelijke vlak was ik benoemd tot directeur van een keten van schoenwinkels; winkels waar ik jarenlang zelf klant was geweest. Maar door deze drukke baan kon ik veel minder demonstraties geven in het land.

Ik kreeg wel heel veel verzoeken, maar ik kon er geen gehoor aan geven en dat voelde als een onmogelijke situatie. Ik deed een verzoek aan de spirituele wereld om mij te helpen. Ik heb altijd volledig vertrouwen gehad in mijn vrienden aan de andere kant en ik wist dat het goed zou komen. Ik wist dat ik moest afwachten en moest handelen als het moment daar was.

Al gauw deed zich een mogelijkheid voor om een kleine winkel te kopen in Potteries. Het was beslist geen bloeiende zaak,

maar toch had ik sterk het gevoel dat ik er een succes van kon maken.

Mijn vriend Frank Tams was bereid om deze onderneming samen met mij te beginnen en om het grootste deel van de werkzaamheden te verrichten. Zo zou ik weer meer tijd hebben voor mijn werk als medium. En zo verruilde ik, in 1957, de zolen voor de zielen.

Samen bouwden we de winkel op, verkochten hem daarna voor een goede prijs en kochten weer een andere winkel. Toen ik de pensioengerechtigde leeftijd bereikte, hoefde ik niet meer te werken en kon ik al mijn tijd aan het spiritualisme besteden.

Maar voordat ik met pensioen kon, zo merkte ik, had ik tijd en ruimte nodig om na te denken. Na te denken over mijn toekomst, maar ook over een aantal nare ervaringen die ik in de jaren daarvoor had opgedaan.

Ik ging hiervoor naar Schotland, op zoek naar rust, kracht en advies. Ik vond het alle drie in dat prachtige land. Ik heb altijd gehouden van Schotland en er wonen goede vrienden van mij. Er heerst daar een bepaalde spirituele vrijheid op de vele stille plekken en er zit een spirituele kracht in veel mensen, en aan beiden heb ik een grote steun gehad op veel momenten in mijn carrière.

Ik denk dat iedereen in zijn leven wel eens op een punt komt dat hij eruit moet en de tijd moet nemen om te contempleren. Hoewel ik altijd een nauwe band heb gevoeld met de Spirit en erg genoten heb van die continue aanwezigheid in mijn leven, verlies ook ik af en toe mijn levensdoel uit het oog.

Er zijn tijden dat het leven ons overneemt. De wereldse zaken worden dan veel belangrijker dan ze zouden moeten zijn. Het is moeilijk om daar weerstand aan te bieden, vooral als je mensen dingen hebt toegezegd, vaak al lang geleden.

Ik ben iemand die houdt van stabiliteit. Dat klinkt grappig omdat ik juist probeer om verandering door te voeren. Ik kocht mijn huis bijvoorbeeld na de oorlog en toen ik ging verhuizen, was dat naar een huis verderop in dezelfde straat. Ik heb prettige herinneringen aan die plek, aan moeder en mijn familie. Hoewel

velen al niet meer hier op aarde zijn, voel ik ze nog steeds om mij heen wanneer ik alleen ben.

Vroeger hechtte ik ook veel waarde aan bepaalde kostbare voorwerpen, maar er is een aantal keer ingebroken in mijn huis en daarbij zijn de meeste dure dingen gestolen. Op dat moment was dat schokkend, omdat 'dingen' toen nog belangrijk voor me waren.

Misschien wordt het materiële wel minder belangrijk wanneer je ouder wordt en ga je je dan meer richten op de spirituele 'dingen'. Maar misschien is dat ook niets anders dan zelfverdediging. Wanneer waardevolle voorwerpen, van materiële of emotionele waarde, van je worden afgenomen, dan heb je een bepaalde vorm van zelfverdediging nodig. Dingen kunnen je worden afgenomen, worden vernietigd of raken zoek, maar spirituele zaken blijven altijd bestaan. En nu ik erop terugkijk, is het eigenlijk onnozel om vast te willen blijven houden aan iets wat zo tijdelijk is.

Als ik een voorwerp mee zou mogen nemen naar de andere wereld, dan zou het denk ik een ring zijn die ik ooit kreeg van Vout Peters, een bekend medium. Hij droeg hem altijd als hij op het podium stond. Dat deed ik ook toen ik hem kreeg, totdat ik me realiseerde dat hij daarvoor eigenlijk te groot en te opvallend was.

Maar als ik geloofd zou hebben in dingen meenemen naar het hiernamaals, dan zou ik hem in mijn kist hebben laten leggen. Wat trouwens niet mogelijk is, want ook deze ring is gestolen. Bij diezelfde inbraak zijn andere, veel duurdere zaken meegenomen, maar dat ze die ring hadden meegenomen, vond ik het allerergste.

Hoe dan ook, de Spirit leidde me naar het juiste beroep en van daaruit naar de samenwerking met Frank, die de grootste druk van mij afhaalde. Met beide zaken had ik veel geluk, want hoewel ik nooit rijk ben geweest, heb ik me ook nooit zorgen hoeven maken om mijn financiële situatie. En daardoor heb ik mijn energie meer kunnen besteden aan de Spirit.

Ik ben geboren om medium te worden en ik dacht aanvankelijk dat dat mijn levensdoel was. Toen ontmoette ik Arthur Findlay die het vuur van idealisme in mij ontstak met betrekking tot

Stansted Hall, een vuur dat nooit meer gedoofd is. Het was aan het begin van de jaren zeventig dat ik hulp kreeg, of geleid werd, bij de vraag op welke van mijn twee werkzaamheden ik mij moest gaan concentreren. Ik vraag me echt nog steeds af wat het was: helpen of leiden.

Dit was in elk geval wat er gebeurde: Ik had een dienst geleid in Portsmouth op zaterdagavond en ik zou op zondagmiddag de dienst in mijn eigen kerk doen. Daarom besloot ik op zaterdagavond terug te rijden naar huis. Ik had die route al vaker afgelegd, maar kwam er tot mijn schrik achter dat ik op een of andere manier verkeerd was gereden. Ik was per ongeluk op weg naar Stansted Hall!

Ik wist dat Walter Sills en zijn vrouw May daar aanwezig waren. Mr Sills was de penningmeester van de SNU en op dat moment de manager van de Hall. Gasten zouden er niet zijn, want het was winter en Stansted was in die tijd altijd gesloten tot april.

Ik belde Sills op om te vragen of ik kon blijven slapen. Dat kon. Ik kende Mr Sills goed en hij was een hele aardige man. Hij wachtte me op met thee en sandwiches. We spraken nog een tijdje over de SNU, waar ik op dat moment alleen nog vicevoorzitter van was.

De volgende morgen stond ik op en ik liep de trap af. Mr Sills begroette mij en zei, tot mijn verbazing, dat er iemand op me zat te wachten. Deze persoon had gezegd dat ik wist dat hij zou komen.

Nou, dat wist ik dus niet. Ik wist immers niet eens dat ik die dag daar zou zijn. Ik had dan ook echt geen idee wie het zou zijn en dat zei ik ook. Mr Sills had de man gevraagd om te wachten in de bibliotheek, zodat ik eerst kon ontbijten voordat ik hem zou ontmoeten.

Ik besloot om alvast stiekem om de hoek van de deur te kijken. Tot mijn verbazing bleek mijn gast een monnik te zijn, in een bruin habijt en met sandalen aan. Ik was verbijsterd. Ik kende helemaal geen moniken! Ik liep terug naar Mr Sills en zei: "Ik ken hem niet en ik verwacht ook helemaal geen bezoekers. Niemand

weet dat ik hier ben."

"Tja", zei Mr Sills, "hij vroeg naar jou en hij noemde je naam."

Ik was nu toch wel heel nieuwsgierig geworden. Ik besloot weer naar binnen te gaan en ik vroeg de monnik waar hij voor gekomen was. "Wist u dat we elkaar hier zouden ontmoeten?", vroeg hij me. "Nee", zei ik. "Waar had u normaal gesproken moeten zijn vanmorgen?", vroeg de monnik. Ik vertelde hem dat ik thuis had moeten zijn en legde hem uit dat ik verkeerd was gereden.

"En u heeft er nooit over nagedacht dat u om een of andere reden de nacht hier door moest brengen?", vroeg mijn gast. "Ik ben hier namelijk om u een boodschap te brengen." 'O jee', dacht ik. 'Dit is wel heel vreemd allemaal.' Maar ik was ook erg benieuwd.

De monnik zei: "U heeft een missie in dit leven. En u heeft een kans afgeslagen die belangrijk is om die missie te vervullen."

"Wel", zei ik. "Het enige wat dat zou kunnen zijn is dat ik de positie van voorzitter van de SNU geweigerd heb." Ik kon echt niets anders bedenken, want ik zeg maar zelden 'nee' tegen mensen. 'Nee' klinkt altijd zo hard en definitief.

"Wij zouden graag willen dat u het nog eens in overweging neemt", zei de monnik. "U heeft werk te verrichten, een missie te volbrengen. Er hangt veel af van deze beslissing." Ik vroeg hem of hij het erg vond als ik even met de penningmeester zou overleggen, want ik kon hem niet zo direct antwoord geven.

Ik liep naar buiten en zei tegen Mr Sills: "Deze man is gek. Ik kan echt geen voorzitter worden. Ik heb een drukke baan, mijn eigen kerk, ik ben al vicevoorzitter, ik werk voor Stansted, ik leid diensten, ik kan er onmogelijk nog zoiets bij doen."

Gek genoeg vroeg ik me niet eens af wat een vreemde monnik met deze hele kwestie te maken had, want het ging allemaal heel snel en er hing ook een sfeer omheen die niet van deze realiteit leek te zijn.

Sills bood me aan om zelf even met de monnik te gaan praten. We keerden terug naar de bibliotheek en ontdekten daar dat... de man was verdwenen! We keken overal rond, maar hij was spoorloos. We zochten ook nog in de rest van het gebouw en

in de tuinen en we liepen zelfs naar het dorp om te vragen of ze een monnik hadden gezien. Ze zullen wel gedacht hebben dat we niet goed bij ons hoofd waren; hoe dan ook, niemand had hem gezien.

Ik had graag gehad dat Mr Sills nog even met de monnik had gepraat, want ik kon het zelf bijna niet geloven. Ik had ook graag gewild dat hij getuige was geweest. Na deze gebeurtenis was ik helemaal in de war. Het was onmogelijk voor de monnik om de bibliotheek te verlaten zonder dat wij het gezien zouden hebben. We stonden namelijk te praten op de trap voor de enige uitgang.

We zochten hem omdat we nog dachten dat hij naar buiten geglipt moest zijn. Diep in ons hart wisten we dat dat niet zo was, maar we accepteerden liever het normale dan het paranormale. Zo zitten mensen in elkaar.

Ik besloot een brief te schrijven naar Richard Ellidge, die op dat moment algemeen secretaris was van de SNU, om hem te vertellen dat ik de positie van voorzitter toch zou aanvaarden. Ik dacht dat het maar voor een paar jaar zou zijn. Hoe vreemd is het dat ik het uiteindelijk 22 jaar ben gebleven. En wat een veranderingen hebben er in die tijd plaatsgevonden. En wat zaten we een tijd dicht tegen een faillissement!

Nog altijd hebben we financiële problemen. Vaak leven we van week tot week en we hebben bijna geen reserves, maar onze schulden hebben we afbetaald. Stansted Hall is een wereldwijd symbool geworden voor het spiritualisme. Van een paar gasten per week en een aantal weken per jaar, zijn we nu een college geworden waar bijna het hele jaar door les wordt gegeven.

Buitenlandse studenten komen in gecharterde vliegtuigen. Noem een land en er zijn studenten uit gekomen om hier te leren wat we ze kunnen leren, iets wat nergens anders ter wereld kan. Ik ben ervan overtuigd dat Stansted Hall het centrum is van het moderne spiritualisme in de wereld.

Ik geloof ook dat de SNU uitverkozen is om deze verantwoordelijkheid op zich te nemen, want de SNU draagt het pure spiritualisme uit. De SNU staat voor een duidelijke boodschap die iedere religie kan accepteren. Het leven na de dood kan namelijk bewezen worden.

Het is een feit. Daarom hebben we ook **het verenigende principe dat mensen samen brengt**¹. Ik geloof in een kracht die groter is dan de kracht van de mensheid zelf. Deze kracht – die er altijd is geweest en er ook altijd zal blijven – heeft mannen en vrouwen geraakt in hun hart en in hun geest en ze ertoe aangezet om goed te doen.

Ik denk dan aan alle grootheden in de menselijke geschiedenis, mensen die bewezen hebben over grote krachten te beschikken, bovenmenselijke krachten, omdat ze spirituele betrokkenheid hebben en een spiritueel levensdoel. Als ik denk aan hen, dan voel ik mij nederig over de kleine rol die ik gespeeld heb. Als ik bedenk hoeveel hulp ik heb gehad, dan vraag ik me af hoeveel hulp zij hebben gehad en of ze zich daar bewust van waren.

Wanneer ik in de problemen zat of vragen had, ging ik altijd naar mijn moeder. Ik vroeg dan: "Mag ik praten met de spirituele wereld, met onze gidsen en onze troosters? Ik zou ze graag wat zaken willen voorleggen." Ze hebben me nooit in de steek gelaten.

Ook ben ik vaak in de gelegenheid geweest om vragen te stellen aan de gids van Maurice Barbanell, Silver Birch. Hij was altijd zo aardig en behulpzaam. Op sommige momenten, waarop ik niet wist of ik wel de goede kant op ging, had ik zijn bevestiging nodig.

En altijd als ik advies nodig had, kwam er wel weer een uitnodiging voor een bijeenkomst van de Silver Birch-circle. Ik heb zoveel hulp gehad vanuit de spirituele wereld. Ik had mijn taken binnen de SNU nooit kunnen volbrengen zonder die hulp.

Het was Silver Birch die mij veel over het leven leerde. Deze grote gids gaf me troost en aanmoediging op momenten waarop ik het niet meer zag zitten.

¹*Het verenigende principe dat mensen samen brengt: het moderne spiritualisme is gebaseerd op The Seven Principles. Het tweede daarvan gaat over het broederschap van de mensheid. En leert ons dat wij allen een en gelijk zijn en dat we een zorgplicht hebben naar elkaar toe.*

Soms voelde ik mij niet sterk genoeg om tegen alle vijandigheid om mij heen op te kunnen. Mensen kunnen heel onaardig, gemeen en destructief zijn. Ik weet niet hoe ik het allemaal had moeten doen zonder mijn gidsen en alle anderen waar ik contact mee heb gehad.

Een pijnlijke tijd vond ik toen we kritiek kregen omdat we 80.000 pond hadden uitgegeven zonder eerst experts onderzoek te laten doen naar de haalbaarheid van onze plannen. Bertha Harris liet in de Psychic News weten dat ze Arthur Findlay destijds zijn plannen om van Stansted een spiritueel college te maken, uit zijn hoofd had geprobeerd te praten.

Bertha zei dat ze boodschappen had ontvangen vanuit de spirituele wereld van onze pioniers die zeiden dat de Hall verkocht moest worden en dat van de opbrengsten een ander pand gekocht moest worden, een pand dat goedkoper was in het onderhoud en dat op een toegankelijker plek stond. Ze claimde dat ze contact had gehad met Arthur en dat hij had laten weten bezorgd te zijn over de financiële situatie.

Bertha en ik konden niet goed met elkaar overweg, maar ik kon ook niet geloven dat ze hierover zou liegen, dus haar verhaal baarde mij zorgen. Ik had altijd gezegd dat ik het juist had en dat geloofde ik ook, vooral wanneer de Spirit mij daarin weer had bevestigd.

Had ik nu toch een vreselijke fout gemaakt? Natuurlijk was Arthur bezorgd over de financiële situatie. Dat was ik ook en dat waren velen met mij, maar ik kon niet geloven dat hij het zo makkelijk op zou geven. En al helemaal niet dat hij zou willen dat we Stansted Hall zouden verkopen. Dat kon ik echt niet geloven.

Mijn hele leven was ik nog nooit ook maar iemand een penny schuldig geweest. En nu werd mijn naam in verband gebracht met deze afschuwelijke schuld. Er moest iets gebeuren aan de financiële situatie van de SNU en ik voelde mij daar persoonlijk verantwoordelijk voor.

Silver Birch is waarschijnlijk de hoogst ontwikkelde gids die de aarde kan bereiken in deze moderne tijden. Zijn medium was de

alom gerespecteerde en bekende hoofdredacteur van de 'Psychic New'. Maar hij was veel meer dan dat.

Barbie, zoals vrienden hem noemden, was ook 'Mr Spiritualism'. Hij had een zeer bijzondere relatie met Silver Birch. Vaak waren ze het niet eens met elkaar. Maar als Silver Birch de controle had, dan uitte hij zijn mening en als Silver Birch zich weer had teruggetrokken, kon Barbie het tegenovergestelde zeggen. Een prachtig voorbeeld van hoe twee verschillende persoonlijkheden kunnen samenwerken.

Tijdens een bijeenkomst van Barbie's circle, de Hannen Swaffer Home Circle – genoemd naar deze beroemde journalist en spiritualist – gaf Silver Birch mij weer hoop.

Hij zei onder andere: "Ik weet, misschien beter dan iedereen, hoe zwaar de weg is die een medium af moet leggen. Ik weet van de opofferingen die gemaakt moeten worden en hoe je aan de buitenkant, tegenover het publiek, vaak moet verbergen als je weer eens aan het kruis genageld bent.

"Zij die een taak te vervullen hebben, moeten dit lijden verwachten en het zien als tests om te zien of het ijzer sterk genoeg is om de strijd aan te gaan. Je bent een veel grotere hulp dan je je nu realiseert."

Ik vroeg Silver Birch of we op de goede weg waren. Hij antwoordde: "Soms lijkt het wel of de mensen binnen de organisatie een groter probleem vormen dan de mensen daarbuiten. Mensen die weinig kennis hebben, vormen vaak het struikelblok. En natuurlijk spelen trots en ijdelheid een rol. Daardoor verliest de oorspronkelijke visie die hen aanvankelijk zo aantrok, in hun ogen zijn glans en schoonheid. Er is voor velen werk te verrichten.

"Dus, doe je best. En als je valt, krabbel dan weer overeind. De reden dat je valt is dat je daarna weer overeind kunt komen. Als je overtuigd bent van de juistheid van je acties, blijf er dan bij. En laat diegenen die het niet met je eens zijn hun eigen weg gaan..." Silver Birch zei verder nog dat er veranderingen zouden komen en hij voegde daar aan toe: "Je komt hier doorheen. En je organisatie zal dit overleven."

Ik had die woorden echt nodig op dat moment. Ze sterkten mij in mijn besluit om door te gaan. Ik wist dat het mogelijk was en ik had een idee hoe we dit aan moesten gaan pakken. Mijn probleem was: zouden de anderen er net zo over denken? Konden we een eind maken aan de apathie en een grotere belangstelling creëren voor het spiritualisme en de SNU?

Hoofdstuk 20

Meeste stemmen gelden

Hoewel ik succesvol was in mijn materiële werk, heb ik mijn spirituele werk altijd voorrang gegeven. Niet echt verrassend gezien het feit dat ik, zolang ik me kan herinneren, al met de Spirit in contact stond. Als kind vond ik het vaak moeilijk om onderscheid te maken tussen degenen die in dit leven waren en degenen die al overleden waren.

Toen ik de grote mediums van die tijd begon te ontmoeten, ermee mocht gaan werken en zag hoe enorm toegewijd zij waren, begon ik stil te staan bij mijn eigen waarde en mijn eigen leven. Ik bedacht dat de hemel vast niet voor niets zulke grote mediums en zulke spirituele wezens aan de aarde had uitgeleend. Dat gaf me zoveel hoop voor de mensheid.

Ik beschouw mezelf als een bevoorrecht mens vanwege het feit dat ik ben geboren met een doel, maar door mijn contact met deze mediums realiseerde ik me ook dat dat doel een grote verantwoordelijkheid met zich meebrengt.

Ik was al vroeg gewend om te praten met mijn moeders gidsen en met die van mijzelf, maar ik heb ook het voorrecht gehad om bij de openhaard gesprekken te mogen voeren met Poppet, de gids van Lilian Bailey. Zij was een goede vriendin van mijn moeder en ze waren samen geschoold in Longton. Misschien vinden sommige mensen het bijzonder dat we zo'n nauw contact hadden met de spirituele wereld, maar dat is de atmosfeer waarbinnen ik ben opgegroeid. En ik zal altijd dankbaar blijven voor die ervaringen.

Veel mensen hebben zich ooit afgevraagd waarom ik contact heb met de Greater World Christian Spiritualist Association. Sommigen hebben die vraag zelfs direct aan mij gesteld. Welnu, ik geloof dat de Spirit voorop staat en dat organisaties door mensen worden gemaakt. En dat vertel ik mensen dan ook. En dat vinden ze prima, want ik heb gewoon gelijk!

Mijn moeder had altijd banden met het christendom, aangezien het mijn vaders religie was. Hoewel hij uiteindelijk geen actieve christen meer was vanaf het moment dat moeder en ik op zondag samen gingen werken. Maar toen mijn ouders kinderen kregen, besloten ze dat ze die met beide religies groot zouden brengen: het spiritualisme en het christendom.

Ik ben ook vaak gastspreker geweest bij de bijeenkomsten van de WCSA. En ze waren altijd aardig voor me, ook al verschilden we vaak van mening over dingen.

Zo sprak ik ook tijdens een van de Greater World diners, in 1980. Ik had daarvoor al een demonstratie gedaan in Caxton Hall en was daardoor wat later dan ik gepland had. Toen ik bij de ingang kwam, vroeg de portier: 'Exit of Survival?' Ik dacht dat hij een grapje maakte, maar dat bleek niet het geval. Er was in hetzelfde gebouw nog een bijeenkomst die avond, en wel voor mensen die geïnteresseerd waren in euthanasie. Die organisatie heette Exit.

Nog langer geleden – ik was pas zestien jaar oud – was ik gevraagd om te werken in de Picton Hall, in Liverpool. Hannen Swaffer was er de spreker en hij was briljant. Hij had een geweldige, snelle en scherpe geest. De hal zat vol tot aan de nok.

Swaff, zoals ik hem later mocht noemen, kreeg een staande ovatie. Deze avond is er een die ik nooit zal vergeten. Mijn demonstratie was erg goed. Naderhand kwam ik van het podium en stond te wachten op mensen die mij zouden feliciteren met mijn goede optreden. Maar iedereen liep naar Swaff.

Aan het eind van de avond sprak ik ook nog even met hem. Hij zei – en dit ben ik nooit vergeten: "Ik heb mijn hele leven studie gemaakt van het mediumschap en het spiritualisme. Ooit zul jij een heel goed medium worden, misschien wel het beste. Maar onthoud dit: alle kennis en ervaring die ik heb, passen ongeveer in de kop van een speld!"

Als ik het gevoel begin te krijgen dat ik het allemaal wel weet, dan denk ik aan die woorden van een groot man tegen een jong medium. Hij bedoelde het helemaal niet hautain. Hij kende de

gevaren voor mediums en hij wist hoe weinig we uiteindelijk kunnen weten, zelfs wanneer we denken dat we alles weten, dan hebben we nog een leven van leren voor ons liggen.

Voor mijn gevoel was dat de gouden eeuw van het mediumschap, omdat er zoveel zulke goede mediums waren. Hoe vaak heb ik wel niet gewerkt met Ena Twigg. Na de oorlog deden we samen demonstraties voor wel achtduizend mensen in vier weken.

Er waren bijvoorbeeld vier bijeenkomsten georganiseerd door de Psychic News en de een andere krant, de Reynolds News.

Tijdens elke van deze bijeenkomsten, was er een panel van vrijwilligers uit het publiek die vragen stelden aan diegenen die een boodschap van ons ontvingen om na te gaan hoe accuraat we waren geweest. Na afloop werd het publiek gevraagd om een briefje in te vullen waarop ze konden laten weten of ze overtuigd waren dat er leven na de dood was.

Een overweldigende meerderheid zei: ja! We hadden dan ook heel goed gewerkt die avond en we hadden uitstekend bewijs geleverd. Ik herinner me dat Ena op zo'n avond een boodschap had van een John Andrews die op een koopvaardijship had gevaren en die vermist was geraakt op de Atlantische Oceaan. De ontvanger die ze aanwees zei er niets van te herkennen, behalve een heel specifiek deel uit de boodschap.

Gelukkig deed dit niets af aan de impact van de demonstratie als geheel, hoewel het Ena wel een beetje in de war bracht. De werkelijke ontvanger bleek een paar stoelen verderop te zitten. Deze man nam de volgende dag contact op met de Reynolds News om te zeggen dat hij alle informatie herkend had.

Dat is een van de risico's van werken in een grote zaal en het is heel vervelend als het een medium overkomt. Maar in het gunstigste geval bewijst het wel dat overledenen zelf hun informatie geven aan het medium en dat die informatie niet afkomstig is vanuit de ontvanger. Aan de andere kant kan het wel moeilijk zijn voor het medium dat een goed contact met de overledene voelt, maar geen bevestiging krijgt vanuit het publiek.

Minstens twintig procent van de mensen die het briefje had ingevuld bleek nog nooit eerder een spiritualistische bijeenkomst bijgewoond te hebben. Dat was geweldig, want het betekende dat we nieuwe mensen aantrokken. Misschien dat ze wel nooit meer naar zo'n bijeenkomst zouden gaan, maar in elk geval hadden ze nu wat ervaring met het spiritualisme.

Tijdens een demonstratie in Birmingham werden we onderbroken door een jonge man die ook al buiten het gebouw folders had staan verspreiden. Tijdens het beantwoorden van vragen door Harold Vigurs, schreeuwde hij: "U werkt met de duivel!" Het publiek lachte, want men wist wel beter.

De jonge man ging door en voerde zelfs een 'duivelsuitdrijving' uit waarbij hij de geesten opriep om ons, de mediums, te verlaten, in naam van Jezus Christus! Ik was nog jong en ik vond het terecht dat hij werd uitgelachen.

Misschien was dat ook zo, maar toch heb ik medelijden met de mensen die leven in een wereld die zo gekweld wordt door de duivel. Het zijn mensen die geen oog hebben voor de grenzeloze wonderen die God ons doet toekomen.

Het was tijdens een grote bijeenkomst voor het Freedom Fund dat ik voor het eerst werkte met Harold Vigurs. Hij introduceerde me als medium in de omgeving van Londen, waarna ik werd gevraagd om te werken tijdens de May Convention Meeting, waar ik daarna nog drie jaar voor gevraagd werd. Dat was een grote eer.

In 1949 namen we gezamenlijk de festiviteiten rond Armistice Day voor onze rekening. Dit was een enorme bijeenkomst in Manchester. Harold hield een toespraak over de manier waarop de spirituele wereld met ons communiceert en hoe ze ons troost brengen. Hij vertelde hoe hij eens met twee vrienden in meditatie was, toen er op de deur geklopt werd. Er stond een vrouw buiten die heel verdrietig was, want haar man was kort daarvoor overleden.

Harold stond op het punt om te zeggen dat hij druk was en dat ze later terug moest komen, maar hij bedacht zich en nodigde haar uit om naar binnen te komen. Plotseling begon een van zijn vrienden een man te beschrijven die de vrouw herkende als haar

man. "Hij probeert wijsheid over te brengen", zei de vriend. Dit verwarde de vrouw en ze vroeg: "Waarom? En waarom denkt u dat?" "Omdat hij een oog in zijn hand houdt, en een oog staat voor wijsheid", zei de vriend.

De vrouw barstte in huilen uit. Toen ze weer wat tot bedaren was gekomen, legde ze uit dat ze nu zeker wist dat het haar man was. Hij had namelijk een glazen oog.

Mediums moeten doorgeven wat ze doorkrijgen. Ze zien niet altijd in dat dat belangrijk is. Maar het is de Spirit die het werk doet. Harold kon dit soort eenvoudige waarheden over ons werk altijd zo goed uitleggen. Hij was een liefdevolle man en ik genoot van de tijd dat we samenwerkten, want ik wist dat de spirituele filosofie via hem goed zou worden verspreid.

Ik herinner me een demonstratie met een man in het publiek die veel angst had voor de toekomst. Ik wist dat ik iemand bij me had die te maken had met een Old Hall Lane en met de naam Priscilla. Ik kwam uit bij de juiste ontvanger, een man met de naam Smith. Ik gaf nog meer details die hij ook herkende, dus ik wist dat ik goed zat. Toen vroeg de Spirit mij om tegen hem te zeggen: "Wat ze ook tegen u gezegd hebben, u moet erop vertrouwen dat u weer beter zult worden. Wel moet u goed voor uzelf zorgen, maar dat wat u laatst is overkomen, een soort van instorting, dat overkomt u niet nog een keer."

Later vertelde deze man dat het voor hem het beste bewijs was dat hij ooit gehad had. En ook het beste nieuws dat hij sinds lange tijd had gehoord. Nu kon hij zijn leven weer met nieuwe moed hervatten, wetende dat hij niet nogmaals in zou storten en dat hij gewoon voor zijn gezin kon zorgen. Wat een heerlijk idee om te weten dat deze man weer verder kon leven, zonder de angst die hem zo in zijn greep had gehouden.

Er waren zo veel grote bijeenkomsten in die tijd. Vaak konden mensen niet eens een plaats in de zaal bemachtigen. Het was niet alleen de demonstratie die hen aantrok, maar vooral ook de kwaliteit van de sprekers. Ik nam altijd deel aan een speciale dienst in de Victoria Halls in Hanley.

Mijn zuster Hazel kwam dan met mij mee. Moeder had haar geen training tot medium willen geven, omdat ze vond dat Hazel daarvoor niet het juiste temperament had. Maar ze ging wel vaak met me mee.

Ze was er ook bij toen ik het podium mocht delen met Godfrey Wynn en Lord Dowding. Ik was nog jong en ik was zo trots dat mijn zus mij met zulke grote namen zag werken. Lord Dowding was een geweldige spreker. In 1959 hebben we voor het laatst samengewerkt.

In 1953 werd het honderdjarig bestaan van het Engelse spiritualisme gevierd, met een week vol bijeenkomsten in Keighley, want daar was het allemaal begonnen.

De meeste mensen denken dat Mrs Haydn, uit het zuiden, het eerste medium was, doordat zij veel publiciteit kreeg. Maar het was David Richmond, die was opgeleid in Amerika, die het fundament legde voor onze beweging zoals we deze nu kennen. Hij en Mr Weatherhead begonnen een groep in Keighley en ze ontstaken daarmee het vuur dat nooit meer is uitgegaan. Van tijd tot tijd hebben we onze moeilijkheden, maar het vuur blijft branden!

Ik was heel blij en trots dat ik in Hanley tijdens de eerste dienst, op zaterdagavond, mocht werken. Het ging erg goed. De zaal zat helemaal vol en veel mensen kwamen van heinde en verre.

De volgende dag was er 's middags een bijeenkomst van het Lyceum. Het Lyceum was in de Midlands altijd erg sterk, dus dat pakte goed uit. 's Avonds gaf Harry Edwards een healing-avond. Harry deed in die jaren zoveel hij kon om de SNU te helpen.

Er waren mediums zoals Ivy Northage en Charles Quastel, maar natuurlijk ook Percy Wilson die toen voorzitter was van de SNU, maar die ook familiebanden had met Keighley via zijn grootvader. Ik denk dat er in de Midlands en in het noorden van ons land veel meer mensen zijn die afstammen van mensen die verbonden waren met het spiritualisme, dan in de zuidelijke gebieden.

Er kwamen enorme hoeveelheden mensen naar de demonstraties. Niet alleen om de mediums te zien werken, maar

ook om te laten zien dat ze deze levensvisie steunden. Het was geweldig om zo'n publiek te zien en om te mogen werken in zo'n atmosfeer. Het leek wel of de spirituele wereld in groten getale aanwezig was om ons succes te wensen.

Een van de eerste bijeenkomsten werd ingeleid door Mr Quastel, er kwamen meer dan duizend mensen op af. Moet je je voorstellen: meer dan duizend mensen! En het ging ze niet eens om de helderziende waarnemingen, maar om de spreker. Charles Quastel hield een toespraak over de noodzaak om voorop te lopen in het verspreiden van het religieuze denken in de wereld en om de strijd aan te gaan tegen de toenemende apathie. Het was een gedenkwaardige toespraak. De kracht die was opgebouwd in de zaal was enorm op het moment dat ik op mocht staan om te gaan werken.

In het noorden werkte ik altijd graag in Glasgow, waar ik veel trance-demonstraties heb gegeven en fysiek mediumschap heb gedemonstreerd. Ik herinner mij een demonstratie waarbij ik informatie doorgaf over een overledene die door twee verschillende dames werd herkend. Ik kreeg het niet voor elkaar om bij één ontvanger uit te komen. Steeds weer kwam ik met een nieuw stukje informatie en steeds weer zeiden ze allebei 'ja'. Ik was bijna wanhopig. Het publiek vond het geweldig en lachte. Aan het eind kwamen we erachter hoe het zat. Beide dames waren zussen van elkaar. Ze waren apart binnengekomen en zaten ieder aan een andere kant van de zaal, waardoor ze elkaar niet konden zien. Op dat moment werd alles duidelijk.

Ik vind het moeilijk om de ene demonstratie van de andere te onderscheiden. Ze waren allemaal spannend op hun eigen manier. Maar als ik er een uit zou moeten pikken die echt bijzonder was, dan zou ik kiezen voor die in Albert Hall. Allereerst omdat die zaal zo groot is! De rijen met mensen leken niet op te houden. Ik had het geluk dat ik zo goed was opgeleid en al zoveel ervaring had in grotere bijeenkomsten.

Ik denk dat mijn eerste optreden daar in 1970 of 1971 was. Ook bij alle andere avonden die daar georganiseerd

werden, werd ik gevraagd. Daarna gingen we over op andere zalen, maar die hadden niet dat wat de Albert Hall had. Nu zijn er zelfs geen grote demonstraties meer tijdens Remembrance Day, ter nagedachtenis aan hen die zijn overleden.

Zelfs toen ik de voorzitter was van de SNU, de grootste spiritualistische organisatie in Groot-Brittannië, was ik nog blij als ik werd gevraagd om deel te nemen aan de Memorial Service in de Royal Albert Hall. Ik was gewend aan grote bijeenkomsten, maar dit was als de kers op de taart. En ik weet dat het moeder ook veel deed.

Ze kon nooit ver reizen. Ze had niks met reizen en het reizen had ook niks met haar en dus was ze er niet bij. Mijn zuster Hazel was er wel, samen met een paar goede vrienden van me. Ik had hun steun hard nodig.

Ik ben altijd nerveus voor een bijeenkomst. Toen ik nog heel jong was, beschuldigden de kranten me ervan dat ik theatraal was, maar dat waren eerder zenuwen dan dat ik opzettelijk zo deed. Dat gevoel van spanning is nooit overgegaan. Dat zal ook wel niet meer gebeuren, op mijn leeftijd.

De laatste bijeenkomst in Royal Albert Hall was in 1974 en die was werkelijk fantastisch. De voorzitter was Hunter Mackintosh, tevens voorzitter van de Spiritualist Association of Great Britain. Hij was heel ontspannen, wat ons allemaal erg hielp. Hij hield een toespraak over de misvatting dat de dood het einde is en zei dat de bijeenkomst niet zozeer een herdenking was, maar eerder een reünie.

Die betreffende avond in Albert Hall kwam ik ruim op tijd aan. Ik was als gezegd altijd al zenuwachtig, maar die avond des te meer. Ik liep rond om te kijken waar ik zou gaan werken en waar ik mij kon omkleden. Psychic artist Coral Polge en Doris waren er ook al.

Het bleek dat Doris niet zeker wist of ze goed zou kunnen samenwerken met Coral. De organisator van de avond stelde voor dat we zouden ruilen en daar was ik blij mee, want ik had het gevoel dat Coral en ik die avond wel goed zouden kunnen

samenwerken. En dat bleek te kloppen.

Dominee David Kennedy, die zou komen spreken, was verhinderd. Maar mijn oude vriend Harry Edwards verving hem prima. Hij kon prachtig spreken. Mensen herinneren zich hem nu alleen maar als healer, maar ook op het podium was hij heel goed.

Hij sprak die avond bijzonder ontroerend over een twaalfjarig meisje uit Birmingham die baat had gehad bij healing. Ze had vergevorderde kanker in haar bovenbeen en de dokter had gezegd dat ze alleen nog genezen kon worden door middel van spirituele healing. De lokale predikant nam haar mee naar Shere. Het laatste nieuws was dat ze langzaam maar zeker aan het herstellen was.

Ook sprak Harry nog over grote rampen, zoals hongersnood, en over het feit dat wij juist in overvloed leven. Hij legde daarbij een verband met spirituele honger die ook gestild moet worden.

Toen was het de beurt aan Doris Collins, die het jaar daarvoor ook had gewerkt. Ze was erg goed. Ik denk dat de spirituele wereld zelf invloed had uitgeoefend op het programma, want ze was volgens mij solo beter.

Er ontstond wat ophef toen mensen doorkregen dat op het scherm achter ons de geïnspireerde tekeningen van Coral te zien waren.

Ik weet niet alle contacten meer die ik die avond maakte, maar sommigen zijn nog beschreven in de 'Psychic News'. Ik herinnerde me ze toen ik ze teruglas.

Eentje was een contact met een jong meisje en ik kreeg er de naam Roberts bij en Brentwood Terrace en de naam van ene Bertha die nog in leven was. Aan deze informatie had de ontvanger genoeg om te weten dat het voor hem was. Het ging om de dochter van de burens, dus hij moest de boodschap aan hen overbrengen.

Een ander contact begon met de naam Grimstone. Dat had Grimboldstone moeten zijn. Ik hoorde ook nog de straatnaam en de naam Paul, die te zien was op een tekening van Coral. Volgens de ontvanger leefde Paul nog steeds, maar alle andere details klopten.

Bij het volgende contact hoorde de naam Kendall en die moest horen bij de persoon die getekend werd. Ik kon hem veel details geven over overleden familieleden en de tekening deed hem sterk denken aan zijn grootmoeder. Deze ontvanger was nooit eerder bij een demonstratie geweest en hij was nogal sceptisch. Ik gaf hem een telefoonnummer dat ik doorkreeg. Hij herkende het. Het was het nummer van een school die hij die dag nog gebeld had!

Toen hoorde ik vanuit de Spirit de naam Muriel en Sutton Road. Ik zag een auto en zag daar ook een nummer op, dat ik doorgaf. Er was een man die het herkende, alleen hoorde het nummer niet bij de auto. Het was zijn huisnummer. Ik had zijn huis ook beschreven, maar had het nummer per ongeluk op de auto 'geplakt'. De Spirit gaf me allerlei beelden van zijn woonomgeving, van zijn rozen, zijn caravan en hij herkende het allemaal. Ik heb daarna nog vaak met Coral gewerkt. Ze is een uitstekend medium.

Het jaar daarop demonstreerden we ook samen. Helaas was dat de laatste keer dat de spiritualisten samenkwamen in Albert Hall. De huur werd steeds hoger en de organisatie kostte enorm veel tijd. Het was elke keer weer een overweldigende ervaring geweest, maar dat kon ook niet anders, want de energie was enorm hoog doordat er zoveel mensen bij elkaar waren en daardoor waren de demonstraties vanzelf van het hoogste niveau.

We werden zelfs betaald. Het was meer een symbolische betaling, van tien pond, maar dat was al heel wat in de jaren zeventig. Het belangrijkste waren de eer en de ervaring op zich. We werkten voor het spiritualisme en het maakte een hele goede indruk doordat we in staat waren om Albert Hall af te huren om daar op onze eigen manier Remembrance Day te vieren.

Hoewel vooral die laatste bijeenkomst gedenkwaardig was, wil ik ook de bijeenkomst van 1973 nog even noemen. Harry Edwards had net twee dagen daarvoor zijn tachtigste verjaardag gevierd. Alle sprekers staken de loftrumpet uit over zijn werk.

Barbie, die de voorzitter was die dag, noemde Harry 'de beroemdste healer ter wereld'. En ik denk dat niemand daar iets tegenin kon brengen. Dennis Fayre, de voorzitter van de National

Federation of Spiritual Healers, overhandigde Harry een beeld dat van hem was gemaakt. En nog indrukwekkender was de presentatie van de Bulawayo Spiritualist Church in Rhodesië waar Harry kort daarvoor op bezoek was geweest. Zij hadden ook nog een afdruk gemaakt van Harry's handen.

Het publiek vond het prachtig toen Barbie in de trant van een toenmalig televisieprogramma uitriep: "Hier zijn je handen, Harry!" Het was een bijeenkomst die sprankelde van de vriendschappelijke gevoelens, van plezier en van oprechte interacties met de Spirit.

Ik herinner me een middag- en avondbijeenkomst die Harry en ik eens samen deden in Plymouth. Er waren meer dan achthonderd mensen aanwezig. Velen kwamen er voor de bijzondere hulp die Harry kon geven.

Hoewel healing zijn grote liefde was, denk ik dat hij ook een heel goed fysiek medium had kunnen zijn. Die dag in Plymouth was een van zijn patiënten een dame die niet eens meer naar het podium kon lopen. Maar na Harry's healing sprong ze er bijna af, met een enorme glimlach op haar gezicht. De pijn die ze zo lang had gehad, was verdwenen. Haar wervelkolom was eerst zo stijf als een plank en nu kon ze weer gewoon buigen.

Harry werd die dag geassisteerd door Olive Burton en zij was heel goed in de behandeling van oren. Een vrouw was al 25 jaar doof aan een kant en had nog een klein beetje gehoor aan de andere kant. De doktoren zeiden allemaal dat hier niets meer aan te doen was. Maar een paar minuten later kon ze Harry's vingerklikken horen.

En zo waren er zo veel. Iedere demonstratie weer! Ik denk dat healing zo belangrijk is voor onze beweging. Lichaam en geest moeten in balans zijn en als de één dat niet is, kan de ander zich niet goed ontwikkelen.

Ik was ook in goede vorm, daar in Plymouth. Het was een van de vele bijeenkomsten die waren georganiseerd door de SNU en de Psychic News en er was heel veel energie in gestoken. Ik weet zeker dat ook de Spirit meewerkte om er een succes van te

maken. Barbie zorgde er zoals altijd voor dat er bij ieder huis in de wijde omgeving een exemplaar van de 'Psychic News' en een brochure over het spiritualisme in de bus kwam.

Ik herinner me dat het me ook bij deze bijeenkomst weer een keer niet lukte om twee ontvangers terug te brengen naar één en het bleek wederom dat dat kwam doordat ze familie van elkaar waren. Meestal geef ik het deel van de zaal aan waarvan ik weet dat daar mijn ontvanger zit, in plaats van direct de ontvanger aan te wijzen.

Ik begon op die manier te werken toen ik voor hele grote zalen ging werken. In zo'n geval is dit de enige overtuigende manier, omdat je bij zo'n groot publiek niet kunt zien tegen wie je praat. Ik heb hier wel veel kritiek op gehad. En ook op het feit dat veel van mijn contacten werden vastgelegd op een of andere manier, zodat het mogelijk was dat mensen ze konden kennen en onthouden. Maar ik denk zelf dat ik maar twee keer de boodschap aan de verkeerde ontvanger heb gegeven.

Met de 'Psychic News' heb ik wel eens meningsverschillen gehad. Maar ze zijn me altijd blijven steunen als voorzitter van de SNU. Ik vond vaak dat ze fouten maakten en dat zei ik dan ook en zij reageerden als ze vonden dat ik ernaast zat. Daar ben ik vaak boos over geweest, maar ondanks dat zijn we altijd vrienden gebleven.

In 1981 moest ik de laatste eer bewijzen aan mijn oude vriend Barbie, in Friends Meeting House in Londen. Hij overleed vrij plotseling en het was een schok voor ons allemaal. We weten dat we niet het eeuwige leven hebben op aarde, maar hij had zestig jaar gewerkt voor het spiritualisme en we hebben hem daarna dan ook vreselijk gemist.

Mijn vriend M.H. Tester, tevens directeur van de 'Psychic Pres', hield een eerbetoon en ik denk dat niemand het beter had kunnen doen dan hij. Het was een ontroerende speech. Hij vertelde hoe Barbie was begonnen op een zeepkist in de Hyde Park's Speakers' Corner. En hij zei dat Barbie de langst dienende dominee van de SNU was geweest. Hij vertelde hoeveel hij had gedaan voor

het spiritualisme, zowel op wettelijk gebied als in de pers.

Het was een lang bewaard geheim geweest dat Barbie het medium was geweest waardoor Silver Birch had kunnen communiceren. Het was tijdens de cirkel bij Hannen Swaffer thuis geweest dat deze twee, ogenschijnlijk totaal van elkaar verschillende partners, zo hecht hadden samengewerkt. De een heel menselijk en, hij zou de eerste zijn om het toe te geven, een beetje cynisch en soms wat ruw en de ander was zo liefdevol en zo vol wijsheid.

Maar soort zoekt soort, dus hieruit blijkt dat mensen niet altijd zijn wat ze lijken. Om te kunnen samenwerken met een van de meest wijze gidsen die we hebben gekend in deze eeuw, kan het niet anders dan dat Barbie zelf ook een man vol liefde en compassie geweest moet zijn, iets wat je niet altijd zag.

Hij was een belangrijke kruisvaarder, een schrijver, een redacteur, een katalysator en een menselijk mens. Zo kon hij bovenop zijn geld zitten, maar ook heel genereus zijn. Ik was blij en trots dat ik onderdeel mocht zijn van de dienst die ter ere van hem werd gehouden.

Het was een prachtige dienst, waarin de Spirit met veel humor aanwezig was. Ik gaf een demonstratie en maakte onder andere een contact voor een vrouw in de zaal voor wie haar moeder kwam. Zij vertelde dat haar dochter de papegaai had leren vloeken. De vrouw in de zaal moest lachen en begon te blozen en moest toegeven dat het waar was wat haar moeder zei, maar dat niemand het ooit geweten had. Iedereen had zich jarenlang afgevraagd wie die papegaai zulke teksten had geleerd!

Barbie zou zo'n boodschap prachtig hebben gevonden. Hij had zelf veel gevoel voor humor en had niet herdacht willen worden zonder een lach.

In 1990 besloten we dat we door het hele land heen bijeenkomsten zouden gaan organiseren om het honderdjarig bestaan van de SNU te vieren. Weliswaar was de SNU onder een andere naam begonnen en pas in 1901 de SNU gaan heten, maar niettemin was het honderd jaar geleden dat het onze pioniers

gelukt was om een unie te vormen en ik had besloten dat dat feit niet onopgemerkt voorbij mocht gaan.

Alle districten begonnen met hun eigen voorbereidingen en zouden worden aangestuurd door onze publiciteitscommissie.

De status daarvan werd eveneens verhoogd en de voorzitter moest een bestuurslid van de SNU zijn en kreeg zodoende meer macht en zeggenschap. Ik besloot hiervoor het medium en 'minister' Jean Bassett aan te wijzen want zij leek me de juiste persoon voor deze taak. (*Jean Bassett is tevens de schrijfster van dit boek – vert.*)

De festiviteiten begonnen met een grote bijeenkomst in Wembley. Jean koos hiervoor de 31ste maart uit, uiteraard omdat dat **Hydesville Day**¹ is. Ik heb altijd gevonden dat we veel meer aandacht zouden moeten besteden aan Hydesville Day binnen het spiritualisme. Het is immers de dag waarop het moderne spiritualisme echt begon.

Ik denk ook dat we onze eigen verjaardagen meer moeten gaan vieren in plaats van die van andere religies. Ik weet dat de meeste religies hun festiviteiten hebben rondom de vier seizoenen en wij zouden er toch op zijn minst eentje moeten hebben die wij beschouwen als speciaal voor ons.

Er kunnen bijna 2500 mensen in de hal van Wembley en we zaten bijna helemaal vol. We nodigden niet alleen gasten uit van de SNU, want ik vond dat dit een dag was voor alle spiritualisten. We begonnen om twaalf uur en gingen door tot tien uur 's avonds.

Overall hingen vlaggen en banners, er werd gezongen en er werd healing gegeven. Mensen kwamen uit het hele land en

¹*Hydesville Day: in 1848 merkten twee Amerikaanse meisjes, de zusjes Fox, in huis klopsignalen op van een overledene. De zusjes onderzochten dit fenomeen en bedachten een code waarmee ze antwoord kregen op vragen die ze stelden. Op deze simpele manier waren ze in staat om te communiceren met een andere geest, een persoon die ooit op aarde had geleefd. Hij was vermoord in hetzelfde huis waar de meisjes woonden. Later werd zijn lichaam gevonden, wat bewees dat wat gezegd was, ook klopte. De Hydesville rappings, zoals dit fenomeen sindsdien wordt genoemd, was een hele nieuwe vorm van communicatie met de geestenwereld. Deze gebeurtenis wordt gezien als het begin van het moderne spiritualisme.*

sommigen kwamen zelfs helemaal van over de grens om dit met ons mee te maken. Ik opende de dag en daarna hield professor Archie Roy een geestige toespraak. Coral Polge en Stephen O'Brien demonstreerden vervolgens hun psychic art-gave en hun helderziendheid.

Daarna gaven Ray en Joan Branch een healing-demonstratie op het podium. Er waren ook healers aanwezig vanuit onze kerken en vanuit the Guild of Spiritualist Healers en ook zij gaven af en toe demonstraties. Ook hadden we een aparte ruimte voor ze ingericht waar ze achter elkaar door werkten. De mensen stonden de hele dag in de rij en daaruit bleek maar weer eens hoeveel behoefte er is aan healing.

Voor de avond had ik georganiseerd dat alle districten en afdelingen en leden van het National Executive Committee op het podium aanwezig zouden zijn. Mijn goede vriend Eric Hatton had gezorgd voor een fanfare die mij welkom heette. Ik geloof dat mensen dat heel leuk vonden. We wilden het allemaal ook niet te serieus maken, want dit soort bijeenkomsten zouden juist vrolijk moeten zijn.

Sir George Trevelyan hield een prachtige, spirituele toespraak, waarna ik een demonstratie gaf samen met mijn collega en goede vriendin Mary Duffy. De atmosfeer voelde bijna statisch aan en het bewijs leek haast wel binnen te stromen. Dat onderstreept precies wat ik in dit boek duidelijk wil maken: als je één bent met de Spirit, dan hoef je je nergens zorgen over te maken.

Het is echt mogelijk om je eigen bewustzijn te verhogen, waardoor je in contact komt met je eigen hogere zelf, die vervolgens kan samensmelten met de energie van de spirituele wereld. Op zo'n moment lijkt het of de wereld verandert en ben je je niet langer bewust van tijd en ruimte. Ik denk dat het nog steeds mogelijk is om grote bijeenkomsten te organiseren, maar het is dan wel belangrijk dat we mediums hebben die getraind zijn om te werken onder dergelijke omstandigheden. En het moet gebeuren met spirituele en niet met materiële intenties.

Hoofdstuk 21

Beschuldigingen

Veel van onze topmediums zijn er ooit van beschuldigd dat ze de boel bedrogen. Aanvankelijk kon ik daar niet heel veel medeleven voor opbrengen, totdat het mij ook overkwam. Toen wist ik door welke hel ze waren gegaan.

Na al die jaren werken was er geen twijfel meer mogelijk dat mijn band met de spirituele wereld een hele bijzondere is en dat ik zeer gedetailleerde informatie doorkrijg. Ik kon het wel uitroepen of schreeuwen van binnen: 'Ik heb geen bedrog nodig!' Maar dat bewees niks.

Ik denk dat wanneer je jarenlang een positie hebt van topmedium, dat er dan ergens altijd wel iemand is die je naar beneden wil halen. En die iemand zal nooit een ontvanger zijn van een boodschap van gene zijde, want zo iemand zou er niet over denken om een medium door zo'n traumatische toestand te laten gaan.

Mijn hele wezen deed pijn. Mijn trots op mijn mediumschap voelde besmeurd. Maar dit soort dingen gebeuren. En ik kan ze niet ontkennen of weglaten uit dit verhaal.

Er was maar een ding dat ik tegen deze beschuldigingen kon doen en ook dat heb ik laten vastleggen. Het was een 'terechtzittings'-demonstratie die speciaal was georganiseerd om mijn kwaliteiten als medium te testen.

Natuurlijk vroeg ik of de SNU de beschuldigingen wilde onderzoeken. Het was belangrijk dat iedereen zich zou gaan realiseren dat, hoewel ik een van de bekendste mediums van het land was en ik voor de SNU werkte, alle mediums een verantwoordelijkheid hebben en zich aan dezelfde regels moeten onderwerpen.

Mensen waren altijd verbijsterd hoe ik namen, adressen en andere gedetailleerde informatie vanuit de spirituele wereld kon doorgeven, maar dat kwam door de training van mijn moeder. Zij

stond erop dat ik zou excelleren en ik heb hard gewerkt om mijn talenten te ontplooien.

Het was in december toen ik ermee instemde om te werken onder speciale testomstandigheden. Charles Quastel had het zo geregeld dat ik van tevoren niet zou weten waar ik zou gaan werken.

Mr T. Hemwood haalde mij thuis op. Per trein reisden we naar Derbyshire. De kaartjes waren gekocht zonder mijn medeweten, dus ik had geen enkele informatie van tevoren. Het kerkbestuur wist ook pas drie dagen van tevoren welk medium er zou komen werken.

Mr Quastel haalde ons op van het station van Derby en ze zorgden ervoor dat ik met niemand contact had voordat ik naar de kerk zou gaan. Het bleek om de kerk van Belper te gaan, in Derbyshire.

De demonstratie begon om zeven uur 's avonds en werd opgenomen met een bandrecorder. Ik heb die banden nog steeds. Naderhand werden de boodschappen uitgebreid geanalyseerd door leden van de SNU. Pas na acht maanden traden ze naar buiten met hun officiële conclusies.

Toen Mr Ellidge, de algemeen secretaris van de SNU, de resultaten van het onderzoek bekendmaakte, zei hij dat de betreffende demonstratie een uitstekend experiment was geweest en hij raadde alle topmediums aan om zich ook op dergelijke wijze te laten testen.

Veel spiritualisten schreven me brieven waarin ze het voor me opnamen. En natuurlijk nam mijn moeder het voor mij op. Ze had me altijd al verdedigd en ze kende mijn integriteit als geen ander. Harold Vigurs noemde een paar stukken bewijs die ik ofwel van tevoren had kunnen weten, of die ik had verkregen via psychometrie of **ESP**¹. Die laatste theorie was als oplossing voorgesteld door Evan Powell.

¹ESP: *Electronic Sound Phenomena. Geluiden vanuit de spirituele wereld die te horen zijn in andere geluiden, bijvoorbeeld op een taperecorder. Deze geluiden zijn niet met het blote oor te horen.*

Die zei: "We weten niet hoe ver Gordon's psychic mogelijkheden gaan, maar we kunnen niet zijn hele carrière door het slop halen alleen vanwege die vraag." Het was een tijd waarin ik heel ongelukkig was. Ieder medium dat wel eens vals beschuldigd is, weet hoe traumatisch dat is.

Ieder medium dat bekend is, kan beschuldigd worden van oplichting, vooral wanneer, zoals in mijn geval, de informatie die ze doorgeven zo gedetailleerd is. Als je een verkeerd detail geeft, zijn er mensen die zeggen dat je het publiek bedriegt. En als je alles goed hebt, zeggen ze ook dat je het publiek bedriegt.

Ik heb altijd geprobeerd om die beschuldigingen te negeren, of om er in elk geval niet openlijk op te reageren. Ik denk nog steeds dat dat de beste aanpak is, hoewel er natuurlijk ook tijden zijn geweest waarin ik mijn pijn wel geuit heb in dit soort gevallen.

Een soortgelijke situatie is me ook nog eens overkomen halverwege de jaren zeventig. Dat was nog erger, omdat ik toen voorzitter van de SNU was. De druk die ik toen voelde was afschuwelijk. En de kranten stonden er vol van. Ik kondigde aan dat ik mij terug zou trekken en alleen nog in mijn eigen omgeving in het openbaar zou werken. Ik leed zo verschrikkelijk onder de situatie. Het enige wat ik nog wilde was stoppen. Maar de leden van de SNU sleepten me erdoorheen. Ja, we hebben een aantal bijzondere mensen binnen onze beweging.

De beschuldiging betrof een demonstratie in Bristol, waar men mij ervan verdacht dat ik boodschappen doorgaf aan mensen die genoemd stonden in de kerkregisters. Ik zou geweten hebben waar die boeken lagen en had er dan naartoe moeten lopen om ze te pakken. Maar als ik dat gedaan zou hebben, zou iedereen in de kerk dat gezien hebben, of ik had de sleutel moeten bemachtigen van de keuken, want daar lag een lijst van de loterij met namen!

De beschuldigingen bleken van binnenuit de SNU te komen en dat was heel pijnlijk. Bovendien bestond deze aanval op mij eigenlijk alleen uit suggesties en dat was nog pijnlijker. Deze suggesties waren opgestuurd naar de kranten en dat was niet alleen schadelijk voor mij, maar ook voor het spiritualisme. Het was echt

geen wonder dat ik uit de spotlights wilde en de rest van mijn leven in alle rust door wilde brengen.

Ook was ik van tevoren niet op de hoogte gebracht van de beschuldigingen; ik moest ze lezen in de zondagskrant terwijl ik midden in een conferentie zat. Ik kon het daarna niet meer opbrengen om bij het programma van die dag aanwezig te zijn. Ik weet dat men mij waarschijnlijk alleen maar gesteund zou hebben, maar in die situatie had de vriendelijkheid van anderen het alleen maar moeilijker voor me gemaakt.

Ook in dit geval vroeg ik of de aanklacht tegen mij onderzocht kon worden. Omdat ik voorzitter was, moest alles heel precies gebeuren en het onderzoek nam dan ook enige tijd in beslag. Het tribunaal, dat mij uiteindelijk helemaal vrij zou spreken, bestond niet uit mensen van de SNU. Ik wilde dat het uit onpartijdige mensen zou bestaan waarvan niet gezegd kon worden dat ze op voorhand aan mijn kant zouden staan. Het ging uiteindelijk om drie mensen: twee advocaten en Harry Smith van de Greater World Association.

Coral Polge was een grote steun voor me in die tijd. We waren gevraagd voor een grote demonstratie in Gravesend, kort na alle negatieve publiciteit. Ze haalde me over om toch te gaan omdat alle kaartjes al verkocht waren. Gelukkig kwam iedereen; er was geen lege stoel in de zaal.

Een van de contacten die we maakten was voor de penningmeester van de plaatselijke spiritualistische kerk. Coral tekende zijn oom. Ik kon de naam van de ontvanger doorgeven, beschreef zijn cottage en andere details. Net als in Bristol zal deze informatie in de kerkregisters vermeld gestaan hebben.

Maar dit keer was er een ding anders: ik was het niet die het contact legde. Coral was het die begon met het tekenen van de oom van de penningmeester, waarbij ze zelfs zijn bolhoed niet vergat en ook zijn oude hond nog ter sprake bracht. Ik **linkte** bij haar **in**¹ en kreeg de informatie, zoals altijd, van de overleden

¹*Inlinken: een goed getraind medium kan 'inlinken' met het contact dat een ander medium heeft met de spirituele wereld, d.w.z. dat het medium dezelfde persoon voelt en dezelfde gegevens doorkrijgt als het andere medium.*

persoon. Ik kon zelfs vertellen hoe hij zijn hoed altijd op de paal van het hek slingerde als hij thuiskwam. Waar had ik die informatie vandaan moeten halen, anders dan vanuit de spirituele wereld?

Velen wisten niet hoe weinig tijd ik vaak maar had voordat de demonstratie begon. Dikwijls kwam ik pas een uur voor aanvang aan. Het was echt onmogelijk voor me om in die tijd nog informatie te gaan zoeken.

Meestal wilde ik van tevoren even alleen zijn. Ik was regelmatig moe en had ook tijd nodig voordat ik het podium op kon. Mensen staan er vaak niet bij stil hoe veeleisend ze kunnen zijn. Niet dat ze altijd vragen om boodschappen, maar ook aardig zijn kan heel veel van je vragen als je al moe bent, of gespannen.

De namen kwamen ook niet altijd even makkelijk. Ik herinner me een keer in de kerk van Hanley waar een man die nog nooit eerder in een spiritualistische kerk was geweest, pas na een hele tijd wilde toegeven dat zijn ouders inderdaad Albert en Louisa heetten. Uiteindelijk deed hij het wel, maar het duurde echt een hele tijd. Toch had de Spirit gelijk. En ik dus ook. En dat gaf hij dus ook toe, uiteindelijk.

De illusionist Charles Cardell daagde me een keer uit. Hij zou een verzegeld artikel in een zilveren doos stoppen en als ik zou kunnen zeggen wat het was, dan zou ik duizend pond verdienen. Op dat soort uitdagingen ben ik nooit ingegaan.

Wel heb ik eens meegewerkt aan een test van de Spiritualist Association of Great Britain. Zij hadden me gevraagd om te werken voor een publiek dat ik niet kende en dat zich zou bevinden in een aangrenzende zaal. Ik maakte contact met de Spirit en kreeg bewijs door van mensen die zich daar bevonden. Daarmee bewees ik dat muren ons niet scheiden van de spirituele wereld.

Een andere keer werkte ik samen met het medium dat tevens een bijzondere docente is: Eileen Roberts. Zij is op dit moment de voorzitter van het Institute of Spiritualist Mediums. Ook hier bevond mijn ontvanger zich niet bij mij in de ruimte, zelfs nog verder weg dan de aangrenzende kamer en ook in dit geval kreeg ik bewijs van overleven. Eileen had hierbij de rol van jurylid en zij is niet iemand

die snel te overtuigen is.

Maar ik ben niet getraind als medium om uitdagingen aan te gaan waarbij het gaat om financieel gewin. Dat soort dingen horen meer thuis in het vari  t  theater en niet bij het serieuze mediumschap, dus daar heb ik nooit aan meegewerkt.

Als je met veel grote mediums hebt opgetrokken, dan wordt dat altijd wel door iemand verdacht gevonden en dat had ik kunnen weten. Zo werkte ik een keer in Croydon toen ik contact maakte met **Kenneth Lester Boddington**¹, die een bekend iemand was in die tijd. Hij gaf zijn volledige naam door, die ik natuurlijk had kunnen kennen. Maar daarna gaf hij mij ook nog de volledige namen door van zijn vader en zijn moeder, het nummer van zijn eenheid, zijn datum van overlijden en het adres van zijn ouders. Er volgde een warme, menselijke boodschap waarin hij zijn beide ouders ook nog plaagde over persoonlijke zaken.

Door de jaren heen waren sommige mensen zo aardig om informatie die ik doorgaf te verifiëren. Het is makkelijk om te zeggen dat iets klopt, of niet, maar er zijn er maar weinig die echt de moeite te nemen om te kijken of het ook echt klopt. Ikzelf kan dat niet doen, omdat ik dan alweer naar een andere stad ben voor een andere demonstratie.

Iemand die wel op onderzoek uitging, was Mrs Bain, die toen secretaris was van de Spiritual Evidence Society van Newcastle-upon-Tyne waar ik samen met Coral Polge een demonstratie deed. Daar was ook een Annie Thompson.

Zij vertelde Mrs Bain dat ze die ochtend via helderhorendheid had doorgekregen dat ze die avond een boodschap zou ontvangen. Coral Polge tekende haar moeder, alleen leek die veel jonger dan op het moment van haar overlijden. Dat vertelde ik ook aan Mrs Thompson. Ze zei dat op de tekening haar moeder er inderdaad uitzag zoals op haar achttiende.

¹Kenneth Lester Boddington: zoon van mayor of Croydon 1943-44 en vrijwilliger in de Royal Naval Volunteer Reserve Officers 1939-1945.

Maar daar was een goede reden voor. De enige foto die Mrs Thompson namelijk had van haar moeder, was er eentje uit haar jonge jaren en die was ze kwijtgeraakt. De tekening bleek een exacte gelijkenis daarvan. Ik weet nog goed hoe blij ze ermee was. Mrs Bain vroeg ook de andere ontvangers na de demonstratie wat ze vonden van het bewijs. Ze zeiden allemaal dat het honderd procent klopte. Coral en ik hebben heel veel samengewerkt. Ik heb grote bewondering voor haar werk en zij voor dat van mij.

De training die ik van kinds af aan heb gehad, de voorbeelden die ik heb gezien van grote mediums, waaronder mijn moeder zelf, het oneindig aantal voorbeelden van onomstotelijk bewijs dat ik heb gegeven aan duizenden mensen over de hele wereld... ik hoef niets te manipuleren. De feiten die de Spirit door mij heen laat komen, kunnen niet eens benaderd worden door aardse zaken.

Het is triest wanneer spiritualisten onderling ruzie maken, wanneer hun vertrouwen wordt getest en ze die test niet doorstaan. In mijn rol als voorzitter van de SNU ben ik vaak verantwoordelijk gehouden voor de integriteit van onze beweging. Soms moest ik opstaan wanneer andere mediums werden beschuldigd van bedrog. Ik probeer me altijd voor te stellen hoe zij zich voelen en ik probeer ze niet te streng te veroordelen, of zelfs helemaal niet te veroordelen.

Er zijn ook mensen die vinden dat ze mediums in de val moeten lokken. Dat gebeurt gelukkig steeds minder, maar ik denk nog steeds wel af en toe. Er was een landelijke krant die dit een tijdje deed. Er werd een redacteur naar verschillende mediums gestuurd die hij vervolgens verkeerde informatie gaf. Daarna reageerde hij heel verbaasd als hij geen goede reading kreeg.

Natuurlijk wordt iedere beschuldiging van mediums wel serieus genomen. We hebben nou eenmaal de taak om onze werkers goed in de gaten te houden. Mediums hebben nog geen degelijk imago in de wereld en dat is een van de redenen dat altijd voorzichtigheid geboden is en dat ieder onderzoek van onze kant helemaal volgens de regels moet worden uitgevoerd.

Ook moeten we er zeker van zijn dat iedere beschuldiging goed

gefundeerd is. Sommige mensen horen namelijk alleen wat ze willen horen. Zij kunnen de waarheid niet aan. En er kunnen fouten worden gemaakt, dat moeten we ook niet vergeten. We moeten staan voor de integriteit van de Spirit en er zeker van zijn dat wij die integriteit goed weergeven.

Ik herinner me nog een verontwaardigde brief van een vrouw in de krant. Ze heette Louise d'Amiens en ze schreef: 'Laten we ons niet druk maken over één vreemd nepmedium. Als er een bankbediende met het geld vandoor gaat, dan zijn we toch ook niet ons vertrouwen in de hele bank kwijt?' Het was misschien niet helemaal een goede vergelijking, maar haar hart zat op de goede plek.

Grappig genoeg was het ook een landelijke krant, de Sunday Mirror, die juist een lovend verhaal publiceerde over mijn mediumschap. Het was een brief van Mrs E. Pawlack uit Huddersfield die bij een demonstratie was geweest. Ik had contact gelegd met haar overleden zoon, maar ze had niet haar hand opgestoken. Ze schreef: 'Hij (Gordon Higginson) beschreef hoe mijn zoon was overleden en waar hij lag begraven.' Ze zei dat de details die ik had doorgegeven helemaal klopten. Ook was er een verklaring van een radiotechnicus die bij de politie werkte en die de materialisatie van zijn oma herkende. Hij schreef: 'Mijn oma had nog steeds hetzelfde accent en een aparte manier van spreken en een karakteristieke gebogen rug.'

We komen voor heel wat problemen en uitdagingen te staan als mediums, maar het zijn vaak de gewone mensen die dan voor ons opkomen en zich uitspreken. En dat verlicht de pijn enigszins. We mogen de Heer dankbaar zijn voor de gewone mensen.

Hoofdstuk 22

Moeder keert terug

Er zijn twee mensen in mijn leven geweest wiens overlijden voor mij voelde als een groot verlies. Een daarvan was, natuurlijk, mijn moeder. Zij begreep me, waarschijnlijk zelfs beter dan ik mezelf. Ze gaf om me, kwam voor me op en was als een gids voor me in het leven.

Toen ze er niet meer was en ik haar vreselijk miste, besefte ik pas goed hoeveel ze voor me betekend had. Daarom deed ik pogingen om, na haar overlijden, via een medium contact met haar te leggen. Ik liet mij daarvoor vertegenwoordigen door mijn zuster en mijn nicht, die haar hele leven bij ons woonde.

Ik wist dat als mijn moeder terug zou keren, dat het dan op die manier zou moeten gaan. Ik had natuurlijk zelf een consult kunnen vragen bij iemand, maar ik was erg bekend en moeder ook. Vandaar dat ik mensen die niet herkend zouden worden vroeg om voor mij in de plaats te gaan. Ik wilde helemaal zeker zijn van mijn zaak.

Doris Stokes zou voor de eerste keer in mijn kerk komen werken. Ik vroeg haar of ze bij me thuis langs wilde komen om voor een aantal mensen een reading te doen. Mijn nicht had het huis even verlaten, zodat Doris niet zou weten dat ze daar woonde.

Nadat Doris was aangekomen, bracht ik haar naar de eetkamer waar ze de consulten zou gaan geven. Mijn zus kwam en ik stelde haar voor aan Mrs Stokes. Het ging niet echt goed, want veel van de informatie konden we niet herkennen, maar mijn zuster zei later wel dat ze voelde dat moeder contact probeerde te maken, hoewel er geen echt goed bewijs geleverd was.

Naderhand vertelde ik Mrs Stokes uiteraard dat haar cliënt mijn zuster was en ik legde uit dat we het niet hadden gedaan om haar ergens in te laten tuinen, maar omdat er al zoveel bekend was over moeder en mij.

Daarnaast had ik ook een aantal vreemden uitgenodigd bij

dit consult, zodat Mrs Stokes niet zou denken dat er alleen maar familie aanwezig was. Ook het consult dat mijn nicht kreeg was niet echt geweldig. Mrs Stokes had gedaan wat ze kon, maar we waren nog niet tevreden. Er waren wel wat kleine aanwijzingen geweest dat het om moeder ging, maar zoals gezegd: ik was er niet echt blij mee.

Ik weet dat ik veeleisend was in dit geval, maar er stond dan ook veel op het spel. Het bewijs moest echt heel goed zijn.

We gaven de hoop niet op. Ik kreeg heel veel telefoontjes en brieven van mensen die zeiden dat moeder met hen gecommuniceerd had, maar bij de informatie die ze hadden doorgekregen zat niets wat ze echt niet konden weten.

Op een dag besloot ik langs het graf van mijn moeder te gaan. Ik vroeg me af of ze daar misschien contact met mij zou leggen. Normaal gesproken kom ik namelijk nooit op begraafplaatsen, omdat ik weet dat alleen het lichaam daar ligt. Maar op dat moment voelde ik gewoon de behoefte om even te kijken naar haar laatste rustplaats op aarde.

Ik had geen bos bloemen meegenomen, maar een roos in de knop, afkomstig van een struik uit onze tuin waarvan ik wist dat moeder er dol op was. Ik stond bij het graf en ik sprak tegen haar. Ik zei: "Nou moeder, kom op. Vind je het niet belangrijk om met ons te communiceren? Wil je ons niet vertellen wat je daar aan het doen bent? Wij hier hebben jouw steun hard nodig. We missen je!"

Ik hoorde niets. Het was stil. Ik keek om me heen om zeker te weten dat niemand zag dat ik hardop stond te praten. Toen zei ik, zoals een zoon tegen zijn moeder kan zeggen: "Het is tijd om op te staan. Je ligt al veel te lang te slapen."

Voor een deel was het een grapje. Ik kon me niet voorstellen dat moeder zich voor de eeuwigheid slapend zou houden, maar ik wilde ook dat ze zou weten hoe ik zat te wachten op een teken van leven, hoe graag ik iets van haar wilde horen.

Ik dacht hier verder niet veel meer over na, want ondanks dat ik in de rouw zat, had ik het ook nog gewoon druk. Het werk en het leven gingen door. En ik wist wel dat moeder op haar

moment zou laten weten dat ze nog leefde en dat ze het goed had waar ze was.

Op een dag ging ik naar Hyde Church in Cheshire, een kerk waar ik heerlijke herinneringen aan bewaar, aangezien Mr en Mrs Hyde, de voorzitter en de secretaris van de kerk, persoonlijke vrienden van me zijn. Ik kende ze al jaren en als ik er op bezoek kom, voelt het als een tweede huis. Ze kennen ook veel familie en vrienden van mij.

Ik had beloofd dat ik er een aantal lezingen en demonstraties zou geven. De kerk zat er altijd vol en ik zou er zo'n vijf weken blijven.

De eerste avond kwam er een jonge vrouw naar mij toe. Ze vertelde dat ze al eerder een demonstratie van me had bijgewoond en dat ze enerzijds zeer onder de indruk was, maar anderzijds ook weer niet echt overtuigd. Ze had zich ingeschreven voor alle vijf lezingen en demonstraties.

"Ik ben geen spiritualist", legde ze uit. "Maar wel een kunstenares. Ik maak graag portretten en ik heb er ook een van u gemaakt." Ze liet het zien en het was prachtig. Ze had me jonger en knapper gemaakt, dus ik voelde me echt gevleid. "Dit is nog beter dan een foto", zei ik en ik bedankte haar hartelijk. De vrouw zei dat ze er elke week een ging maken. "Uw gezicht verandert namelijk vaak als u werkt", zei ze.

Vier weken lang kreeg ik elke keer weer een uitmuntend goede tekening van mezelf in iedere keer weer andere poses en dat vond ik natuurlijk erg leuk. Nog steeds was de vrouw trouwens niet volledig overtuigd. De laatste avond deed ik een demonstratie en ik nam met de studenten die aanwezig waren hun ontwikkelingen door.

Het viel me op dat elke keer als ik naar de tekenende vrouw keek, ze weer een papier op de grond gooide. Ik vroeg me af wat er aan de hand was. Ze leek geïrriteerd of gefrustreerd over iets.

Aan het eind van de avond zei ze: "Weet u, Mr Higginson, ik had gehoopt dat mijn laatste portret het beste zou zijn, maar het lukte me totaal niet om u vast te leggen. Elke keer als ik u wilde tekenen, werd het weer een of andere vrouw. Ze lijkt niet

eens op u! En ze draagt ook nog een bril! Uiteindelijk heb ik het maar opgegeven.

“En zoals u weet ben ik geen spiritualist, maar terwijl ik zat te tekenen, meende ik een stem te horen die tegen me zei: “Lieve schat, je moet niet hem tekenen, maar mij!” De jonge vrouw zei dat ze dacht dat het haar verbeelding was geweest. Ik zei dat ze zich geen zorgen moest maken. Ze had me immers al vier prachtige tekeningen gegeven waar ik heel blij mee was.

Ik ging een kop koffie drinken met Ray Williamson, een vriend van me. En ik zei tegen hem: “Ik moet steeds denken aan wat die vrouw net zei. Het klinkt een beetje als mijn moeder, die zou zoiets gezegd kunnen hebben. Gek, het blijft maar in mijn hoofd zitten.”

“Ja”, zei Ray. “Maar ze zei dat die vrouw een bril droeg en je moeder droeg geen bril.” Nou droeg mijn moeder inderdaad geen bril, tenminste, niet in het openbaar. Maar wel thuis, om te lezen. Er zijn ook maar weinig mensen geweest die haar met een bril op hebben gezien. En er was in elk geval geen foto van haar met bril die ooit gepubliceerd is.

Voor haar dood had ze nog wel aangegeven dat ze een nieuwe bril wilde. Ik had gezegd dat ze die niet kreeg omdat ze al verschillende brillen had die ze eigenlijk nooit droeg. Maar uiteindelijk kreeg moeder toch haar zin, omdat ze erg vastbesloten was.

Ik liet iemand langskomen met verschillende monturen en ik koos er een uit. Ze was op dat moment 88 en ik vond die bril passen bij iemand van haar leeftijd. Maar moeder vond het niks. Ze wilde een leuke bril en dus kwam de man later terug met nieuwe modellen.

Uiteindelijk koos moeder een bril met diamanten, of in elk geval glittertjes aan de zijkant. Mijn zuster en ik moesten lachen. Dit was wel een hele leuke bril! Het was een bril die je eerder bij een jong meisje zou verwachten. We dachten dat ze hem niet zou dragen, maar ze beloofde dat wel te gaan doen.

Dat deed ze uiteindelijk niet. Althans, niet in deze wereld.

Ineens kwamen die herinneringen weer naar boven terwijl ik zat te praten met Ray. Ik sprong op, rende naar de tekenares en smeekte haar bijna om de tekeningen van de vrouw met de bril. Het was niet te geloven! Het bleek een prachtig portret van moeder. Nooit eerder was er zo'n mooi portret gemaakt. Ze was het, helemaal.

De jonge vrouw was geen spiritualist, geen medium. Diep van binnen geloofde ze er ook niet in, want ze had nooit zelf een contact van een overledene, ook niet van mij. En dat zei ze ook! Niettemin had ze moeder op papier gezet, met de bril waarvan ze zo zeker wist dat ze hem zou dragen!

Ik stond te trillen op mijn benen. Hier was ik, ver van mijn woonplaats. De jonge vrouw hoefde niet te weten dat mijn moeder was overleden. En slechts vijf of zes mensen hadden mijn moeder ooit met een bril gezien. Voor mij was dit het prachtigste bewijs.

Ik geloof dat moeder mij gehoord had toen ik haar had gevraagd om weer terug te keren. En ze liet zich zien zoals ze was. Het was ook zo typisch voor haar om het op deze manier te doen. Ook zo typisch iets voor haar om te zeggen: "Lieve schat, je moet niet hem tekenen, maar mij!"

Dit was voor mij het levende bewijs hoe iemand terug kan keren. Van alle mensen, begreep moeder mij het best. Ze wist dat ik altijd twijfels zou hebben als ze contact zou maken via een medium dat haar kende en dingen wist over haar. Dus koos ze voor een jonge vrouw die tekende. Ik moest wachten op de juiste persoon en op het juiste moment voordat ik dit prachtige bewijs mocht ontvangen.

Een andere zeer belangrijke persoon in mijn leven was Frank Tams. Hij was als een broer voor mij en ik kende hem al van school. Sindsdien zijn wij altijd bevriend gebleven. Na het verlies van moeder was zijn dood het grootste verdriet dat ik heb meegemaakt.

Frank was mijn partner. We zaten samen in het zakenleven; hij maakte het voor mij mogelijk om mijn werk voor de Spirit te doen. Hij hielp me ook bij mijn ontwikkeling. Hij was in veel opzichten mijn grootste criticus. Het is belangrijk voor een medium om iemand

te hebben die je kritiek geeft, op een opbouwende manier. We kunnen niet altijd ons eigen werk goed beoordelen, want we zitten er te dicht bovenop. Soms kan beter iemand anders ons werk vanuit een objectiever standpunt bekijken en zien wat er veranderd en verbeterd kan worden.

Frank ging ook vaak met mij mee. Hij respecteerde, nee, hij bewonderde me als medium. Ik denk dat ik daarom andere mediums kan respecteren en ze bij hun werk kan helpen, omdat ik dat respect en die hulp heb gehad van Frank.

Hij was een kameraad, een vriend, iemand die altijd klaarstond. Hij was schrikbarend eerlijk en zou nooit zeggen dat iets goed was als hij dat niet vond, maar hij veroordeelde niet. Daarvoor was hij te liefdevol.

Zijn overlijden was intens moeilijk voor me. Frank deed het meeste in ons bedrijf en daarnaast was hij ook nog vicevoorzitter van Longton Church, waar ik zo lang voorzitter van ben geweest.

Als ik er niet was, nam hij mijn plaats in. Frank hield de boel altijd draaiende en runde de kerk, wat veel tijd in beslag neemt en vaak ook grote verantwoordelijkheden met zich meebrengt. Hij was zeer geliefd bij onze leden.

Mijn familie, mijn vrienden en de leden van onze kerkgemeenschap, iedereen was getroffen door zijn verlies. Frank overleed heel plotseling. Het gebeurde tijdens een bestuursvergadering op Stansted Hall. Ook dat is weer een extra herinnering aan Stansted, want het was daar, in de bibliotheek, dat de spirituele wereld hem terughaalde.

Frank was dol op Stansted. We hebben daar samen leuke dingen meegemaakt. Tijdens die laatste vergadering, had hij net gesproken. Dit waren zijn laatste woorden op aarde: "Ik heb drie grote liefdes in mijn leven. De eerste is Longton Spiritualist Church, de tweede is Stansted Hall en de derde is de SNU. Dat zijn mijn drie grote liefdes." Toen ging hij zitten – en overleed.

Ik heb het geluk dat zijn woorden die avond zijn opgenomen en dat ik ze dus op een band heb staan. Ik heb er later nog vaak naar geluisterd, omdat ik er die avond niet bij was.

Voor mij persoonlijk klonken zijn woorden alsof hij wilde zeggen: "Longton Church is waar je thuishoort. Stansted Hall is een geliefde plek. En de SNU kan op je rekenen." Zijn gevoelens over deze drie zaken waren hetzelfde als voor mij. We deelden zo veel, waaronder ook zo veel vrienden.

Tijdens de begrafenis wist ik dat Frank erbij was. En dat hij trots was dat er zo veel vrienden aanwezig waren. In onze kerk zaten tweehonderd mensen en dan zaten er nog honderd in de schoolruimte daaronder en buiten stonden ook nog meer dan honderd mensen.

Ik was erg in de war van Frank's overlijden. Waarom had ik het niet voelen aankomen? Aan de andere kant heb ik ontdekt dat je dit soort dingen beter niet kunt weten van tevoren. Als dat wel elke keer het geval is, dan ga je het verwachten en dan is dat misschien te merken, hoe hard je ook probeert het voor je te houden.

Dus ik besloot dat het zo misschien het beste was.

De avond ervoor had ik nog een speciale dienst geleid in Sutton Coldfield. Op de terugweg had ik aan iemand gevraagd hoe ik het beste naar Stansted kon rijden, want ik had bij de bestuursvergadering aanwezig moeten zijn.

Ik kwam op het verkeerde punt op de snelweg en reed daar ook nog eens de verkeerde kant op, want ik ging in noordelijke in plaats van in zuidelijke richting. Daar kwam ik pas na een half uur achter.

Toen ik kans zag om om te keren, was ik dichterbij mijn eigen huis dan bij de Hall en ik besloot die nacht in mijn eigen bed te gaan slapen en de volgende ochtend vroeg op te staan om alsnog naar Stansted te rijden, wat aardig ver weg ligt van Longton. Maar ik versliep me. Ik werd gebeld door Stansted nog voordat ik hen daar kon bereiken en ik zei dat ik die dag niet meer aanwezig kon zijn.

Na het nieuws van Frank's dood, later die dag, was ik helemaal van slag. Maar er was geen tijd voor verdriet, want ik moest die avond een speciale bijeenkomst in Hanley leiden. Ik had het gevoel dat de Spirit niet wilde dat ik erbij geweest zou zijn toen Frank naar gene

zijde vertrok. Want als ik er wel bij geweest zou zijn, had ik mijn verdriet niet onder controle kunnen houden.

Meer dan 1500 mensen hadden al een kaartje gekocht voor de demonstratie in Hanley, waar ook Tom Johanson, een groot healer, zou komen werken. Ik zou die avond gaan samenwerken met zijn vrouw, Coral Polge. De bijeenkomst was een groot succes.

Coral zei achteraf dat het had gevoeld alsof we door de tijd en ruimte vlogen. Ik had van tevoren niemand over Frank's overlijden verteld, want veel aanwezigen kenden hem, zoals het koor van onze eigen kerk en ook veel mensen in het publiek. Ik wilde dat ze het allemaal pas achteraf zouden horen.

Het lukte me niettemin om een 'verbijsterend goede demonstratie van helderziendheid' te geven, zoals Coral het noemde. Ik weet dat Frank het niet anders gewild had. Dat was namelijk ons gezamenlijke doel. Frank had zijn leven, net als ik, immers gewijd aan het bewijzen van leven na de dood.

Dit was zo'n moment waarop ik heel veel kracht nodig had als medium om door te kunnen gaan. Pas aan het eind van die bijeenkomst, toen mijn moeder, die er ook was, mijn hand even vasthield, stortte ik in.

Vreemd genoeg heb ik vaak portretten ontvangen van Frank, direct of via via, die eigenlijk voor een ander gemaakt waren, maar bedoeld leken te zijn voor mij. Misschien was dit voor Frank de beste manier om mij een souvenir te sturen vanuit zijn nieuwe omgeving.

Meer dan eens heb ik verlangd naar een gewoon, huiselijk leven, samen met een levensgezel waarmee je samen voor het haardvuur de dingen des levens kon bespreken.

Maar gelijktijdig ben ik in meerdere opzichten gelukkig geweest. Want naast de unieke hulp en vriendschap die ik heb mogen delen met Frank Tams, is er nog iemand geweest aan wie ik zoveel te danken heb. Ook hij was werkzaam voor de Spirit en voor de SNU. Ik heb het over Eric Hatton, die meer dan een vriend voor me is geweest. Hij en zijn vrouw Heather waren als een tweede familie voor me.

Ik heb Eric nog een onderscheiding gegeven in april 1977 in zijn eigen kerk in Stourbridge, waar hij toen al twintig jaar voorzitter van was. Zijn zuster Laura had speciaal voor deze gelegenheid een hymne geschreven. De familie Hatton was zeer muzikaal en Eric zelf heeft een prachtige tenor-zangstem.

Eric wilde nooit een spiritualist worden. Hij kwam ermee in aanraking toen zijn familie er interesse voor kreeg. Aanvankelijk lag hij nog lang dwars, maar uiteindelijk besloot hij zelf op onderzoek uit te gaan. Toen hij zelf nog in het leger zat, kreeg Eric eens een healing van Harry Edwards, die zo succesvol was dat hij een geplande operatie aan zijn ruggengraat niet hoefde te ondergaan.

Later kwam hij erachter dat zijn zakenpartner een spiritualist was. En hij trouwde met Heather, die helderziend was. Het was duidelijk dat Eric was voorbestemd om spiritualist te worden en hij heeft dan ook geweldig werk verricht voor onze beweging. Hij is een van mijn dierbaarste vrienden en bovendien een fanatieke supporter van mijn werk.

Veel van mijn vrienden zijn al aan gene zijde, maar Eric en Heather zijn gelukkig nog steeds onder ons en ze werken ook nog steeds hard in naam van de Spirit, hun kerk en de SNU. Ik was het die verantwoordelijk was voor het bewijs dat Eric en zijn zuster uiteindelijk bij onze beweging bracht. Dat gebeurde in Birmingham. Het was hun broer die zich via mij richtte tot zijn zus, die in het publiek zat.

Op dat moment wisten beiden niet eens of hun broer nog leefde. Hij werd vermist en men vreesde dat hij waarschijnlijk omgekomen was. Maar hij had ook gevangen genomen kunnen zijn. Ze wisten het eenvoudigweg niet, tot die betreffende avond!

Eric heeft er later nog vaak met me over gesproken. Over hoe zijn broer zijn naam aan mij doorgaf, en zijn legernummer en nog andere details. Op dat moment kon Eric nog niet bevestigen of het nummer klopte; hij moest het nog uitzoeken en dat deed hij ook. Tijdens die demonstratie heb ik Eric dus leren kennen. In de jaren erna hebben we ook vaak ruzie gehad. We waren het namelijk lang niet altijd eens en Eric is niet iemand die zijn opvattingen

aanpast ter wille van een vriendschap. Hij is integer en dat is bewonderenswaardig.

Eric doet niet alleen bestuurswerk, maar hij is ook een geweldige spreker en healer en een van onze belangrijkste voorgangers. Hij is zo vriendelijk, maar tegelijkertijd zo sterk en hij heeft een waardigheid die past bij het spiritualisme.

Ik denk dat mijn vriendschap met Eric en zijn liefvallige vrouw Heather voor mij een van de belangrijkste dingen in mijn leven is geweest. Ik koester onze band. En beiden zijn ook grote spiritualisten. Hun huis voelt voor mij ook als een thuis.

Toen ik in 1990 verschillende infarcten had gehad, was ik zwak en kwetsbaar. Zij namen me in huis en zorgden voor me zodat ik weer kon aansterken. Zonder hun verpleging en hun zorg had ik niet geweten wat te doen.

Heather zette me op een streng en uitgebalanceerd dieet en dat, samen met haar warmte en liefde, zorgde dat ik sneller weer op krachten kwam. Eric nam al mijn taken als voorzitter op zich, naast zijn eigen taken als vicevoorzitter. En dat terwijl ook hij met zijn gezondheid sukkelde en zijn eigen zakelijke besognes had. Ik had me geen betere vrienden kunnen voorstellen. Ik hou van hen beiden.

Ook in mijn werk als medium heeft Eric mij geholpen. Ik vind het jammer dat het er vanwege zijn werk nooit van gekomen is, maar hij had ook een hele goede SNU-voorzitter kunnen zijn. Ik gaf ook veel om zijn ouders. Zijn moeder was een geweldige, liefdevolle vrouw.

Ik heb het beschouwd als een voorrecht om het contact met hun verloren zoon weer tot stand te brengen. Het was maar een kleine tegenprestatie vergeleken met wat deze mensen mij door de jaren heen allemaal gegeven hebben.

Hoofdstuk 23

Het spiritualisme wijst de weg

Ik denk dat het spiritualisme de oudste beweging ter wereld is. Spiritualisme is er altijd geweest, zij het niet op de manier waarop we het nu kennen. Al in de tijd van Abraham was er sprake van contact met de hogere krachten in de spirituele wereld. Abraham was een medium, een profeet, een ziener, iemand die voorbestemd was om voor de Spirit te werken vanaf het moment dat de Heer, Yaweh, tot hem sprak.

Abraham kreeg aanwijzingen hoe hij zijn volk moest leiden. Hij hoorde stemmen, zag engelen en wordt zo vaak beschreven in het Oude en voor een deel ook in het Nieuwe Testament. Mohammed had visioenen. Ook hij hoorde stemmen en hij verborg zich onder een mantel en ging een donkere grot in. Eigenlijk kun je de oude religies niet begrijpen zonder over het spiritualisme na te denken en het te ervaren. Ze zitten vol met spirituele ervaringen, zoals wij spiritualisten die ook kennen en begrijpen.

In het verleden werden mediums op de brandstapel gegooid en vervolgd omdat priesters de waarheid verborgen wilden houden. Zij wilden dat mensen zouden geloven in een hemel met parelmoeren hekken, wolken, harpen en dat soort dingen. En ze spraken over een hel waar, als je je niet aan de regels hield, je zou branden in het hellevuur. Dat soort rare ideeën! Ideeën die nu verdwijnen doordat onze kennis ervoor zorgt dat mensen veel meer weten.

De twee meest bijzondere momenten in een mensenleven zijn geboorte en dood. De ziel wordt geboren op deze aarde om te ervaren hoe het is om een individu te zijn en een eigen persoonlijkheid te hebben. In de spiegel kun je niet zien wie je werkelijk bent, want je ware zelf zit van binnen. Je wordt hier geboren en je leeft hier, maar je sterft niet, want er is geen dood. Je bent bovenal spirit en geest en op de tweede plaats een lichaam en het is aan jou om zoveel mogelijk te leren in de tijd die je hier hebt.

Het moderne spiritualisme begon in 1848 toen twee meisjes, de zusjes Fox, in huis contact kregen met een overledene door middel van klopsignalen. Dat leidde ertoe dat de zusjes dit fenomeen gingen onderzoeken. Ze bedachten een code en kregen zo antwoorden op hun vragen. Het was een hele eenvoudige communicatiemethode: één klop stond voor 'nee', twee voor 'ja' en drie voor 'ik weet het niet zeker'.

Op deze simpele manier waren ze in staat om te communiceren met een andere geest, een persoon die ooit op aarde had geleefd. Hij was vermoord in hetzelfde huis waar de meisjes woonden. Later werd zijn lichaam gevonden, wat bewees dat wat gezegd was, ook klopte.

Er is veel geschreven over het feit dat een van de zussen later haar woorden terugnam. Ze zei dat ze er geld voor had gehad, geld dat ze hard nodig had. Beide meisjes waren gewone mensen, met gewone menselijke zwaktes. Maar is het niet fantastisch dat de Spirit koos om deze openbaring door te geven via hele gewone mensen, zoals u en ik, met menselijke fouten. Uiteindelijk waren de discipelen van Jezus ook gewone vissers, met hun zwaktes en tekortkomingen. Judas verraadde Jezus voor dertig zilverstukken.

De Hydesville rappings, zoals dit fenomeen sindsdien wordt genoemd, was een hele nieuwe vorm van communicatie. Het was een belangrijke doorbraak voor de spirituele wereld. In de geschiedenis zien we gelijksoortige openbaringen in tijden waarin de wereld het hard nodig heeft. Er zit waarheid in alle religies. Maar geen enkele religie biedt de volledige waarheid. Het spiritualisme bevat vele lichtstralen, maar niet het hele licht.

Ik weet zeker dat er ook voor de zusjes Fox mensen geweest zijn die de intelligentie en de helderheid van geest hadden om een soortgelijke code te bedenken, maar het was op dat moment in de geschiedenis de grote doorbraak als antwoord op de vraag 'Is er leven na de dood?'

Ik geloof dat Jezus tweeduizend jaar geleden op aarde kwam om hoop te brengen aan diegenen die de hoop verloren

waren. Om diegenen te bevrijden die leefden als virtuele slaven door ze te helpen zich verder te ontwikkelen naar hogere spirituele niveaus tijdens hun leven op aarde.

Net zo goed als dat ik geloof dat de wereld van nu de boodschap van het spiritualisme nodig heeft. Het spiritualisme kwam op een eenvoudige manier via eenvoudige mensen, net als de boodschap van Jezus en alle andere grote meesters in het verleden. De kloppsignalen in Hydesville lijken misschien een wat onbehouwen manier van communiceren, maar was het niet juist door die eenvoud dat men erover ging praten en dat zoveel mensen er ook in konden gaan geloven?

Het idee van het spiritualisme is dat het landen samenbrengt en niet uit elkaar drijft. Het spiritualisme gaat over leven en niet over de dood. Het is geen religie die zich aan je opdringt, die je vertelt wat je wel en niet mag doen of wat je moet doen om verder te mogen leven na de dood. Leven na de dood heeft niets te maken met je geloof of met de leraar die je volgt. Het heeft ook niets te maken met het zijn van een heilige of een zondaar, een atheïst of een christen, een jood, een moslim of een boeddhist.

Het maakt geen verschil. Jouw hemel zal de hemel zijn die jij gecreëerd hebt. Je kunt alleen oogsten wat je hebt gezaaid. Spiritualisme geeft je wel de sleutel tot het leven, zoals geen andere religie dat doet. Het wijst je de weg.

Het spiritualisme spreekt niet over God als over een man of een vrouw. God is een kracht, de invloed op de wereld, een onzichtbare macht die in den beginne alles heeft geschapen. Het is die grote geest waar we maar zo weinig van afweten. Een geest zonder geloofsovertuiging, zonder dogma.

We hebben niemand nodig die tussen ons en God in staat. Wij leren mensen om zelf naar God te gaan. Het is hun God, net zo goed als die van de priesters, de dominees of wie je mentor ook maar mag zijn. Iedereen kan in contact treden met die kracht. Het lichaam is de tempel van de geest. De Spirit leeft in jou. Je bent zelf deel van die creatieve kracht.

Op dit moment leven we in, wat men noemt, een praktisch tijdperk.

Er zijn er maar weinigen die erbij stilstaan dat de wonderen van alledag slechts de uitgekristalliseerde dromen van gisteren zijn.

Onze pioniers onderzochten het hiernamaals. Ze weigerden de toen heersende opvattingen over het hiernamaals te accepteren. Ze wilden bewijs dat hen ervan zou overtuigen dat ze hun leven moesten leiden volgens de wetten van God.

Ze zochten en vonden hun overleden dierbaren die op hen wachtten op de eeuwige snelweg van het hiernamaals. Zij konden ons niet bereiken tot het moment dat we die waarheid onder ogen zouden zien. Ze hadden het wel geprobeerd, maar waren altijd afgewezen, omdat wij geleerd hadden dat communiceren met de doden van het Kwaad is.

Wij hebben ontdekt dat onze dierbaren aan gene zijde vaak en lang hebben geprobeerd om contact met ons te leggen, maar degenen die zij probeerden te bereiken waren bang voor de straf vanuit de kerk want het was verboden om verder te kijken dan de grens van de dood. Het was voor hun eigen doeleinden dat de kerk deze angst zaaide. Maar uiteindelijk moest de waarheid wel aan het licht komen.

Via de zusjes Fox, hun code en hun contact met de spirituele wereld, kwam er langzaam een einde aan het tijdperk van het bijgeloof. Geloof er nog iemand dat dat toeval was? De kracht van God, die zich verspreidt via zijn engelen, is sterk en helder.

De kanalen die de mensheid konden verlichten zoals nooit eerder, waren nu gevonden. En de liefde die onsterfelijk is, kan zich nu weer manifesteren hier op aarde. Als het spiritualisme een ding heeft gedaan, dan is het dat het van de hemel een bewustzijn heeft gemaakt, in plaats van een plek.

Mensen luisteren nu naar ons. Jonge mensen willen weten hoe het zit. Ik geloof dat zij die uit de naam van het christelijk geloof er alles aan gedaan hebben om ons te stoppen, een grote fout hebben begaan, een fout aan het adres van de ontelbare mensen die overgegaan zijn naar de spirituele wereld en die daar de waarheid hebben ontdekt. Die mensen had enorm veel angst en bezorgdheid bespaard kunnen blijven, omdat ze die andere wereld vreesden.

Ze hadden te horen gekregen dat ze het onbekende moesten vrezen, dat ze alles moesten vrezen wat samenhang met het eeuwige leven, dat ze God moesten vrezen! Wat verdrietig, wat ongelooflijk verdrietig. Als je denkt aan al die zielen die bij het naderen van hun einde angst voelden in plaats van de vreugde. Dat ze angst hadden voor de wraak van God in plaats van dat ze uitkeken naar het licht van Zijn aanzien.

Het spiritualisme heeft daar verandering in gebracht. Het heeft de liefde en de schoonheid van God weer aan het licht gebracht.

Ik herinner mij dat ik als jonge man een keer erg geraakt was door een prachtige lezing. De spreker vertelde dat de veranderingen van de nieuwe tijd bij hem teweeg hadden gebracht dat hij nu inzag dat God in beweging was. Ik denk nu dat God al eeuwen onderweg was, bezig om ons het licht van de waarheid te laten zien.

We moeten ons losmaken van oude ideeën, zoals het idee dat we de doden met rust moeten laten. Hoe kunnen we ze met rust laten als zij bewijzen aan ons dat er helemaal geen dood is? Hoe kunnen we de mensen van wie we houden verlaten, alleen maar omdat ze geen aards lichaam meer hebben?

Zij die overgegaan zijn, zijn voorbij die onwaarheden en weten dat ze nog steeds bestaan. Alleen het fysieke sterft. De ziel leeft voort. Daarom is liefde zo'n sterk gevoel. Het is de liefde die de barrières tussen de andere wereld en de onze doorbreekt.

Het is verkeerd wanneer mensen het spiritualisme verdoemen, zonder redenen, zonder feiten en meestal ook zonder enige kennis van zaken.

Sommigen beweren dat wie zich bezighoudt met het spiritualisme, gek kan worden en dat er tehuizing vol van zitten. Er zijn kranten geweest die dat geprobeerd hebben te bewijzen, maar ze kwamen erachter dat het vooral volgelingen van andere religies zijn waar dat voor geldt!

In mijn ervaring veroorzaakt het spiritualisme geen pijn, maar voorkomt het dat juist. Het helpt mensen, het herstelt hun vertrouwen

en geeft ze toegang tot de waarheid. Ik heb vaak gezien hoe de kennis van het spiritualisme mensen met een andere religie heeft gelopen om hun eigen tradities beter te kunnen begrijpen.

Zo veel mensen zien alleen wat ze willen zien. Ze sluiten hun oren voor dat wat ze niet willen horen. Ze leven binnen een nauw kader en sluiten zich zo af van de grote kracht en wijsheid van God.

We moeten af van dat idee dat de hemel en de hel fysieke plaatsen zijn. We moeten de mensen leren dat het niveaus van bewustzijn zijn. We moeten een duidelijk beeld scheppen van het hiernamaals zodat we meer mensen van hun angsten kunnen bevrijden, zodat ze mooie levens kunnen leiden. Het is zo belangrijk dat we ons blijven herinneren dat we nu al goddelijk zijn.

Vaak zeggen we van overledenen dat ze 'terugkomen'. Maar ze zijn helemaal niet weggeweest. Ze zijn gewoon om ons heen, alleen leven ze in een andere dimensie. Mensen denken vaak in termen van God die 'daarboven' is en de hel 'daar beneden'. Zo is het niet. Maar we moeten onze kinderen leren hoe het wel zit.

De spiritualistische beweging is de meest belangrijke religieuze beweging sinds tweehonderd jaar. Sir Arthur Conan Doyle schreef: 'De ochtend breekt aan. De grootste openbaring voor de mensheid is geschied. Het enige wat nu moet gebeuren is dat de mensheid deze openbaring gaat begrijpen (...). Als ik nu het Nieuwe Testament lees, met mijn huidige kennis van het spiritualisme, voel ik de diepe overtuiging dat de leer van Christus in veel belangrijke opzichten verloren is gegaan door toedoen van de oude kerk en ons zo niet heeft kunnen bereiken.'

Bernard Shaw was ook een bijzondere man. Hij schreef: 'Ik ben een medium. Zodra ik mijn pen pak, of ga zitten achter mijn typemachine, ben ik net zo goed een medium als Daniel Dunglas Home of Jeanne d'Arc.'

De geschriften van het christendom en andere grote religies zijn altijd het woord van God genoemd. Maar van de spirituele geschriften van het spiritualisme werd altijd gezegd dat ze afkomstig waren uit het onderbewustzijn of de fantasie. In mijn ogen is er geen verschil.

Ik hecht geen geloof aan alles wat geschreven is uit naam van iets waar ik in geloof. Veel zogenaamde geïnspireerde teksten die geschreven zijn uit naam van het spiritualisme bevatten net zo goed fouten en misvattingen als andere geschriften, die vaak meer aanbeden worden vanwege de bron waar ze vandaan zouden komen, dan vanwege hun feitelijke inhoud.

We kunnen en mogen de dingen niet alleen rationeel bekijken, maar aan de andere kant moeten we wel een zekere logica hanteren wanneer we het werk van een medium beoordelen, of dat nou van vroeger is of van nu.

We hebben een wereld ontdekt binnen onze eigen wereld. Hoe meer we die wereld gaan onderzoeken, hoe dichterbij die komt. We spreken over onze geliefden aan de andere kant in de verleden tijd. In ons bewustzijn plaatsen we ze ook in het verleden. Maar daar moeten we mee stoppen, want we weten dat ze nog leven en dat ze dichtbij ons kunnen komen. Ze zijn alleen verleden tijd als wij denken dat ze weg zijn.

Jezus heeft ons duidelijk verteld hoe het zat met de andere wereld. Hij zei: "Daar waar ik heen ga, daar komen jullie ook." Hij zei niet dat als we daarheen gaan, we zullen wachten tot de dag van het laatste Oordeel. Dat is er pas later aan toegevoegd. Jezus zei ook dat hij een plaats voor ons ging voorbereiden en dat we nog grotere dingen zouden gaan doen dan hij al deed. Hij moedigde mensen aan om naar buiten te treden en het ook echt te gaan doen. Toen kwam de kerk, die besloot het beter te weten en te zeggen dat mensen dat helemaal niet moesten gaan doen! Dat is niet logisch; wat we anderen leren, moet logisch zijn.

We moeten de dingen ook diepgaand onderzoeken. We moeten geen zaken verkondigen zonder te kunnen bewijzen dat het waar is. Wij leren mensen om het zelf te onderzoeken, zoals Sir Arthur Conan Doyle en zo velen anderen dat hebben gedaan. Pas dan zal het je aanspreken en zal je deze kennis kunnen toepassen op je eigen leven.

En wat zullen we dan ontdekken? Dat God geen man is en dat God geen rechter is en dat we niet zullen herrijzen tijdens

het laatste trompetgeschal, maar dat het leven verder gaat. Onze boodschap is eenvoudig: het leven gaat verder na de dood.

Ik weet dat sommigen beweren dat Jezus een god was en dat Sai Baba een god is, maar ik denk dat we dan te ver gaan in onze poging om God te verpersoonlijken. Dat kan niet, want dan komen we op het punt dat we ons moeten afvragen: 'En wie was er dan verantwoordelijk voor God?' Vanaf dat punt raken we hopeloos in de war.

Binnen alle religieuze filosofieën zijn er zaken die niet verklaard kunnen worden. De meeste religies zeggen dat ze bijna alles kunnen verklaren en dat dat wat niet verklaard kan worden, dat we daarin moeten geloven. Spiritualisten beseffen dan tenminste nog dat er heel veel zaken zijn die we niet kunnen verklaren met een aards bewustzijn. Omdat we binnen ons aardse bewustzijn eenvoudigweg de referentiekaders missen die nodig zijn om alle wonderen te begrijpen.

Wat we moeten leren begrijpen en accepteren is de prachtige kracht van de liefde, en dat als we ons ontwikkelen we mettertijd meer van die kracht zullen kunnen begrijpen.

Wat we weten is dat we spirituele wezens zijn in een aards lichaam. Door de eeuwen heen is dat wel bewezen. Alle grote filosofen en leraren kwamen tot die conclusie. Ik herinner mensen vaak aan Socrates, want die zie ik als een van de grootste filosofen aller tijden.

Socrates leefde al lang voor Jezus en hij wist dat er leven was na de dood. Hij zei: "Zeg tijdens mijn begrafenis niet: we begraven Socrates." Hij wist namelijk dat hij verder ging, dat zijn lichaam werd begraven, maar niet hijzelf.

Socrates was geen aanhanger van de religie van de maatschappij waarin hij leefde en dat was ook een van zijn problemen. Maar hij zag heel helder hoe de zaken lagen en hij was niet bang om de waarheid uit te spreken, zijn waarheid. Die klopte voor hem en hij had dan ook geen angst voor het leven na de dood. Socrates was niet bang om het fysieke leven achter te laten. Op een of andere manier wist hij dat hij verder ging en dat

het niet stopte.

Als je je lichaam verlaat, is het alsof je je kleren uittrekt en een ander pak aantrekt. Zo simpel is het!

Je kunt alleen het beste uit het spiritualisme halen als je mentale groei doormaakt. Als je blijft zoals je was en je blijft geloven in de oude theorieën dan kun je ook beter bij je oude religie blijven. Religie heeft geen zin, tenzij je er de dingen uit kunt halen die je nodig hebt. Niet per se de dingen die je wilt, maar die je nodig hebt.

Bij religie moet je bij je hart blijven. Er zou nooit een ruzie moeten bestaan tussen religies, en al helemaal niet met een spiritualist. Ik denk ook niet dat het spiritualisme de goede religie is voor iedereen.

Toen ik nog jong was, had ik een paar hele goede vrienden. De ene was een fantastische jonge vrouw die ik had ontmoet in Griekenland tijdens de oorlog en de ander was een jonge man. Hij en ik, wij begrepen elkaar. We hadden zelfs dezelfde gedachten. Meteen nadat hij was omgekomen in de oorlog, kwam hij bij me.

In die tijd kon ik niet anders dan me afvragen waarom God deed wat hij deed. En ik vroeg me ook af: 'Hoe kan er een God zijn? Hoe kan er zo'n grote kracht zijn die zulke mooie mensen geeft en ze net zo plotseling ook weer op zo'n afschuwelijke manier afpakt?'

Na de oorlog ging ik weer terug naar Griekenland om de jonge vrouw en haar familie op te zoeken. Daar bereikte mij het nieuws dat ze op een afschuwelijke manier was omgekomen. 'Waarom?', vroeg ik mij af. 'Waarom is dit gebeurd?' Ik heb heel veel mensen gekend die tijdens de oorlog gedood zijn. Er zijn in die tijd zelfs hele gezinnen omgekomen.

Door het bericht van de dood van die jonge vrouw, was ik totaal uit het lood geslagen. Ik moest echt even gaan zitten. Zelfs spiritualisten worden diep geraakt door dit soort vreselijke berichten. We hebben een ziel, we hebben gevoelens en gedachten.

Op dat punt zag ik geen toekomst in mijn leven. Ik had gevoel dat als dit alles was, dat er dan iets niet klopte, dat er iets

helemaal verkeerd was.

De antwoorden op mijn vragen kwamen uiteindelijk vanuit onze beweging en door de dingen die ik meemaakte. Tijdens onze jeugd dragen we ons geloof vaak nog niet helemaal in ons hart, zoals we dat zouden moeten doen. In die vroege jaren zijn we vaak nog vooral bezig met de wonderen ervan en de bewijzen. Wanneer het moment komt dat je wordt geraakt in je hart en in je ziel, dan gebeurt het. Je bent een tijdje helemaal uit je doen. En daarna komt de tijd dat je 'weet'. Maar je zou je ook af kunnen keren van God en het spiritualisme, vooral wanneer je nog niet teveel hebt nagedacht over de bewijzen die het spiritualisme geeft.

Misschien kom je er op dat punt ook wel achter dat je nog niet klaar bent voor het spiritualisme. Het spiritualisme is de grootste uitdaging in het leven. Je wordt getest - en dat is ook goed. We moeten de grootste vragen over God en het leven onder ogen zien.

Als je je religie serieus neemt en er meer over geleerd hebt en dieper bent gegaan dan de oppervlakte, dan kom je uit bij de uitdaging. Ga die aan en je komt voorbij je verdriet en je pijn en je wordt een sterkere persoon en een sterkere spirit.

Als ik aan het spiritualisme denk - en mensen denken vaak dat ik gek ben als ik dat zeg - dan realiseer ik me dat ik graag naar begrafenissen ga. Ik hou ook wel van bruiloften, maar daarvan vraag ik me vaak af hoe lang het duurt, het huwelijk dus. En bij naming services voel ik nog wel eens wat zorgen over de toekomst van die kleine spirit die ik in mijn armen hou. Maar tijdens begrafenissen weet ik altijd: alles komt goed!

Doordat ik zelf vaak begrafenisdiensten heb geleid, weet ik dat ik kan praten met diegenen die net zijn overgegaan zijn en weet ik dat ze veilig zijn aangekomen. Ik weet ook dat ze vaak naar me toe komen om me te bedanken voor de dienst.

Natuurlijk kan ik dat niet altijd aan de familie vertellen, omdat die nog midden in de rouw zit, maar de overledenen zijn bij me. Als ik spreek, spreek ik tot degenen in rouw, maar mijn gedachten zijn bij hen over wie ik spreek. Dat voelt zo geweldig, omdat ik weet dat zij weer doorgaan met hun nieuwe leven.

Die prachtige wijsheid heeft mij ook geholpen om over het verdriet van mijn eigen dierbaren heen te komen.

Spiritualisten hebben niet meer kennis dan anderen over het waarom van dat verlies. Ze weten alleen dat het leven doorgaat. Zo weet een spiritualist in elk geval dat geen enkel leven zinloos is, al kunnen ook wij niet het grote geheel overzien.

En dan nog iets over bidden. Ik heb vaak gezegd dat het leren bidden niet bij de opleiding van een medium hoort. Tegen de tijd dat iemand zichzelf een potentieel medium mag noemen, zou hij of zij ook de kennis moeten hebben over wat bidden is.

Ik geloof dat bidden belangrijk is in ons leven. En misschien wel een van de belangrijkste dingen in onze ontwikkeling. Bidden heeft zo'n sterke uitwerking en het kan zo'n sterk effect hebben op ons. Het is zinloos om je psychic krachten te ontwikkelen tenzij je ook zaken hebt geleerd over jezelf als spiritueel wezen, als een deel van God.

Als je bidt, dan wórd je je gebed. Wij begrijpen dat God een innerlijke kracht is en niet een kracht die buiten ons ligt. Als je ergens om vraagt in gebed, is het zinloos om te verwachten dat er iets van buitenaf komt waar je om gevraagd hebt. Maar als je dat erkent en je kunt je gebed wórd, via de oprechtheid en de diepte van je gedachten, dan krijg je het antwoord.

God moet zoeken naar de wegen en de middelen waarop Hij jouw gebed kan beantwoorden. Hoe gebeurt dat? Door ons gebed, door onze intentie, openen wij de deuren naar de spirituele wereld. Zo brengen we deze wereld dicht bij de onze. In plaats van 'daarboven', miljoenen kilometers ver weg, brengen we die wereld hier, dicht bij ons.

We hebben een wereld ontdekt die ook de onze is. Een wereld waar we ook horen en waarin wij rechten hebben die we ooit zullen opeisen. Hoe verder we gaan in ons onderzoek hiernaar, hoe dicht we bij die wereld komen.

Aangenomen dat wij accepteren dat God geen persoonlijkheid is, waarom zouden we dan bidden? Wie hoort ons gebed? In elk geval onze geliefden aan de andere kant, diegenen

die het dichtst bij ons staan. En diegenen die vanuit de Spirit de opdracht hebben gekregen om toe te zien op ons welzijn hier op aarde.

Binnen het spiritualisme noemen we dat vaak onze gidsen of helpers. Zij zijn het vaak die ons op gedachten brengen, gedachten die ons helpen bij onze morele en spirituele ontwikkeling. Het is belangrijk dat we naar deze gedachten leren luisteren.

Bidden gaat niet alleen over vragen of zelfs eisen. Bidden gaat over luisteren, communiceren, het één zijn met de werkelijkheid, de goddelijke werkelijkheid.

In ons gebed worden we onze eigen God. En als we luisteren, krijgen we de antwoorden, de kracht en de kennis waarmee we door onze problemen heen kunnen kijken. Niet dankzij een kracht van buiten, maar vanuit onze innerlijke werkelijkheid.

In die aanraking van onze ziel met de Grote Ziel van het universum, voelen we dat we vervuld worden van liefde en van nederigheid. We willen niet langer dingen voor onszelf, maar we willen datgene wat goed is voor de mensheid.

Als het gaat om de rol die wij daarin spelen, dan zullen we de kracht krijgen om onze taak te vervullen. Soms zal ons gevraagd worden om een stap achteruit te doen en de dingen te laten gebeuren die ons leven zullen vormen en zullen we inzien hoe we dat moeten doen.

Het kan jaren duren voordat je goed kunt bidden. En sommigen zullen het nooit leren. Maar we moeten het blijven proberen. En hoe meer we het proberen, hoe beter het zal gaan.

Er zijn momenten geweest dat ik mij compleet vervuld voelde met liefde en het gevoel van samenzijn dankzij gebed. Dan weet ik dat ik in contact sta. Als ik God bedank voor alles wat ik heb, dan word ik eraan herinnerd hoeveel ik heb gekregen. Als ik Hem dank, word ik er sterk aan herinnerd hoe mooi het universum is en dat ik bij God ben.

Ik denk dat een deel van ons gebed zou moeten gaan over hoe dicht de Spirit bij ons is. Niet dat onze vrienden in de spirituele

wereld daaraan herinnerd moeten worden, maar ik wel en ik dien mij te beseffen hoeveel liefde wij krijgen vanuit die wereld.

Iedereen zal bidden anders ervaren, omdat wij allen anders zijn. Sommigen gebruiken een standaardformule, maar daar geloof ik niet in.

Wanneer je dezelfde woorden steeds weer gebruikt, dan worden ze eerder een mantra dan een gebed en dat is iets totaal anders. Een gebed moet versterkt worden vanuit het hart en niet vanuit het geheugen.

Ieder medium dat op het podium staat, dient te weten hoe te bidden voor anderen. Er zit een groot verschil tussen een gebed voor jezelf en een gebed in het openbaar uitspreken.

Een gebed kristalliseert in jou uit hoe jij je over jezelf voelt, wat je voor je medemens voelt en wat je voelt voor God. Het is een uiting van wat je bent en wie je bent.

Ik heb de liefde van God en de Spirit in mij opgezogen en dat uit zich in mijn gebeden. Als je een oprecht verlangen hebt om anderen te helpen en om zelf verder te groeien, dan wordt dat gehoord door diegenen die je nabij zijn. Je wordt dan een instrument van je verlangens met hulp van de spirituele wereld.

Daarbij wordt maar al te vaak het effect van het onderbewustzijn onderschat. Maar alles wat we nodig hebben, hebben we bij ons. En zo kan bidden ons bevrijden van de beperkingen die we onszelf opleggen.

Hoofdstuk 24

Spoken en geesten

Er lijkt sprake te zijn van een toenemende interesse in spoken en geesten. Bij fundamentalistische christenen bijvoorbeeld, alleen richten die hun focus daarbij vooral op 'het Kwaad'. Ze doen boude uitspraken over bezetenheid en bezeten zijn, maar ze lijken nauwelijks te weten waar ze mee te maken hebben.

Dat is in mijn ogen heel gevaarlijk, want op die manier voeden ze mensen met allerlei gedachten en het lijkt erop dat die kunnen leiden tot duivelsaanbidding en kindermisbruik. Ik moet zeggen dat ik niet goed kan doorgronden wat hun werkelijke doel is.

Waar ik me vooral zorgen over maak, is het feit dat onze gedachten ons vormen. Wanneer wij bidden en goede, positieve gedachten hebben, is de kans veel groter dat wij positief in het leven zullen staan en een goed leven zullen leiden. We richten ons op het goede en worden door het goede beïnvloed.

Maar wat gebeurt er met mensen die zich zo bezig houden met het Kwaad? We weten dat de monniken die tijdens de middeleeuwen zo geobsedeerd waren door 'het zondige vlees' erop aanstuurden dat er uiteindelijk duizenden onschuldige mensen stierven en werden gemarteld in de tijd van de inquisitie.

Ik ben ervan overtuigd dat dat nu niet meer zou kunnen gebeuren, zelfs al zouden de fundamentalisten dat willen. Maar ik maak me wel zorgen om hun toekomst. Wanneer een mens zo bezig is met het Kwaad, de duivel en zonde, dan moet hij wel het negatieve naar zich toetrekken, want soort zoekt soort. Ik maak me dan ook zorgen over het welzijn van zo'n ziel.

Natuurlijk moeten we niet net doen of gekwelde geesten niet bestaan, maar over het algemeen zijn dat gewoon geesten die hulp nodig hebben. Dat is tenminste mijn ervaring. En misschien komt het doordat spiritualisten geen kwade gedachten hebben, maar in elk geval trekken wij ook geen kwaad aan.

Mensen beginnen hier wel steeds meer kennis over te vergaren. Er wordt meer gesproken over energieën en achtergebleven herinneringen, maar er zijn er maar weinigen die ons benaderen met vragen of problemen, terwijl wij kennis hebben van dit soort zaken.

Ik heb vaak voor dit soort situaties gestaan en heb daarin zowel de mensen op aarde als de geesten van de overledenen geholpen. Het waren maar zelden moeilijke gevallen. Wanneer ik iets lees over 'rescue circles'¹ dan kan ik een glimlach niet onderdrukken.

Soms hoor ik van iemand die nog maar kort tot onze beweging behoort, of die nog helemaal niet getraind is als medium en die ondanks deze geringe kennis van de Spirit wel aan iedereen vertelt dat hij of zij onderdeel is van een rescue circle. Dat baart mij echt zorgen. Hoewel de meeste van die bijeenkomsten onschuldig zijn, zijn er wel situaties waarin je echt in de problemen kunt komen.

Ik wou dat zulke mensen een beetje meer hun gezonde verstand zouden gebruiken. Iemand die nog niet kan zwemmen, kan toch ook geen strandwacht worden? En toch willen deze mensen overledenen redden, terwijl ze niets weten van het leven in de spirituele wereld. Degenen die zulke bijeenkomsten organiseren, zouden beter moeten weten, maar dat doen ze blijkbaar niet.

Ik heb vaak kunnen helpen in situaties waarin het of ging om een overledene die hulp nodig had, of waar het ging om een poltergeist-activiteit waar ik gevraagd werd iets aan te doen. Ik weet dat er veel mediums zijn die dit werk ook doen, hoewel niet iedereen.

Ik herinner me nog dat ik een keer gevraagd werd door een bedrijf om langs te komen. Er was daar een probleem, want een van hun oud-werknemers, een vrouw die vredig aan het werk had moeten zijn in de spirituele wereld, zorgde voor overlast op haar oude werkplek. Velen hadden ontslag genomen nadat ze deze 'verschijning' hadden gezien, dus het management begon zich

¹Rescue circles: bijeenkomsten van mensen die menen 'dolende geesten' te moeten redden door ze 'te sturen naar het licht'.

zorgen te maken. Afijn, ik ging erheen en ik sprak met mensen die het 'spook' hadden gezien. Ze dachten dat het om een man ging die zichzelf van het leven had beroofd.

Ik maakte contact met de spirituele wereld en was mij onmiddellijk bewust van de aanwezigheid van een vrouw. Ik beschreef haar en meerdere mensen herkenden haar. Ik was dan ook in staat om haar naam door te geven.

Ik was heel vriendelijk naar haar toe en ik vroeg haar wat ze wilde. Ze wilde spreken met een collega en ze vroeg me of deze vriendin erbij gehaald kon worden. Haar naam was Doris en iemand ging haar halen.

Het bleek dat deze arme, overleden ziel thuis nooit erg gelukkig was geweest, maar dat ze had geleefd voor haar werk omdat ze zich daar wel goed voelde. Ze wilde haar vriendin bedanken omdat die altijd zo aardig voor haar was geweest. Vooral op de laatste dag van haar aardse leven, toen ze ziek was geworden en Doris haar naar huis had gebracht. Ze beloofde vervolgens dat ze niet meer rond zou gaan spoken in het bedrijf. Het enige dat ze eigenlijk wilde doen was 'dankjewel' zeggen. En daarna voelde ze zich vrij om verder te gaan.

Voor een spiritualist is dit niet echt heel bijzonder, maar de manager van het bedrijf was een scepticus en hij stond versteld. Daarna maakten de pers en de radio er nog een hele toestand van. Ik denk dat deze zaak een aantal mensen aan het denken heeft gezet.

Ik heb ook wel eens een familie geholpen die woonde in Bignall End en die eveneens last had van een verschijning. Iedere nacht om drie uur werden ze gewekt door het geluid van deuren die vanzelf open en dicht vlogen. Uiteraard had deze familie hulp nodig. En slaap!

Via mijn mediumschap kon ik contact leggen met de overledene en vragen wat er aan de hand was en waar ze nog mee zat. Het bleek te gaan om iets heel aardse, namelijk een probleem met haar testament. Op zich was het een vrij onnozel probleem, maar niettemin bleef het haar bezighouden, zelfs in de

spirituele wereld.

Ik kon het probleem voorleggen aan de familie. Ik geloof dat het niet eens opgelost kon worden, maar de geest vertrok en ze was blijkbaar toch opgelucht dat ze haar verhaal had kunnen doen.

Het was een interessante zaak en het maakt eens te meer duidelijk dat 'spoken' meestal samenhangen met aardse zaken. Wanneer die zaken rechtgezet worden, kan de geest weer verdergaan en zich bezig gaan houden met zijn of haar spirituele levenstaken.

Wat mij tegenstaat is wat ik wel eens lees of hoor over de manier waarop 'duivelsuitdrijvingen' bij mensen worden uitgevoerd. Het spiritualistische standpunt hierover heb ik eens uitgelegd in het BBC-programma Nationwide. Wat ik geprobeerd heb over te brengen is dat wanneer het spookt op een plek, de oplossing niet zit in het uitvoeren van handelingen, maar dat een medium in contact moet treden met de overledene die zich niet los kan maken van de aarde.

Priesters en andere geestelijken gebruiken water tijdens hun ceremonies. Ze zeggen dat ze daarmee de geest verdrijven, maar water heeft helemaal geen effect op de spirituele wereld! Waarom zou de spirituele wereld beïnvloed worden door fysieke middelen?

Los daarvan staat het feit dat deze mensen lijken te denken dat de betreffende geest in iemands lichaam is gekomen, terwijl wij weten dat dat dat niet kan en dat ze alleen in het auraveld komen, maar nooit in het fysieke lichaam.

De spirituele wereld kan invloed op ons uitoefenen via het etherische, maar niet via het lichaam zelf. Hier moet nog meer onderzoek naar gedaan worden, maar van het bovenstaande zijn we zeker.

Wanneer je met mensen omgaat, kom je een heel eind door je vriendelijk en begripvol op te stellen, of ze nou leven op aarde, of in de geestenwereld. De formuleringen die gebruikt worden tijdens een duivelsuitdrijving stammen uit lang vervlogen tijden en zijn echt afschuwelijk. Er zit niets in van de liefdevolle genade van God. Ik kan niet begrijpen hoe mensen die zeggen dat ze werken voor onze

geliefde Vader, zo'n dienst kunnen uitvoeren.

Mijn ervaringen met spoken waren trouwens niet allemaal serieus. Zo herinner ik me er nog een uit 1970, of daaromtrent.

Een televisieproductiebedrijf in Manchester had mij gevraagd om op te treden in een programma dat opgenomen zou worden op kerstmorgen. Ik zou een gesprek voeren met een paar mensen over het onderwerp 'spookhuizen'.

Ze konden me op dat moment nog niet vertellen wie er nog meer in het programma zouden zitten, maar het zou gefilmd worden in een oud huis in de Derbyshire Moors. Ik was er helemaal vol van en stemde in. Ik kocht een net jasje, want er zou tevens een chic diner zijn, waarna wij ons rond het haardvuur zouden verzamelen voor de discussie.

Ik kwam aan bij het hotelletje waar ik de anderen ook zou ontmoeten. Ik ging er een beetje vanuit dat ik de ster van de avond zou zijn. Ik klopte op de deur, want binnen hoorde ik mensen praten.

Toen ik de deur opende, werd het stil. Iemand zei: "Goeie God!" Daar schrok ik een beetje van, want ik zag er echt netjes uit. "Wat is er?", vroeg ik. "U ziet er heel menselijk uit", was de reactie. "We hadden een heel ander soort iemand verwacht, u weet wel, met van die vlammeende ogen." Mensen hadden in die tijd nog rare ideeën over mediums. En soms nog steeds trouwens.

We gingen aan tafel zitten om te horen wat de bedoeling was. We zouden met een koets naar een oud huis gebracht worden. Het moest erop lijken alsof we de weg kwijtgeraakt waren in de mist en dat huis bij toeval zouden bereiken. De mist zou gemaakt worden met een machine.

Dus, daar gingen we. Alleen had de natuur iets veel beters in huis dan de mist uit de machine: echte mist! We konden het huis niet vinden. We waren echt de weg kwijt! 'Nou', dacht ik, 'dat begint goed.' We zochten verder, want we wisten dat er ergens op ons gewacht werd.

Uiteindelijk vonden we het: het was geen huis, maar de ruïne van een oud kasteel. Terwijl we aanklopten, dacht ik: 'Hier kunnen ze niets van maken. Het ziet er zo slecht uit.' Een butler

deed open en bracht ons naar een prachtige kamer. Het had geen plafond, alleen een soort zeil dat het tv-bedrijf had opgehangen, maar het zag er toch schitterend uit en er hing een prachtige kroonluchter. Terwijl wij wachtten op wat er nu ging gebeuren, kwamen er een paar werklieden binnen met een grote, houten tafel.

"Is dit goed zo, mr Higginson?", vroegen ze. Ik keek ernaar en zei: "Ja hoor." Het was een mooie tafel. Ik wist toen nog niet dat er van mij verwacht werd dat ik deze enorme zware tafel zou gaan laten vliegen ergens in de loop van de avond. Gelukkig maar, want anders was ik misschien wel meteen vertrokken!

Ondertussen had ik ook gezelschap gekregen van een aantal zeer aardige dames, waarvan er een mijn partner tijdens het diner zou zijn. Daarnaast was professor Cohen aanwezig van de Faculteit voor Psychologie aan de Universiteit van Manchester en dokter Barker, een psychiater. Ik ging ervan uit dat de eerste lijnrecht tegenover mij zou staan in zijn ideeën en dat de laatste zou denken dat ik gek was. Het belooft een interessante avond te worden. Het ging hier in elk geval om gerespecteerde mensen die goed konden spreken.

We zouden gaan praten over **De Grijs Dame**¹, spookverschijningen en dat soort dingen. Ze dachten geloof ik dat De Grijs Dame zou verschijnen en dat ik dan iets over haar kon vertellen. Ook zou er nog een interviewer bij komen die het gesprek zou gaan leiden en vragen zou stellen.

Het gehele programma zou een uur duren, maar we kwamen er al snel achter dat vooral de laatste vijf minuten belangrijk zouden zijn. Allemaal zouden we proberen om daarin ons punt te maken, zodat de kijker zich dat goed zou herinneren.

Het gesprek verliep prima. Toen legde de jonge dame haar handen op de tafel en zei: "Volgens mij voel ik trillingen. Zou het niet geweldig zijn als deze tafel zou gaan vliegen?" "Ja", zei ik, terwijl ik de grootte van de tafel nog eens in mij opnam. "Dat zou

¹*De Grijs Dame: The Grey Lady is de naam van bekend Brits een 'spook' dat opdrukt in meerdere legendes.*

een wonder zijn." Ik zei het een beetje fluisterend, want ik wilde niet dat het als een grapje opgevat zou worden.

Tijd verstreek. En iedereen vroeg zich dingen af over De Grijs Dame. Ze dachten echt dat ze zou gaan verschijnen en ze vroegen of ik haar al zag. Maar ik voelde helemaal niemand bij me en zei dat ook.

Het liep tegen het eind van het programma en de presentator gaf het afgesproken signaal. "Zeg", zei ik meteen, "professor Cohen, mag ik u iets vragen?" Daarop moest hij wel 'ja' zeggen en zo waren de laatste vijf minuten voor mij.

Ik vroeg of ik contact voor hem mocht leggen met een overledene en toen dat mocht, gaf ik een aantal details door. Toen zei de presentator tegen professor Cohen: "Mister Higginson heeft hiermee zijn eerdere opvattingen met vrij goed bewijs ondersteund, vindt u ook niet?" "Nee", zei professor Cohen. "Waarom niet?", vroeg de presentator. "Omdat ik het pas kan accepteren als ook mijn collega's dat doen", was het verbluffende antwoord.

Het was dus niet genoeg om het voor hem te bewijzen, nee, ik moest eerst zijn hele faculteit overtuigen! We zullen dus nog heel wat grote zaaldemonstraties moeten geven, want als men er zo over blijft denken dan wordt het lastig om onze wetenschappelijke vrienden te overtuigen. Maar al met al was het een hele leuke avond. En we zagen geen spook, maar ik weet zeker dat er wel eentje was.

Zo werkt het met de media. Ze willen drama. Voor de media is een gesprek rond een tafel over standpunten en filosofieën niet genoeg. Ze willen dat het publiek versteld staat en zelfs dan zetten ze er nog hun vraagtekens bij.

Een vraag die trouwens vaak gesteld wordt is: wat is het verschil tussen een spook, een geest en **poltergeist**¹?

¹Poltergeist-activiteit: verschijnsel waarbij geluiden worden geproduceerd, voorwerpen worden bewogen en elektrische apparatuur ontregeld raakt, zonder dat de geestenwereld hiervoor verantwoordelijk is. Paranormaal onderzoek van bijv. prof. Ten Have heeft aangetoond dat de krachten die dit veroorzaken gevormd worden door de onbewuste kinetische energie die met name pubers uit kunnen stralen.

Ik denk dat de verwarring daarover uit het verleden stamt. Als mensen toen een overledene zagen verschijnen, noemden ze het een spook. Ze noemden het hetzelfde, terwijl het dat niet is. Het begrip 'poltergeist' behoeft wat extra uitleg.

Ik heb nooit geloofd in kwade geesten. Ik accepteer wel dat ze er zijn, maar niet dat ze het leven hier kunnen binnendringen of beïnvloeden. Ik denk dat datgene wat vaak als poltergeist-fenomenen wordt aangezien, in werkelijkheid fenomenen zijn die veroorzaakt worden door iemand in de spirituele wereld die in staat is om bijvoorbeeld voorwerpen te laten bewegen.

Wanneer er voorwerpen rondvliegen of tafels of trompetten omhoog komen, kan dat ook veroorzaakt worden door psychometrie. Dit kan dus gebeuren zonder dat de spirituele wereld ermee te maken heeft.

Wanneer je dit soort dingen gaat onderzoeken, moet je ook op zoek naar het bewustzijn dat erachter zit. Heel vaak zul je dan ontdekken dat dat bewustzijn er helemaal niet is. Veel van de fenomenen die plaatsvinden in spookhuizen kunnen niet verklaard worden. Ik ben in dat soort huizen geweest en voelde er geen overledenen of andere spirituele entiteiten en dus schijnbaar geen oorzaak van deze fenomenen. Ik denk dat er nog veel is dat wij niet weten. Dit gebied is dus nog niet volledig ontgonnen.

Vaak heeft het te maken met energie. En soms ook is die energie afkomstig van kinderen, in de meeste gevallen tieners. Zij kunnen hun handen op een tafel leggen en ontdekken dat ze controle hebben over die tafel. Het blijkt dan dat, zonder dat ze dat weten, het hun eigen geest is die die controle heeft. Zijzelf denken dat de oorzaak vanuit het spirituele komt. Wanneer het de Spirit is die een tafel doet bewegen of andere fenomenen veroorzaakt, dan zit er ook een intelligentie achter.

Het gebeurt ook vaak dat wanneer 'spookverhalen' de ronde doen, mensen gaan overdrijven over wat ze voelen of waarnemen. Waarschijnlijk doen ze dat niet expres, maar hun fantasie en hun verwachting van wat er zou kunnen gaan gebeuren, kunnen het effect in hun hoofd nog vergroten.

In het geval van het spook in de fabriek, waar ik eerder over vertelde, was er ook veel sprake van overdrijving. Mensen vertelden dat ze het gevoel

kregen dat er een strop om hun nek werd gelegd en dat soort dingen; dingen die volgens mij niet echt plaats hadden gevonden.

Er was wel echt sprake van de aanwezigheid van een overledene, maar die was heel vriendelijk en ze zou mensen nooit een naar gevoel hebben willen geven. Ze was alleen maar eenzaam. Toen de mensen zich dat realiseerden, waren de problemen ook meteen voorbij.

Wat normaal gesproken waargenomen kan worden, is dat er een bepaald gevoel in de lucht hangt dat in veel gevallen samengaat met een bepaalde kou, maar dat zelden schadelijke gevolgen heeft. In het verleden zijn daar ideeën aan gekoppeld door mensen over de duivel en het Kwaad, maar die kloppen niet.

In mijn jonge jaren was ik een lyceumnist. Ieder jaar trokken we er met een groep een paar dagen op uit. Zo gingen we een keer naar Abergelly. Daar verbleven we in een huis en oefenden tot diep in de nacht.

Op een avond gingen we een wandeling over het strand maken en ineens voelde ik de aanwezigheid van iemand. Ik vertelde dit aan de leidinggevende, Mrs Lloyd, en we besloten om samen uit te zoeken wie die overledene was. Ik werkte in die tijd al als medium, dus ik mocht het contact leggen.

Zo ontdekten we dat het ging om een jonge vrouw die familie was van de mensen waar we logeerden. Ze had op een avond het huis verlaten en was daarna nooit meer teruggezien. Mijn eerste indruk voelde koud; het gevoel dat er iemand is, maar niet sterk genoeg om haar makkelijk te kunnen identificeren. Pas toen we er echt voor gingen zitten, kon ik wat aardse herinneringen van haar naar voren brengen.

Die kou waar ik het over had, is niet hetzelfde als de kou die je normaal kunt voelen in de atmosfeer. Er zit een verschil tussen dat wat zich niet in woorden laat vangen en dat wat je echt moet voelen.

Vaak denken mensen dat een overledene ergens ligt te wachten om weer tot leven gewekt te worden. Dat beeld klopt niet en we moeten het dan ook bestrijden.

Het leven gaat gewoon door. Wel gaan sommige overledenen niet door naar het volgende leven, omdat ze zich nog aangetrokken voelen tot hun tijd op aarde. Vaak geldt: hoe eerder deze mensen zich realiseren dat de hemel niet 'daarboven' is, maar gewoon om ons heen, hoe beter het is.

Dit soort geesten hebben hulp nodig om zich te realiseren dat ze niet langer gebonden zijn aan de beperkingen van het aardse leven. Daarom kan ik zo boos worden als priesters en dominees dit soort overledenen alleen maar willen verdrijven van de plek die voor hen zo vertrouwd voelt, zonder ze duidelijk te maken hoe prachtig het leven is dat ze ook kunnen leiden. Het leven aan de andere kant is veel minder beperkt dan het leven hier.

Maar er zijn dus ook energieën om ons heen die geen persoonlijkheid hebben. En die wel effect kunnen hebben op de aarde. Soms kan zo'n energie schade toebrengen, maar er zit niet meer kwaad in dan bijvoorbeeld in een storm.

Er is nog veel dat we moeten leren. En misschien wordt het tijd dat we harder ons best gaan doen om dit soort zaken te onderzoeken. Dat is al gedaan vanuit de wetenschap, met apparatuur waarmee geprobeerd is om veranderingen in de atmosfeer te meten.

Ook is er wel onderzoek gedaan naar verschijningen. Maar het wordt tijd dat het nu eens gebeurt vanuit de positieve kennis van spiritualisten, met behulp van welke technologie dan ook, maar ook met de gedachte in het achterhoofd dat 'spoken' over het algemeen overledenen zijn die nog wat te zeggen hebben!

Hoofdstuk 25

De media

De media reageren verschillend op ons. Vroeger had je natuurlijk alleen de kranten en de radio. Er zijn nog een paar hele oude opnames, maar daar hebben we geen kopieën van in onze archieven.

Op vrijdag 13 april 1934 maakte Ernest Oaten zijn eerste uitzending over het spiritualisme. Hij was in die tijd lid van het bestuur en schreef daarnaast voor de **Two Worlds**¹. Ik was toen nog heel jong en mijn carrière was net begonnen.

Ernest sprak in die uitzending over zijn jeugd en over de eerste keer dat hij aanwezig was bij een séance, in Cardiff in 1892. Ook vertelde hij over eigen experimenten daarna en over zijn bekering tot het spiritualisme. Er moet nog een pamflet geweest zijn hierover, uitgegeven door de Two Worlds Publishing Company, maar dat is al jaren niet meer herdrukt.

Het publiek reageerde massaal op de uitzending van Ernest. Er kwamen honderden brieven waarin mensen vroegen om meer informatie. En nog steeds is het soms verbijsterend hoe mensen kunnen reageren op dingen in de media, net zoals het trouwens verbijsterend is hoeveel mensen er nog helemaal niets weten van onze beweging. Ik denk dan ook dat we kansen in de media moeten benutten, maar dat we heel voorzichtig moeten zijn.

Ik ben vaak geïnterviewd voor de radio, maar de radio heeft maar zelden een van onze spiritualistische diensten vastgelegd. In 1980 hadden we een enorm grote conventie in Nottingham met meer dan tweeduizend aanwezigen. Die werd gehouden op de universiteit en was georganiseerd door de spiritualiste Muriel Turner. Bij die gelegenheid zijn toen twee diensten vastgelegd voor Radio Trent.

De grote hal zat helemaal vol. Ik vond het jammer dat er geen televisiecamera's bij waren, want ik zag er zo goed uit en de aanblik

¹*Two Worlds: spiritualistisch tijdschrift dat in 1887 werd opgericht door Emma Hardinge Britten en dat nog altijd bestaat.*

van een zaal vol met spiritualisten was ronduit geweldig.

Door de jaren heen heb ik vaak aanbiedingen gehad voor televisieoptredens. Maar ik hou niet van de manier waarop zij naar mediums kijken. Het lijkt wel of ze ons zien als een peep show. Ik geloof echt niet dat ze ons serieus nemen. De mensen die het filmen, kunnen dat misschien heel oprecht doen, maar in de uiteindelijke uitzending komt onze beweging lang niet altijd goed naar voren.

Ik heb wel vaak toestemming gegeven om te filmen in een spirituele kerk, een spiritueel centrum en soms ook op Stansted. In de loop der jaren ben ik eraan gewend geraakt om te werken met de media. Waarschijnlijk heeft het geholpen dat ik al gewend was om voor grote zalen op te treden waar ik ook mijn woorden goed moest kiezen omdat ze vaak werden vastgelegd.

Ik herinner me een bijeenkomst die heel geestig werd doordat er een Japanse cameraploeg aan het werk was terwijl Coral Polge en ik aan het werk waren. Overall om ons heen liepen van die kleine mannetjes. Ik had zelfs de neiging om naderhand nog even mijn zakken te controleren om te zien of er zich daarin niet eentje verstopt had. We hebben echter nooit de resultaten gezien van die draaidag. Ik hoop dat ze het goed vonden, want ze waren heel aardig en ze complimenteerden ons met alles.

Er zijn rampzalige televisieoptredens geweest van mediums. Mediums die akkoord gingen met werken in het bijzijn van illusionisten, of voor een studiopubliek dat alleen maar uit was op een middagje lachen. Zulke omstandigheden zijn niet goed. De Spirit kan dan niet zijn ware kracht laten zien.

Onlangs nog ben ik te gast geweest bij een van de James Randi-programma's. Niet om te werken, want dat zou ik niet doen in zulke omstandigheden, in nog geen miljoen jaar, maar om – indien mogelijk – te vertellen over het spiritualisme. Ik vertelde over het verkeerde beeld dat soms van ons wordt neergezet. Het zat niet in de uiteindelijke uitzending. Mijn protestgeluid werd niet gewaardeerd door deze sceptische goochelaar.

Ik heb gelezen hoe Randi – en anderen zoals hij - mediums uitdagen, maar ik zou mijn gave nooit ter beschikking stellen aan zo'n overduidelijke poging om de Spirit neer te halen. Ik had nog veel meer kunnen verdienen als ik mijn gave verkeerd had willen gebruiken, maar dat wilde ik niet.

Natuurlijk heb ik geen bezwaar tegen een serieuze discussie waarin ik mijn visie kan neerzetten. En ik moedig anderen ook aan om hetzelfde te doen, maar ik waarschuw ze wel dat ze niet moeten denken dat de producers echt aan hun kant staan. Ik krijg ook veel aanvragen voor interviews en als ik denk dat het goed zit, probeer ik daaraan tegemoet te komen.

Filmen kost erg veel geld. Te veel geld voor het budget van de SNU. Tijdens ons honderdjarige jubileum in Wembley hebben we een uitzondering gemaakt. De publiciteitscommissie zorgde ervoor dat er van de hele dag opnames werden gemaakt.

We hadden het geluk dat we via een van de commissieleden, Mike Scott, gebruik konden maken van de kennis van een expert op het gebied van video's maken. Wel moesten we speciale apparatuur huren zodat de film ter plekke samengesteld kon worden. Er werd gebruikgemaakt van twee camera's en de beste beelden kwamen in de film. Het was allemaal erg gecompliceerd.

Alles werd tegen kostprijs gemaakt, waar we erg dankbaar voor waren, maar toen de film af was en er drie tapes waren, had de hele productie ons toch duizenden ponden gekost. Nog steeds verkopen we aardig wat exemplaren, met name van de eerste tape, waarop samenvattingen staan van de dag, en van de tweede tape, waarop Ray en Joan Branch vertellen over healing en waarop ze ook een demonstratie geven.

Persoonlijk vind ik de eerste tape een prachtig beeld geven hoe verschillend mediums kunnen werken voor een grote zaal. Deze band ziet er heel professioneel uit. Ik vond het belangrijk dat de prijs laag gehouden zou worden, zodat iedereen ze kon kopen. Hoewel het project ons veel geld heeft gekost, vind ik het toch belangrijk voor de SNU dat we dit gemaakt hebben, ook voor het nageslacht.

Op de BBC hebben we ook ons eigen programma

gehad: Open Space. We werkten daarin op onze eigen voorwaarden en bepaalden ook de inhoud van het programma. Dat is heel anders dan te gast zijn in een studio. Er kwam een enorme reactie van het publiek op dit programma. Ik weet nog dat er zes postzakken met brieven werden bezorgd waarin mensen vroegen om brochures of om adressen van de dichtstbijzijnde kerk in hun buurt.

Maar zelfs in dit programma werden fouten gemaakt. Zo was de regisseur op een bepaald punt vergeten hoe belangrijk het is dat wij eerst uitzoeken wie de communicator in de spirituele wereld precies is voordat we de boodschap doorgeven, en had hij het eerste stuk van een demonstratie van mij eruit geknipt. Gelukkig konden ze deze fout nog wel herstellen. Zo leren we nog steeds.

Naar aanleiding van dit programma werd ik door verschillende radiostations voor interviews gevraagd. Meestal ging het om lokale stations, die lijken vrijer te zijn in hun onderwerpkeuze.

Tot mijn genoegen is onze publiciteitscommissie gevraagd om regelmatig serieuze reacties te geven op zaken die te maken hebben met spiritualiteit en mediamieke zaken, zowel voor de radio als voor de televisie. Een aantal van onze docenten krijgt nu een mediatraining.

Ik denk dat dit belangrijk is. Het wordt tijd dat we ons meer gaan profileren, net zoals de grote mediums dat deden in de grote zalen, jaren geleden. Maar we moeten het wel doen op onze eigen voorwaarden!

Ooit, als we de vooroordelen over het spiritualisme bestreden hebben, zullen we serieus genomen worden als religie en zullen onze diensten door heel Engeland uitgezonden worden.

Hoofdstuk 26

Healing

Hoewel niet heel veel mensen het weten, heb ik ook op het gebied van healing aardig wat bereikt. Harry Edwards werkte op een manier waarbij hij zich focuste op energie die een genezend effect had op het lichaam van patiënten. Zo werkte ik niet. Ik had het gevoel dat mijn gave vooral zat in het bewijzen van het leven na de dood. Niettemin boekte ik vrij goede resultaten wanneer ik mensen healing gaf.

Ik had van Stansted Hall graag ook een healing-centrum gemaakt, maar op een of andere manier is me dat nooit gelukt. Ik deed ook bijna geen healing op Stansted. Dat deed ik meestal in mijn eigen kerk en voor het grootste deel in de jaren vijftig. Later had ik minder tijd om daar te zijn.

Healing hoort bij elk spiritueel centrum. In Longton hebben we allerlei dingen geprobeerd om het steeds beter te doen. Zo richtte ik een groep op onder mijn leiding. Ikzelf had een zeer goede spirituele helper, Dr. John, die gespecialiseerd was in healing en die zeer goede diagnoses kon stellen. Frank Tams, die een zeer toegewijd medium was en die bovendien uitstekend healingenergie door kon geven, werkte nauw met mij samen bij dit project.

Verder regelde ik dat Kath Jebb de organisatie op zich zou nemen. Zij was een grote steunpilaar binnen onze kerk. Het is dankzij haar dat ik me nu nog een aantal van de vele honderden patiënten kan herinneren die wij met onze healing-afdeling hebben geholpen. Bovendien maakte Kath ook de aantekeningen tijdens onze cirkel voor fysiek mediumschap die jarenlang bijeenkwam in Longton. Dat was op zich al een enorme taak.

We besloten dat Dr. John de ernstige gevallen eerst zou zien. Aanvankelijk gaf hij ook healing, maar later deed hij dat alleen nog in speciale gevallen.

Dr. John ontving de patiënten, stelde een diagnose en vertelde de mensen in veel gevallen ook hoe ze ziek waren

geworden. Hij schreef een bepaald type healing voor, zei welke healer geschikt zou zijn voor de behandeling en waar die zijn handen diende te plaatsen.

Kath legde al deze instructies vast en zorgde dat ze opgevolgd werden. Als Dr. John een patiënt nog een keer wilde zien, dan maakte zij een nieuwe afspraak. Het hing er allemaal vanaf hoe ernstig de aandoening was. We hadden het altijd druk. Vooral vanaf het moment dat mensen begrepen dat het de Spirit was die alles stuurde.

Ik herinner me dat er in 1952 een verzoek kwam om hulp vanuit een plaats een paar kilometer verderop. Het verzoek kwam van de moeder van een jong meisje, Jean genaamd. Ze kon niet lopen, leed aan zware artritis en had ook nog tuberculose. Jean was een lieverd. Ze had een enorm gevoel voor humor, maar ze was zo kwetsbaar en het was pijnlijk om haar zo te zien liggen.

Ze was nog zo jong en mooi en toch speelde haar leven zich af in een ziekenhuisbed, waarin zij opgetild kon worden zonder haar nog meer pijn te doen. Haar moeder had over ons gehoord en wij waren haar laatste hoop. Het was een warme familie, heel hecht en dapper.

Frank en Kath gingen als eerste bij haar op bezoek. Wekenlang gaf Frank haar healing. Uiteindelijk vroeg hij of ik naar haar toe wilde gaan omdat hij meende dat Dr. Johns opinie nodig was. In de maanden die volgden, ging ik vele malen bij Jean op bezoek.

Al onze gidsen spraken met Jean. En ook Frank, Kath en ik. We spraken over het spiritualisme, over het leven na de dood, over alles wat belangrijk is voor de Spirit in ons. Jean bleek het allemaal heel goed te bevatten en kreeg zo langzamerhand weer hoop over de horizon van de dood heen. Ik heb haar nooit beloofd dat ze weer zou kunnen lopen. Dat kon ik niet, want ik wist hoe het af zou lopen.

Wat ik haar wel beloofde, was dat ze ooit een spiritualistische dienst bij zou wonen. En toen kwam het moment waarop ik wist dat ze niet lang meer te leven had. Een deel van mij was verdrietig. Jean was nog zo jong, maar ze had ook al zoveel geleden. Maar zelfs met de hulp van de Spirit konden we haar lot niet meer veranderen.

Ik besloot een dienst voor haar te organiseren. We moesten daarvoor speciale maatregelen treffen om deze bij haar thuis te kunnen houden.

Ik sprak met onze kerkleden. Bill Harratt zorgde voor een paar liederen en Frank deed een reading. Kath hield een korte toespraak en ik deed een demonstratie.

Het was een goede dienst, ook al waren er maar een paar mensen bij. Sommige mensen van onze kerk waren gekomen, alsmede een paar familieleden van Jean. Twee weken later was haar aardse leven afgelopen en ging zij naar haar nieuwe thuis.

Er zit nog een prachtig vervolg op dit verhaal, dat zich een paar weken later afspeelde. Tijdens onze cirkel voor fysiek mediumschap in de kerk, klonk ineens de stem van Cuckoo. Ze zei: "Ik heb een verrassing voor je."

Er bouwde zich ectoplasma op en toen kwam er iemand het kabinet uit. Een jong meisje in een zwierige jurk bewoog zich gracieus en vol zelfvertrouwen naar Kath. Het was Jean!

"Kijk Kath", zei ze. "Ik kan lopen! En kijk naar mijn handen!" Ze liet haar handen zien. Haar vingers waren nu recht. De vingertjes die zo vervormd waren tijdens haar aardse leven, waren nu weer helemaal soepel. Er liepen tranen van vreugde over Kath's wangen. En ook andere aanwezigen, die Jean niet eens gekend hadden, werden geraakt door de emoties.

Jean bedankte Bill Harratt voor de muziek die hij voor haar had gespeeld tijdens de dienst. Toen ging ze de kamer door naar Sally Morgan die ze bedankte voor de bloemen die haar kamer zo hadden opgefleurd. En tot slot sprak ze tot Frank. "Ik vond je reading zo mooi", zei ze. "En bedank Gordon alsjeblieft. Hij heeft me veel geluk gebracht. God zegene hem." Dat waren haar laatste woorden voordat ze weer terugkeerde.

Natuurlijk verlopen niet alle gevallen van healing zo dramatisch. Marjorie bijvoorbeeld heeft ook een dankbetuiging aan de kerk achtergelaten, waar ze overigens ook nog steeds lid van is. Zij werkte voor de brandweer, maar was ontslagen omdat ze tuberculose had. Dat was in 1944. Jaren later kwam ze bij ons, in Longton.

We gaven haar een healing, maar het lukte ons niet om

haar ziekte weg te nemen. Marjorie werd opgenomen in een sanatorium in Shropshire, waar ze in 1965 weer uit kwam. Zo'n zes maanden later moest zij een complete borstampuatie ondergaan en bestraling. Ze kwam naar ons voor advies, omdat ze wist dat de ziekte terug kon keren en ze bang was dat haar tuberculose ook weer de kop op zou steken. Ze was een hele leuke vrouw, iemand die altijd klaarstond voor anderen en die vertrouwd op de Spirit. Haar getuigschrift eindigt als volgt: "Ik ben nu 78 jaar. De healing die jullie me toen gaven, heeft mijn leven gered en veranderd." Ze is nog altijd zeer actief en gezond.

Irene was een jonge moeder die was gevallen van een motor. Ze kreeg tuberculose en ernstige artritis in haar benen. Frank en ik gaven haar healing, waarna er wel wat verbetering optrad, maar niet in haar benen, waar ze juist zo'n last van had. Irene vroeg of ze kon praten met Dr. John. Hij vertelde dat hij haar persoonlijk zou behandelen en hij beloofde haar dat ze ooit weer zou dansen.

en paar maanden later kon Irene weer aan het werk en... kon ze inderdaad ook weer dansen. Ze organiseerde een dansfeest en doneerde de opbrengst van die avond aan een lokaal ziekenhuis. Ze ging iedere dag lopend naar haar werk, een afstand van ongeveer anderhalve kilometer, en kon veel meer dan voor de behandeling. Ze leed een mooi en zinvol leven, met dank aan de healende kracht van de Spirit.

Anne kwam naar ons toe in een rolstoel. Toen haar echtgenoot haar bracht, leed ze veel pijn. Nadat Dr. John haar een paar weken had behandeld, kreeg ze te horen dat ze ooit weer zou kunnen lopen. Het duurde nog twee jaar voordat dat moment aanbrak, maar ze geloofde in wat de dokter had gezegd en kwam elke week terug voor healing. Uiteindelijk kon ze weer lopen en zette haar eigen bedrijf op: twee winkels, in een ervan stond ze zelf.

Healing is overigens niet alleen van toepassing op lichamelijke problemen. Geestelijke problemen zijn vaak niet zo zichtbaar, maar kunnen voor de patiënt net zo pijnlijk zijn. Minnie leed aan een psychische ziekte. Het lukte haar niet om gelukkig te zijn in het leven. Dr. John zei dat ze baat kon hebben bij healing en ze bezocht onze kliniek daarna regelmatig. Het bleek een langzaam genezingsproces. Maar ze had te horen gekregen dat ze ooit zelf mensen

zou helpen, dat ze beter zou worden en ooit zou trouwen en gelukkig zou zijn.

Het liep allemaal precies zoals Dr. John had gezegd. Ik ben er zeker van dat de steun die ze kreeg van de healers en de kerkleden ook een rol heeft gespeeld bij haar herstel. Nog altijd heeft zij contact met Kath en de kerk.

Dit was zo'n geval waarin de patiënt net zo hard aan haar eigen herstel had gewerkt als dat de spirituele wereld dat had gedaan. Minnie had haar gevecht op kunnen geven, want het duurde jaren voordat de behandeling echt aansloeg, maar ze hield vol. Ze geloofde in de woorden van Dr. John en hield moed.

Ik geloof sterk in de innerlijke spirit en ik ben ervan overtuigd dat veel mensen zichzelf kunnen helpen, maar dat ze soms net even iets extra's nodig hebben. Soms is dat steun in de vorm van handoplegging, soms in de vorm van positieve gedachten die iemand naar de patiënt toezendt en soms in de vorm van de versterking van de kracht van het eigen hogere zelf door bijvoorbeeld een contact met een overledene.

Ik had veel meer mensen kunnen helpen als ik meer tijd had gehad. En ik wou dat ik dat had kunnen doen.

Soms, wanneer ik in een kerk werk, word ik benaderd door een oude vriend met een verzoek om hulp. Die hulp geef ik dan ook. Natuurlijk speelt tijd altijd een rol. Ik ben zo druk, maar als het belangrijk is, wil ik zo'n verzoek niet weigeren. Ik ben zelfs door mijn eigen huisarts gevraagd of ik naar een patiënt van hem wilde gaan die in nood verkeerde.

In de loop der jaren heb ik ontdekt dat ik een behoorlijke gave heb op het gebied van healing op afstand. Iedere dag breng ik vrij veel tijd door met nadenken en mediteren. Dat is altijd een goed moment voor healende gedachten voor anderen.

Ik vind niet dat wij moeten zeggen wat er precies mis is met een patiënt. Bij healing gaat het eigenlijk om het **etherische lichaam**¹.

¹ Het etherische lichaam: Ander woord voor het aura, het energielichaam, het subtiele lichaam of het fijnstoffelijke lichaam, oftewel de energielagen rondom de mens die verbonden zijn met ons fysieke lichaam.

Dat lichaam ontvangt de kracht en geneest vervolgens het fysieke lichaam.

Ik denk wel dat healers goed opgeleid dienen te worden. En als dit hun vorm van mediumschap is, dan zouden ze veel tijd moeten besteden aan het zitten voor en het contact maken met de kracht van de spirituele wereld.

Het doet me goed om te zien hoeveel samenwerking er nu ontstaat met de medische wereld. Dat is echt een doorbraak. Ik wist zeker dat die er ooit zou komen, maar ik wist niet wanneer. En natuurlijk maakt spirituele healing het werk van de dokter niet overbodig. Het is een aanvulling op diens werk en het heeft de wereld op die manier veel te brengen.

De SNU was een van de medeoprichters van de Confederation of Healing Organisations (CHO). Zij zijn gericht op werken in samenwerking met de medische wereld en om zogenaamde alternatieve therapie een hoger aanzien te geven. Ze richten zich daarbij niet alleen op de healing zoals we die gedefinieerd hebben in de Guild of Spiritualist Healers, maar op nog veel meer behandelvormen.

Sommige daarvan zijn van grote waarde. Ik heb altijd gezegd dat we moeten onderzoeken hoe effectief die behandelwijzen kunnen zijn. Dat is belangrijk in mijn ogen. We moeten ons ook openstellen voor behandelwijzen die we zelf niet begrijpen.

Ik heb ooit Dr. Alexis de Freitas uitgenodigd, die werkt bij een vooraanstaand ziekenhuis in London, en samen met hem ook nog twee verpleegkundigen tijdens een speciale healing-week op Stansted. Ik vroeg ze om te observeren hoe de healer werkte en hoe de patiënt daarop reageerde, zowel tijdens de behandeling als daarna.

Vervolgens vroegen we Dr. de Freitas om zijn reactie. Het had hem zeker niet koud gelaten. En hij was blij dat de healers geen medisch jargon hadden gebruikt en dat ze zich niet voordeden als dokters.

Natuurlijk moeten artsen altijd voorzichtig zijn wanneer ze zich een mening vormen over ons werk. Dr. de Freitas had het idee dat de patiënten vooral baat hadden bij het therapeutisch effect van de behandeling op hun geest. Maar hij wilde geen bindende uitspraken doen.

Een van de patiënten aldaar was Amy Yearsley. Het medium Betty

Wakeling, uit Blackpool, stelde vast dat zij een hersenbloeding had gehad. Dat klopte en Dr. de Freitas erkende dat zij na de healing de ledematen die deels verlamd waren meer kon bewegen. Maar hij had nog steeds het idee dat de verbeteringen meer op het mentale vlak lagen dan op het fysieke.

Er werd een verhaal over dit experiment in de People gepubliceerd en dat leidde tot duizenden reacties. Ik weet niet hoeveel mensen daardoor naar een spirituele kerk zijn gegaan en uiteindelijk geholpen zijn, maar al was het er maar één, dan was het hele gebeuren toch al geslaagd in mijn ogen.

Ik heb veel gewerkt met de healer Harry Edwards. Hij was uitmuntend goed, vooral tijdens demonstraties, want daar konden mensen echt met hun eigen ogen zien wat het resultaat van zijn behandelingen was.

Toen hij zijn National Federation of Spiritual Healers oprichtte, waren wij van de SNU daar niet echt blij mee. Er was zelfs een moment waarop wij kerken adviseerden om healers van deze organisatie niet toe te laten.

Gelukkig was mijn vriendschap met Harry te goed om de ruzie lang te laten duren. Ik ken ook maar weinig mensen die zoveel hebben gedaan voor de SNU toen we dat zo hard nodig hadden.

De leden van zijn organisatie werken nu volgens de Ethische Code die oorspronkelijk door ons is opgesteld. Ik vraag me wel eens af of we niet wat te ver gaan met al die examens en tests die mensen nu af moeten leggen in hun healingopleiding. Voor healing moet je een natuurlijke gave hebben. De een heeft die meer dan de ander en het is niet altijd degene die de test doorstaat die ook het beste instrument is voor de spirituele wereld.

Ikzelf heb nog nooit een examen gedaan, terwijl ik weet dat mijn aanpak werkt. Ik moet wel accepteren dat examens noodzakelijk zijn, maar moeder zou erom gelachen hebben en ze had zich er niets van aangetrokken. Zij deed het op haar eigen manier en ze was een fantastische healer.

Hoofdstuk 27

Zoals ik het zie

Veel mensen binnen traditionele religies maken zich zorgen om mensen die zichzelf van het leven hebben beroofd omdat ze denken dat die voor eeuwig gestraft zullen worden. Het is belangrijk dat we ze van die zorgen bevrijden. Het is toch treurig dat ze eerst beschadigd zijn doordat iemand in hun omgeving zo is overleden en daarna ook nog eens extra belast worden door die angstige gedachte dat hun overleden dierbare voor altijd verdoemd zou zijn?

Ik herinner mij nog Mr en Mrs Blane uit Croydon. Hij was werkeloos en leed aan een progressieve ziekte, wat hij zag als een belasting voor zijn vrouw van wie hij heel veel hield. Mr Blane vergaste zichzelf.

Hij keerde op een bijzondere wijze terug, hoewel ik dat niet direct in de gaten had. Het was in een zaal waar hij niemand echt persoonlijk kende. Toch maakte hij contact met iemand in het publiek die een verre kennis van hem was, om via deze persoon zijn laatste boodschap over te kunnen brengen aan zijn geliefde vrouw.

Hij gaf zijn naam door. De ontvanger dacht dat het om iemand ging met een naam die daarop leek. Ik was het medium en ging daarmee akkoord op dat moment, maar later die avond onderbrak Mr Blane een ander contact omdat hij alsnog zijn juiste naam en andere details door wilde geven, waaronder delen van zijn afscheidsbrief, en de naam en het adres van zijn vrouw.

Met deze informatie werd het de ontvanger helemaal duidelijk om wie het ging. Hij kende de naam van de vrouw niet, maar bezocht het adres en het bleek te kloppen. Ik weet niet hoe ze het nieuws ontving, maar het moet een hele opluchting voor haar geweest zijn om te weten dat het nu goed ging met haar man.

Zij die voor hun tijd overlijden, ook wanneer zij zichzelf van het leven beroven, worden niet gestraft. Wij hebben geen inzicht in het grote geheel en we kunnen dan ook geen oordeel vormen over de vraag of iemands leven een succes was of een mislukking.

Het spiritualisme geeft betekenis aan het leven. Het laat zien dat je hier niet zomaar bent, maar dat er een doel zit achter jouw aanwezigheid in dit leven en wel een goddelijk doel. Het is niet zo dat wij hier alleen maar een paar jaar rondlopen en dat daarna alles stopt; het leven is zonder einde. Het leven verandert continu en ook wij zullen nog veel veranderingen ondergaan.

Wat een prachtige gedachte dat het leven eindeloos is. We weten nog niet hoe het verdergaat hierna, omdat we nog niet klaar zijn om de mooie en goddelijke dingen die in ons leven plaatsvinden te accepteren. We kunnen pas verder en we kunnen pas meer zien, als we daar klaar voor zijn. Maar het moeilijke aan deze wereld is dat mensen zich voor die waarheid hebben afgesloten.

Mensen denken dat het leven alleen dat is wat ze zien aan de oppervlakte, terwijl er zoveel meer is. Ik heb contact gehad met zovelen aan de andere kant, die mij vertelden hoe anders zij geleefd zouden hebben als ze hadden geweten hoe het zat en dat zij het doel van hun leven pas zagen toen zij stierven. We zouden dat doel moeten kennen voordat wij sterven, zodat we aan de andere kant gemakkelijker de draad weer op kunnen pakken.

Ik weet dat ik duizenden mensen heb geholpen en dat ik hun leven heb kunnen veranderen omdat ze nu weten dat wij niet een lichaam zijn, maar een ziel. Dat we uit de Spirit komen. Dat we daar een vorm van zijn. Dat er een goddelijk doel is aan ieder leven. Misschien is er voor de een een groter spiritueel doel weggelegd dan voor de ander, maar ik geloof dat wij allen hier gekomen zijn om een spiritueel doel te dienen in de tijd en de wereld waarin wij leven.

Wij allen ervaren aardse en spirituele zaken vanuit onze eigen ervaringen.

Ik heb mij, als leider van de SNU, altijd onthouden van het doen van officiële uitspraken ten aanzien van morele zaken.

Ik denk dat zulke uitspraken mensen namelijk niet helpen bij hun persoonlijke ontwikkelingen. We moeten tot onze eigen conclusies komen via spirituele inspanningen en niet doordat een

leider zegt: "Dit is wat je moet geloven." Dat is in het verleden maar al te vaak wel gebeurd binnen traditionele geloofsovertuigingen; het was de hiërarchie die bepaalde wat goed was, wat moreel klopte en wat zondig was.

Zij die dit geloofden, kregen zo als het ware het patroon voorgeschoteld hoe ze hun leven moesten leven en wat zij moesten denken. Dat heeft niets met vooruitgang te maken. Op die manier kan een persoon niet groeien, noch als persoon, noch als goddelijk wezen.

Ik schrijf niets voor. In bepaalde zaken spreek ik wel eens mijn gedachten uit, wanneer me dat goed lijkt. Maar ik heb er moeite mee om die gedachten als absolute waarheden neer te zetten, omdat ik denk dat niemand op aarde de toegang heeft tot de absolute waarheid.

We zijn nog altijd bezig informatie te verzamelen aan de hand waarvan wij onze eigen conclusies trekken. Mensen die niet zelf nadenken, kunnen vervolgens denken dat dat de juiste conclusies voor hen zijn, terwijl dat helemaal niet zo hoeft te zijn. Daarom doe ik dit soort uitspraken maar zelden.

Vaak vragen mensen mij naar bepaalde onderwerpen waarvan ze willen weten of dat mogelijk is. Ik wil hier wel mijn mening over geven, maar onthoud wel dat dat het is: een mening.

Het onderwerp regressie bijvoorbeeld, vind ik best fascinerend. Alleen is het geen onderwerp dat wij binnen het spiritualisme onderwijzen, omdat het niet echt te bewijzen is.

Wanneer wij geloven in de vaak zeer gedetailleerde informatie die overledenen ons brengen, kunnen we als gevolg daarvan het bestaan van reïncarnatie niet makkelijk meer bewijzen. We weten dat er mediums zijn die een overledene heel dicht kunnen toelaten in hun auraveld, zodat deze hun gedachten kunnen beïnvloeden en zelfs even herinneringen met hen kunnen delen.

Zijn dat herinneringen uit hun tijd dat ze nog leefden op aarde? Natuurlijk, want dat is de informatie waarmee ze bewijzen wie zij hier waren. Maar de herinneringen die mensen krijgen wanneer zij onder hypnose zijn of in een andere staat waarin zij in regressie gaan, zijn dat dan hun eigen herinneringen, of misschien die van een andere identiteit?

Ik zeg niet dat regressie niet mogelijk is, maar ik vraag me wel af

waarom er niet op deze manier naar gekeken wordt. Het verbaast me dat er zoveel aandacht is voor het leven dat iemand eerder geleefd heeft op aarde en zo weinig voor de plaats waar we waren voordat de ziel opnieuw incarneerde.

Als regressie ons daar het antwoord op zou geven, dan zou ik er meer interesse voor hebben. En als onze ziel direct van ons vorige lichaam naar dit lichaam overgestapt zou zijn, dan hebben de boeddhisten gelijk en wij niet. Maar dan zouden alle contacten die wij met gene zijde hebben gehad niet kloppen!

En dat is niet het geval, zo hebben we denk ik bewezen. Maar tegelijkertijd denk ik dat er nog veel te onderzoeken is.

Volgens het spiritualisme ga je over van deze wereld naar de etherische wereld en daar bekijk je welke betekenis je leven heeft gehad.

Je krijgt als het ware de kans om je leven te beoordelen. Om te kijken naar alles wat je geleerd hebt en naar een paar dingen die je niet geleerd hebt. Naar wat je hebt gedaan met je talenten en in hoeverre je hebt gegeven om anderen, je van anderen hebt gehouden en je je leven hebt benut.

Ik denk dat dat een hele ervaring is voor sommigen onder ons, vooral voor diegenen die zich hier vooral op het materiële hebben gericht en rijk en succesvol zijn geworden, maar die alle mooie ervaringen hebben gemist, alle spirituele ervaringen.

Er is ook veel geschreven over bijna-doodervaringen. Mensen die dit hebben meegemaakt, zeggen bijna allemaal dat ze zich sterk aangetrokken voelden tot het licht en dat ze alleen maar teruggingen omdat ze dat als hun plicht zagen. Ik vraag me af of ze die keuze wel echt hadden. Ik geloof namelijk niet dat wij beslissen wanneer het onze tijd is om de aarde te verlaten.

Het is moeilijk om hiervoor bewijs te leveren, omdat degenen die zo'n ervaring hebben gehad, ook degenen zijn die weer terugkeerden. Ik denk dat als het moment daar is, dat we dan opgenomen worden in de volgende wereld, ongeacht onze eigen beslissing daarover.

Het spiritualisme is iets dat zich ontwikkelt. En ik geloof

dat wij allen zielen zijn die zich ontwikkelen. Ik geloof ook dat dat te zien is in ons aura, waarin ons bewustzijn wordt afgespiegeld. Wie dat kan waarnemen, ziet daar alle levenservaringen van de ziel, ook die uit het verleden.

Ik geloof daarin om de volgende reden: door de jaren heen is me opgevallen dat kinderen op bepaalde plaatsen ter wereld komen. Wanneer een kindje dood wordt geboren en zelfs wanneer het geaborteerd wordt, dan zal hij of zij toch in dezelfde familie terugkeren.

Het ligt namelijk vast waar en wanneer een kind op aarde komt, want dat kind komt hier met een doel. De omstandigheden voor de betreffende ziel moeten goed zijn: de juiste ouders, de juiste omgeving, het juiste lichaam, het juiste moment.

Er kwam eens een vrouw bij me op consult die zelf niet in staat bleek om kinderen levend ter wereld te brengen. Ze had twee doodgeboren baby's gekregen. Daarna had ze besloten om een kind te adopteren uit een tehuis, maar toen ze daar eenmaal was, werd er net een kindje binnengebracht waarvan ze ook voelde dat ze daar de moeder voor wilde zijn.

De twee geadopteerde kinderen bleken te zijn als broer en zus. En toen ze bij me kwam voor een reading, kon ik dit alles zien in haar aura: het verlies van haar twee kinderen, maar ook dat ze vervolgens de twee zielen van diezelfde kinderen had geadopteerd! Alles wat ik beschreef, herkende de vrouw. En toen liet ze me twee foto's zien, een van zichzelf als kind en de ander van haar geadopteerde dochter op dezelfde leeftijd. Het leek wel een tweeling.

Dat is wat ik bedoel. Ik kon dit alles niet weten toen ze bij me kwam, maar het was te zien in haar aura. De foto leverde het uiteindelijke bewijs.

Er zijn kinderen die op aarde leven en die komen te overlijden, maar die terugkeren in dezelfde familie. Ik weet dat omdat ik het zelf gezien heb. Een kind wordt geboren op het moment dat juist is om zijn of haar levensdoel te vervullen.

Ik weet dat dit op geen enkele manier de pijn wegneemt wanneer een kind komt te overlijden en dat het ook niet de pijn van een abortus verzacht, maar het kan wel hulp bieden bij het verwerken en het kan

leiden tot een bepaald inzicht.

Eén ding weet ik zeker – en dit kan een grote troost zijn op de lange duur: de ziel sterft nooit. Dat is namelijk onmogelijk. En dat hangt samen met de grote intelligentie achter ons universum.

Ik geloof dat het soms gebeurt dat er een plan is voor een kind hier op aarde en dat vervolgens blijkt dat de tijd niet goed is, of dat de omstandigheden veranderd zijn. De ziel trekt zich dan terug totdat het juiste moment gekomen is en keert later weer terug. Ik heb hier geen verklaring voor. Die probeer ik ook niet te vinden. Maar ik weet wel dat alles gebeurt volgens een plan waar ik geen inzage in heb. God heeft dat wel. En Hij ziet erop toe dat uiteindelijk alles goed komt.

Het is waar dat er steeds weer een nieuw tijdperk aanbreekt. We spreken van een tijdperk wanneer er een bepaalde activiteit de overhand heeft.

De jaren zeventig werden het 'ruimte-tijdperk' genoemd, vanwege de maanlanding en de zoektocht van de mens naar andere planeten. En de jaren tachtig? Dat was misschien een tijdperk van hoop en van het besef van eigen verantwoordelijkheid. We hebben zulke vreselijke wreedheden gezien in dat decennium, maar tegelijkertijd was er het begin van de ontwapening en viel de Berlijnse Muur.

Hoewel de mens verbazingwekkend grote stappen voorwaarts heeft gezet op het gebied van wetenschappelijke kennis en de technologie, is dit ook de tijd waarin God voor een groot deel buitenspel is gezet. De invloed van God kan net zo makkelijk uitgeschakeld worden als dat hij kan worden ingeschakeld, aangezien wij mensen beschikken over een vrije wil.

De mens heeft zich losgemaakt van God, met desastreuze gevolgen want uiteindelijk leidt dat tot bloedvergieten en terreur. De hedendaagse wetenschap en technologie zijn in staat om krachten te gebruiken die de moderne wereld niet kan overleven. We hebben ook gezien welke vernietigende effecten er kunnen ontstaan op onze atmosfeer dankzij de ondoordachtigheid en de onverschilligheid van een klein groepje hebzuchtigen.

De politici herinneren ons er doorlopend aan hoe bedreigend het voor onze wereld is wanneer wij allemaal zo zouden handelen. Maar tegelijkertijd doen ze zelf bijna niets om het evenwicht in deze wereld te herstellen. De rijke landen hebben alles in overvloed, maar ze kiezen ervoor om overvloedig eten te vernietigen in plaats van ervoor te betalen om te zorgen dat het bij de mensen komt die het nodig hebben.

Ik heb in het spiritualisme het doel gevonden van ons bestaan hier op aarde en ontdekt hoe wij zouden moeten omgaan met de kosmische krachten van het universum. Laten we nu handelen, voordat het te laat is. Laten we al onze vooroordelen, onze jaloezie en onze eeuwige onenigheden aan de kant zetten en samenwerken.

Of het spiritualisme gaat nu zijn doel vervullen, of het gaat dezelfde weg als zoveel religies. Op dit moment ligt de weg voor ons open om dat te bereiken waar we ruim een eeuw geleden mee begonnen zijn. Laten de offers die onze pioniers hebben gebracht niet voor niets geweest zijn.

Het spiritualisme is het licht van de wereld. Laat dit het tijdperk zijn van de Verlichting.

Tijdens de laatste wereldoorlog brachten prachtige spirituele gidsen, zoals Red Cloud en Silver Birch, ons licht en kennis. Hun lessen gaven duizenden verdrietige mensen troost, een nieuw soort leven en de weg van God's liefde naar de mensheid.

Ik zie hoe de jongeren van nu wanhopig zoeken. Ze willen verandering en ze zoeken op hun eigen manier naar de spirituele wereld. Dat is niet altijd onze manier, want wij zijn van een andere generatie en onze aardse opvattingen stammen uit een andere tijd.

Vaak zoeken ze hun toevlucht in het gebruik van drugs die hen de illusie geven van geluk, van een 'high'. Wisten ze maar dat gelukkig en high zijn hun natuurlijk recht is, maar dan zonder drugs. Train hun geesten, geef ze kennis. Leer ze over meditatie en over de schoonheid van de spirituele wereld. Drugs zijn niet nodig.

In hun wanhoop, willen jongeren zich ook nog wel eens vastklampen aan een ideaal zonder te weten hoe ze dat ideaal kunnen realiseren, niet alleen voor zichzelf, maar voor de hele mensheid. Ze denken alleen aan zichzelf. Dat gebrek hoort bij jongeren en zo zal het

altijd blijven. Misschien komt het voort uit een diepgewortelde drang om de evolutie voort te zetten.

Toch is er een gezamenlijk belang. En dat zit hem in het feit dat wij allen spirituele wezens zijn. We moeten onze jongeren helpen in hun zoektocht naar hun eigen spiritualiteit en ze aanmoedigen om die ook zelf te gaan onderzoeken.

Er is sterke behoefte aan iemand met voldoende autoriteit die alle mannen en vrouwen van goede wil bijeen kan brengen en die ze kan aanmoedigen om het grote spirituele avontuur aan te gaan, om een nieuwe wereld op te bouwen in het nieuwe tijdperk dat voor ons ligt.

De deur die leidt naar een spiritueel vergezicht zal zich openen wanneer we toe zullen staan dat de indrukken die dan op ons afkomen onze ziel zullen raken en ons de richting zullen wijzen in ons leven. Wij brengen de mensen bij de liefde van God en bij het diepe verlangen om in ons leven niets anders te doen dan God te dienen.

In deze bewustzijnstoestand kunnen we rekenen op de inspiratie van diegenen die in de spirituele wereld leven. Ze moeten kunnen rekenen op onze steun in hun pogingen om het hemelse koninkrijk hier op aarde te brengen.

Hoofdstuk 28

Er is geen einde

Jarenlang heb ik overuren gedraaid, maar nu kan ik dat niet meer. Soms vind ik het jammer dat ik moet gaan slapen, omdat er nog zoveel gedaan moet worden.

Door de jaren heen hebben veel mensen me gevraagd of er ooit een biografie van mij zou verschijnen. Dan glimlachte ik en zei: "Ja, vast!" Ik moest er de tijd voor vinden, dat was het probleem. Het zou een boek worden dat zoveel jaren zou beslaan, waarin zoveel verhalen zouden moeten worden verteld en waarin zoveel lessen van de Spirit zouden moeten worden doorgegeven.

Nadat ik in 1990 verschillende beroertes had gehad, moest ik het veel rustiger aan gaan doen. Ik kreeg duizenden kaarten en brieven van mensen die mij beterschap wensten. Maar ik weet ook dat heel veel mensen niet meer naar bepaalde demonstraties gingen omdat ze wisten dat ik er niet meer bij zou zijn.

Ik probeerde zo snel mogelijk weer aan de slag te gaan, maar ik was bang. Ja, bang. Want in de tijd dat ik er zo slecht aan toe was, had ik geen contact met de spirituele wereld. Ik was bang dat ik het kwijt was! Goddank was dat niet het geval. Ik ben niet gemaakt om niets te doen; ik hou van werken. Het is mijn grootste wens dat ik mag sterven in het harnas.

Nu werk ik nog steeds in het hele land, alleen niet meer zoveel als vroeger. Veel tijd breng ik door op Stansted, waar ik zo veel mooie jaren aan het hoofd heb gestaan. Ik zie hoe de nieuwe generatie mediums begint te werken, hoe ze hun weg zoeken en de vooruitgang boeken. Ik weet dat daar onze toekomst ligt.

Als spiritualisten weten we dat er een andere wereld is. We weten dat er niets bovennatuurlijks is en dat alles precies klopt volgens de wetten van de natuur. We moeten de nieuwe generatie mediums leren hoe ze die kennis in zich opnemen en toepassen in hun werk.

Vaak denk ik met spijt aan het feit dat de Lyceums van vroeger er niet meer zijn. Ik was zelf van kleins af aan lid van zo'n Lyceum en ik

vond er de vriendschap van anderen die waren grootgebracht met dezelfde overtuigingen als ik.

Ik leerde daar niet alleen over de spirituele wereld, maar ook over mijzelf. Door in die omgeving mijn eerste schreden naar het podium te zetten, kreeg ik het zelfvertrouwen dat nodig was om dingen te doen voor andere mensen. Ik leerde hoe ik mijn medemens van dienst kon zijn. Ik ben dan ook blij dat de Lyceumbeweging voor jongeren weer wat tot leven lijkt te komen.

In mijn jeugd had je meerdere Lyceums. Bijna iedere kerk had er wel eentje. We kwamen er bij elkaar en we hadden allemaal onze eigen vlag, waarvan sommige heel mooi waren. We waren trots om bij onze groep te mogen horen. We wisten dat onze fysieke lichamen ooit zouden sterven en dat wie wij werkelijk zijn, doorgaan naar een beter leven. Maar we leerden ook dat we in dit leven een verantwoordelijkheid hebben en dat we ons leven dus betekenis moeten geven.

We leerden in de groep dat we misschien niet iedereen aardig vonden, maar dat we, verbonden in de broederschap van de Spirit, toch moesten proberen om te houden van iedere persoon die we ooit tegen zouden komen. Die gedachte heeft mij enorm gesteund in mijn leven, vooral wanneer ik moeilijke en verdrietige dingen meemaakte.

De jongeren zijn onze toekomst. Als we niet de tijd nemen om ze spiritueel te trainen, dan verwaarlozen we ons eigen voorland.

Na al het lijden en al het bloedvergieten en ondanks de toegenomen kennis van nu, moet de mens de wereld niet zien als beter of slechter. We maken dezelfde fouten, iedere keer weer, we creëren dezelfde omstandigheden van honger en verlangen in de hele wereld, waarbij we iedere keer weer onze ware natuur vergeten en in plaats daarvan bezig zijn met onze hebzucht en ons verlangen naar macht.

Dat moet veranderen. De verantwoordelijkheid voor die verandering ligt bij ons. Laten we onze daden niet uitstellen tot morgen. We dienen ze uit te voeren voor onze kinderen en voor

hun kinderen. Het spiritualisme is een gezonde, rationele religie. Ik ben er echt van overtuigd dat het de hoop is voor de toekomst van de mensheid. Ik geloof ook dat het de enige religie is die deze veranderingen voor ogen heeft.

Misschien zoeken mensen onbewust wel naar een veel grotere kruistocht die ze een spiritueeler leven zal geven. Velen keren zich tot religieuze filosofieën waarin ze een gevoel van veiligheid vinden omdat ze er leren dat wanneer ze een strikt leven leiden, ze daarvoor beloond zullen worden. Zij voelen hun eigen gebrek aan spiritualiteit en ze hopen dat soberte ze weer in verbinding zal brengen met God.

Profeten en helderzienden hebben vaak in de geschiedenis gewaarschuwd dat we moeten leven met aandacht voor het spirituele. Zo hebben ze geprobeerd de mensheid wakker te schudden en ze de waarheid te doen inzien.

Ligt de oorzaak van de rampen in deze wereld in het feit dat wij God en de spirituele waarden negeren? Die vraag legden we voor aan al onze kerken aan het begin van 1976 en die is nu nog even actueel. Als spiritualisten moeten we ons zorgen maken over de toestand in de wereld. De mens is zo'n groot gevaar voor zichzelf geworden, dat de verschillende landen eigenlijk niets anders kunnen doen dan **het spirituele principe van 'Het broederschap van de mensheid'** te omarmen, teneinde onze vernietiging te voorkomen.

De vele verbazingwekkende ontdekkingen die de wetenschap heeft gedaan, hebben de mens een groot vertrouwen gegeven in zijn eigen macht. Het leven op onze planeet is in zeventig jaar tijd veranderd in een tijdperk van toegenomen kennis en wetenschap.

In minder dan zestig jaar heeft de mens de stap gemaakt van de eerste vlucht met een vliegtuig naar de eerste landing op de maan. Waar waren de spirituele behoeftes van de wereld in deze ontwikkeling?

Heeft de mens nu alle touwtjes in handen en kan hij in al zijn behoeften voorzien? Zeker niet. We zijn afhankelijk van God. Want niet wij, maar Hij kan de zon op laten komen, de bloemen laten bloeien, de dood voorkomen en wedergeboorte plaats laten vinden.

Maar de mens lijkt wakker te worden. Ik merk dat er een sterke behoefte is aan een nieuwe visie op het leven. De spirituele kijk op het

leven zal doorbreken wanneer we onze liefde voor God in ons leven kunnen laten doorstromen en het diepe verlangen voelen om alleen God in ons leven te dienen. Pas dan zullen we onze verhouding tot het leven begrijpen.

In deze bewustzijnstoestand zullen we geïnspireerd worden door zij die leven in de spirituele wereld. Wij mogen ze dan ook niet teleurstellen.

Ik ben dol op mediums. Dat is ook waarom ik nu een stap opzij doe en de ruimte geef aan die mediums die ik help en waarvan ik zeker weet dat ze oprecht en eerlijk zijn. Ik probeer ze ook te beschermen tegen de nare zaken waar ik als medium mee te maken heb gehad.

Aan de andere kant geloof ik niet dat we zinvol werk kunnen verrichten als mediums, leiders of andere gerespecteerde mensen, wanneer we niet op problemen stuiten. We krijgen ook te maken met tegenstanders. Silver Birch leerde me ooit het volgende: "Wanneer je geen enkele vijand maakt, dan is je werk voor de mensheid niet belangrijk geweest."

Hij zei dat tegen me in een periode waarin ik het moeilijk had. Zijn woorden gaven me veel steun. Ze boden me zicht op een dimensie van mijn problemen die ik nog niet eerder had kunnen zien. Ik moest die problemen eens goed bestuderen, maar dan op een hele andere manier.

Ik heb geen angst voor de toekomst, want er zijn zulke fantastische mediums met zulke bijzondere gaven. Wat we nu moeten doen is de volgende boodschap de hele wereld over zien te sturen: dat God ons tot dit werk in staat heeft gesteld door ons engelen te sturen die ons kunnen begeleiden, beïnvloeden en helpen om te gaan met die prachtige kracht van het mediumschap.

De grote gidsen hebben vanuit de spirituele wereld laten weten – het is ook terug te vinden in de vele transcripten van mijn eigen trance-séances – dat Groot-Brittannië nooit meer zo machtig zal zijn als het in het verleden was, maar dat het groots zal zijn op een andere manier: in het doorgeven van kennis, in het onderwijzen.

Helaas laten onze landsbestuurders zich niet leiden door de spirituele wereld, maar door eigen motieven en doelen. In het verleden vroegen grote leiders advies aan de spirituele wereld. Helaas doen ze dat niet meer. Ik ben ervan overtuigd dat dat een groot verschil zou maken.

Onthoud dat alles wat nog komt, er al is. Wij zaaien vandaag datgene wat de grote veranderingen in de wereld van morgen zal brengen. Doordat sommige mediums in staat zijn om verleden, heden en toekomst tegelijk te zien, weten we dat datgene wat wij vandaag doen, gebeurtenissen van de toekomst zal beïnvloeden.

Een van de keren dat ik aanwezig was bij de Silver Birch-cirkel, stelde ik een vraag over de toekomst van het spiritualisme. Silver Birch zei: "De Grote Spirit weet wat er gaande is. En hij zal ervoor zorgen dat op het juiste moment, de juiste mensen op aarde zullen komen om de mensheid te helpen."

Ik heb vaak nagedacht over die woorden, omdat ik me afvroeg waar ze dan bleven, die mensen. Maar tot mijn grote verrassing heb ik nu toch een aantal jonge opvolgers gevonden waar ik zeer op gesteld ben en die ik zie als zonen en dochters. Zij beschikken over bijzondere talenten.

Daarmee ben ik een van mijn angsten om te sterven verloren, want ik vroeg mij vaak af wie het stokje van mij over zou nemen. Ik heb deze jonge mediums een goede begeleiding kunnen geven, zodat ze niet dezelfde fouten hoeven te maken als ik. Zij zullen het mediumschap weer verder ontwikkelen en er dingen aan toevoegen, want zij zien het alweer anders dan ik en anderen uit het verleden.

Het spiritualisme is geloof. Niet een geloof, maar geloof. En ik weet dat het niet bedoeld is voor een klein groepje, maar voor de gehele mensheid. We moeten de mensen laten zien welke prachtige dingen wij hebben mogen ervaren dankzij het spiritualisme en we moeten ze er niet van proberen te overtuigen, maar het aan ze bewijzen. Het spiritualisme is zo echt. En het heeft zoveel betekend in mijn leven.

Wees er trots op dat je onderdeel uitmaakt van de frontlinie en dat je deze boodschap de wereld in mag brengen.

Voor meer informatie over het spiritualisme of de SNU, schrijft u alstublieft naar:

The General Secretary
Spiritualists' National Union
Redwoods
Stansted Hall
Stansted Mountfitchet
Essex CM24 8UD

Tel. 44 – 1279 – 816363
www.spirituelenationaleunie.nl

Informatie over het Arthur Findlay College kunt u verkrijgen van de manager aldaar:

Stansted Hall
Stansted Mountfitchet
Essex CM24 8UD
www.arthurfindlaycollege.org

Tel. 44 – 129 – 813636 / 7

